

ความต้องการศึกษาและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา
ในกรุง เทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

สมหมาย ปันพุทธิไธรบ

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921575, 3915058

๑ 8 พ.ย. 2524

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญากฎการศึกษาหาบัณฑิต
ธันวาคม ๒๕๒๓

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความต้องการศึกษาและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สมหมาย ปิณฑะกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ธันวาคม 2523

ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการแจกแจงสถานภาพของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยตอบแบบสอบถามความต้องการศึกษา คือ กลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.5 จำนวน 2,892 คน และแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาคือ ประชาชนนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 22,406 คน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ คือ ร้อยละ สัดส่วน การทดสอบสัดส่วน และไค-สแควร์

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และในมหาวิทยาลัยเป็นร้อยละสูงสุด กับนักศึกษาได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์และในมหาวิทยาลัยเป็นร้อยละสูงสุด เช่นเดียวกัน

นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยและในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่าสัดส่วนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และในสาขาวิชาดังกล่าว

ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนและนักศึกษาคือ โอกาสในการหางาน

อีกประการหนึ่งพบว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีจำนวนร้อยละสูงสุด เมื่อพิจารณาตามสถานภาพของบิดามารดาดังต่อไปนี้คือ บิดาที่จบประถมศึกษาปีที่ 4 มีอาชีพค้าขายและมีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และมารดาที่จบประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีรายได้และทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด เมื่อพิจารณาตามสถานภาพของบิดามารดาที่ดังต่อไปนี้คือ บิดาจบประถมศึกษา มีอาชีพค้าขาย มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และมารดาจบประถมศึกษา ไม่มีรายได้และทำงานบ้าน

ผลการเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เป็นรายคู่ ปรากฏว่าสัดส่วนไม่สอดคล้องกัน คือ นักเรียนและนักศึกษาซึ่งบิดามารดาจบมัธยมศึกษาและสูงกว่า ต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูง ทั้งที่ประชากรชายหญิงซึ่งจบมัธยมศึกษาและสูงกว่าที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนต่ำ และพบว่า นักเรียนและนักศึกษาซึ่งบิดามารดา มีอาชีพค้าขาย ต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูง ทั้งที่ประชากรชายหญิงซึ่งมีอาชีพค้าขายที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนต่ำ

THE DEMAND FOR AND THE ACCESS TO HIGHER EDUCATION
IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT
BY
SOMMAI PINPHUTTASIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
December 1980

The purposes of this research were to study and compare the socio - economic distribution of the pupils and freshman students who demanded for and had the access to higher education in Bangkok Metropolis. The sample consisted of 2,892 pupils from Mathayom-suksa 5. They were asked to respond to the demand for higher education questionnaire. A population of 22,406 freshman students in all universities in Bangkok Metropolis were asked to respond to the access to higher education questionnaire. The statistics used for analysis of data were percentage, proportion test and Chi - square test.

The major finding of this study showed the highest percentage of pupils' demanding for and the freshman students' access to the social science fields and in the universities.

The proportion of pupils demanding for studying in the universities and in the fields of Medical Science, Fine Arts, Law and Humanities was larger than that of the students who had already been in the universities and in those fields of study.

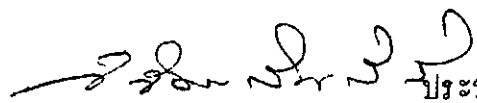
Job opportunity was the factor that had greatest impact on the pupils' and the freshman students' decisions in selecting the fields of study.

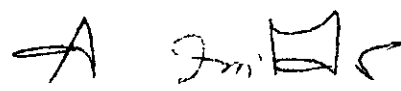
It was found that there was the highest percentage of the pupils who demanded for higher education considering their parents' following status : father with prathomsuksa 4 education, merchant occupation, 2,001 - 3,000 baht monthly earning, and mother with

prathomsuksa 4 education, housewife and unpaid. There was the highest percentage of the freshman students who accessed to higher education considering their parents' following status : father with primary education, merchant occupation, 2,001 - 3,000 baht monthly earning, and mother with primary education, housewife and unpaid.

The result of comparing proportion among different variables in juxtaposition was as follows : Though the proportion of the population in Bangkok Metropolis, both male and female, who had secondary education and upper, was low, the pupils and the freshman students, whose parents had secondary education and upper, demanded for and had access to higher education in higher proportion. Another finding was that the pupils and the freshman students, whose parents were merchants, demanded for and had access to higher education in higher proportion though the proportion of population in Bangkok Metropolis, both male and female, whose occupations were merchants, was low.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

 ประธาน

 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.วิจิตร สิ้นศิริ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองอินทร์ วงศ์โสธร ที่ได้ให้คำปรึกษา
และตรวจแก้ไขจนปริญญานิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติที่ให้ความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายใน
ในการเก็บรวบรวมและประมวลผลข้อมูล ขอขอบพระคุณ ดร.วรารมณ์ บวรศิริ ดร.เจอราร์ด
พราย และ อาจารย์สุกนก จงตระกูล ซึ่งได้ให้คำปรึกษาตลอดมา

ขอขอบคุณอาจารย์บุญเยี่ยม หุนสะดี คุณเคชา ทรัพย์พัฒนกุล คุณไพฑูรย์ กฤษณ์เพชร
คุณสายวรุณ บุญคง และ คุณสุนรินทร์ มีนราห์ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินงานในการประมวลผลด้วย
เครื่องคอมพิวเตอร์ และขอขอบคุณเพื่อนนิสิตวิชา เอกการอุดมศึกษาที่ได้อำนวยความสะดวกวิจัย
จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

สมหมาย ปิ่นพุทธรูป

สารบัญ

บท

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษากันคว้า	7
	ความสำคัญของการศึกษากันคว้า	9
	ข้อตกลงเบื้องต้น	9
	ขอบเขตของการศึกษากันคว้า	9
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	11
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
	โอกาสทางการศึกษา	18
	สถานภาพส่วนตัวของนักเรียนนักศึกษา	22
	สถานภาพจากภาวะแวดล้อมทางดานครอบครัวของนักเรียนนักศึกษา	23
	อิทธิพลในการตัดสินใจ เลือกลงเรียนสาขาวิชา	32
	การเลือกสาขาวิชาของนักเรียน	33
3	วิธีดำเนินการวิจัย	39
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	39
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	46
	การรวบรวมข้อมูล	50
	การวิเคราะห์ข้อมูล	57

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สัญลักษณ์	65
✓	ตอนที่ 1 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร	66
✓	ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามปัจจัยที่มี	
	อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา	76
✓	✕ ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามลักษณะเพศชายและหญิง	97
	✕ ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามลักษณะภาคภูมิละเนาของบิดา	107
✓	ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	126
✕	ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามอาชีพของบิดา	137
✕	ตอนที่ 7 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามอาชีพของมารดา	154
✕	ตอนที่ 8 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับการศึกษาของบิดา	173
✕	ตอนที่ 9 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับการศึกษาของมารดา	193
✕	ตอนที่ 10 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
	อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับรายได้ของบิดา	215

๙ ตอนที่ ๑๑ วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับ	
อุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับรายได้ของแต่ละเดือนของมารดา	๒๖๖
๕ สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	๒๖๙
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	๒๖๙
วิธีดำเนินการวิจัย	๒๖๙
สรุปผลการค้นคว้า	๒๖๐
อภิปรายผลการวิจัย	๒๖๖
ข้อเสนอแนะ	๒๖๖
บรรณานุกรม	๓๐๔
ภาคผนวก	๓๑๔

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้น ม.ศ.5 ปีการศึกษา 2521 จำแนกเป็น โรงเรียนแบบหญิงล้วนและแบบชายล้วน	23
2	จำนวนร้อยละของนักศึกษาหญิงที่สมัครศึกษาต่อและสามารถสอบ เข้าศึกษาต่อได้ ตั้งแต่ พ.ศ. 2512 - 2517	24
3	จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2517	26
4	จำนวนแบบสอบถามที่ส่งและได้รับคืนจากสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง . . .	51
5	จำนวนแบบสอบถามที่ส่งและได้รับคืนจากสถานศึกษาในระดับอุดมศึกษา	53
6	จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ...	56
7	จำนวนนักเรียนในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา . . .	66
8	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยรามคำแหงและสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ...	67
9	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร	68
10	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน	68
11	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชา เกษตรฯ	69
12	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกษตรฯ . . .	70
13	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในสาขาวิชา เกษตรฯ	71
14	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน จำแนกตามสาขาวิชา . . .	72

15	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน จำแนกตามสาขาวิชา	73
16	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ท้อง การศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามสาขาวิชา	74
17	จำนวนนักเรียนที่ท้อง การศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	76
18	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ท้อง การศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	78
19	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชาของนักศึกษา	79
20	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตาม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	81
21	จำนวนนักเรียนที่ท้อง การศึกษาระหว่างสาขาวิชา จำแนกตามปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	83
22	จำนวนนักศึกษาที่ได้รับโอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	87
23	จำนวนนักเรียนที่ท้อง การศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	91
24	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัย เอกชน จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่างสาขาวิชา	93
25	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ท้อง การศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน กับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกระหว่าง สาขาวิชา	95

26	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็น เพศชายและหญิง	97
27	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระหว่าง เพศชายและหญิง	98
28	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็น เพศชายและหญิง	99
29	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม เพศชาย และหญิง	99
30	จำนวนประชากรชายและหญิงในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2521	100
31	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา และประชากร จำแนกตาม เพศชายและหญิง	100
32	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนชายและหญิงที่ต้องการศึกษาในสถาบัน อุดมศึกษา	101
33	จำนวนนักศึกษาชายและหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา	102
34	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตาม เพศชายและหญิง	103
35	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขาของนักเรียนชาย และหญิง	103
36	จำนวนนักศึกษารายและหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา ..	105
37	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา ที่แตกต่างจาก สัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตาม เพศชายและหญิง ...	106
38	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ภาคภูมิลาเนาของบิดา	108
39	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระหว่างภาคภูมิลาเนา ของบิดา	109

40	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา	110
41	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา	111
42	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน จำแนกตามภูมิลำเนาของบิดา	113
43	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย จำแนกตามภาคภูมิลำเนา	114
44	จำนวนประชากร ปี พ.ศ. 2521 จำแนกตามภาคพัฒนา	115
45	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา และประชากรชาย จำแนกตาม ภาคภูมิลำเนาของประชากรชาย ..	116
46	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยกับประชากร ชายและหญิง จำแนกตามภาคภูมิลำเนา	117
47	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย นักศึกษาที่ ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา และประชากรชาย จำแนกตามภาคภูมิลำเนา	118
48	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ในวิทยาลัย จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา	119
49	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ ภูมิลำเนาของบิดา ..	121
50	จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ จำแนกตาม ภูมิลำเนาของบิดา	124

51	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตร ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	127
52	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตร ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	127
53	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษา	128
54	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็นหลักสูตร ม.ศ.5 และหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5	128
55	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	129
56	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	129
57	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตร ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	131
58	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	132
59	เปรียบเทียบนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำแนกตามหลักสูตร ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	133
60	จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำแนกตาม หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา	134
61	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	138
62	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	139
63	เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา . . .	139

64	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	140
65	จำนวนประชากรชายในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ	141
66	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา และประชากรชาย จำแนกตามอาชีพ	142
67	จำนวนประชากรชายทั่วประเทศในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ	143
68	เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา และประชากรชายทั่วประเทศ จำแนกตาม อาชีพ	144
69	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	145
70	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	146
71	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของบิดา	147
72	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาระดับอาชีวศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	148
73	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาระดับอาชีวศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา	150
74	สัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วนของ นักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของบิดา	153
75	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา	154
76	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา	156
77	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม อาชีพของมารดา	157
78	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา	158
79	จำนวนประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ	158

80	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา และประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ	159
81	จำนวนประชากรหญิงทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ	161
82	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา กับประชากรหญิงทั่วประเทศ จำแนกตามอาชีพ	162
83	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา	163
84	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพ ของมารดา	164
85	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา	166
86	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามอาชีพ ของมารดา	167
87	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามอาชีพ ของมารดา	168
88	สัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของมารดา	171
89	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	173
90	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	174

91	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	175
92	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	176
93	จำนวนประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามระดับการศึกษา	176
94	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา และประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา	176
95	จำนวนประชากรชายทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ.2519 จำแนกตามระดับการศึกษา	179
96	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา กับประชากรชายทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	180
97	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	181
98	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	182
99	สัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	183
100	เปรียบเทียบความต่องการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	185
101	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามระดับ การศึกษาของบิดา	188

102	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	192
103	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา ของมารดา	193
104	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา ของมารดา	194
105	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับการศึกษาของมารดา	195
106	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา ของมารดา	196
107	จำนวนประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามระดับการศึกษา	197
108	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา และประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษา	198
109	จำนวนประชากรหญิงทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามระดับการศึกษา	199
110	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา กับประชากรหญิงทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษา	200
111	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา	202
112	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับ การศึกษาของมารดา	204

113	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา ...	206
114	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามระดับ การศึกษาของมารดา	207
115	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตามระดับ การศึกษาของมารดา	210
116	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา ...	214
117	จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ ต่อ เดือนของบิดา	215
118	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ ต่อ เดือนของบิดา	217
119	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา	218
120	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ ต่อ เดือนของบิดา	219
121	ร้อยละและสัดส่วนของประชากรในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับรายได้ ต่อ เดือน	220
122	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา และประชากรในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับรายได้ต่อ เดือน	222
123	เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา	224

124	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ ต่อเดือนของบิดา	226
125	สัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา ..	229
126	เปรียบเทียบ ความต้องการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตาม ระดับ รายได้ต่อ เดือนของบิดา	230
127	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา จำแนกตาม ระดับ รายได้ต่อ เดือนของบิดา	233
128	สัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชา เก่าสาขา ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้ โอกาสศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา ..	237
129	จำนวนนัก เรียนที่ต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ ต่อ เดือนของมารดา	238
130	เปรียบเทียบ ความต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ ต่อ เดือนของมารดา	240
131	เปรียบเทียบ สัดส่วนนัก เรียนที่ต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับ รายได้ต่อ เดือนของมารดา	241
132	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ ต่อ เดือนของมารดา ..	242
133	เปรียบเทียบ สัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตาม ระดับ รายได้ต่อ เดือนของมารดา และประชากรในกรุง เทพมหานคร จำแนกตาม ระดับรายได้ต่อ เดือน	243
134	เปรียบเทียบ สัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตาม ระดับรายได้ต่อ เดือนของมารดา	245

135	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ ต่อเดือนของมารดา	247
136	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องหารศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา	249
137	เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำแนกตามระดับ รายได้ต่อเดือนของมารดา	250
138	จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ จำแนกตามระดับ รายได้ต่อเดือนของมารดา	253
139	สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องหารศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ที่แตกต่างจากสัดส่วน ของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา	257

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

รายงานสถิติประชากรของประเทศไทยใน พ.ศ. 2520 ระบุว่า ประชากรใน กรุงเทพมหานครมีร้อยละ 10 ของประชากรทั้งประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 1) เมื่อนักเรียนสมัครสอบเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศควรรับนักเรียนที่ภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครให้ใกล้เคียงกับจำนวนผู้ต้องการศึกษา และใกล้เคียงกับจำนวนสัดส่วนของประชากรในกรุงเทพมหานคร คือ สถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศควรรับนักเรียนในกรุงเทพมหานครเข้าศึกษาร้อยละ 10 ของนักเรียนที่สถาบันอุดมศึกษารับเข้าศึกษาทั้งหมด นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศก็ควรรับนักเรียนส่วนภูมิภาคเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามสัดส่วนของประชากร และสัดส่วนของผู้ต้องการศึกษา หากสถาบันอุดมศึกษารับนักเรียนได้สัดส่วนเช่นนี้ก็จะกล่าวได้ว่า รัฐจัดการอุดมศึกษาเพื่อมวลชนได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน (อภิรักษ์ พันธเสน 2516 : 218) และความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา (แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 , 2520 : 2)

จำนวนร้อยละของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครหากพิจารณาสถิติที่สมัครสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาประจำปี 2512, 2513, 2514, 2515, 2516 และ 2517 มีจำนวนเฉลี่ยร้อยละ 38.07 (สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับชาติ 2514 : ง) 39.59 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติ 2515 : ค) 39.66 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติ 2516 : ค) 40.02 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติ 2517 : ค) 40.07 (ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ 2518 : 9) และ 40.50 (ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ 2519 : 8) ของผู้สมัครทั้งหมดตามลำดับ และสามารถสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้จำนวนเฉลี่ยร้อยละ 42.60, 43.13, 42.35, 44.79, 44.67 และ 47.73 ของจำนวนผู้สอบได้ ตามลำดับ เมื่อเฉลี่ยทั้ง 6 ปี จำนวนผู้สอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ร้อยละ 44.62

จำนวนเฉลี่ยร้อยละเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าใน กรุงเทพมหานครได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาถึงร้อยละ 44.62 ทั้งที่ประชากรใน กรุงเทพมหานครมีเพียงร้อยละ 10 ของทั้งหมด จำนวนเฉลี่ยที่เหลือจากร้อยละ 44.62 คือ ร้อยละ 55.38 จะเป็นจำนวนร้อยละของนักเรียนสอบเข้าศึกษาต่อที่มาจากนอกกรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรนอกกรุงเทพมหานครซึ่งมีร้อยละ 90 แล้ว สัดส่วนของนักเรียนในกรุงเทพมหานครที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจึงมากกว่านักเรียนนอก กรุงเทพมหานครที่สอบเข้าศึกษาได้ ✓

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2521 : 33) ได้สำรวจพบว่า ประชากรที่เป็นเกษตรกรของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2520 มีร้อยละ 75 แต่นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีเพียงร้อยละ 6 ของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด ประชากรร้อยละ 25 ของประเทศประกอบอาชีพค้าขาย รับราชการ และอื่น ๆ แม้จะมีจำนวนร้อยละ 25 แต่นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศมีจำนวนถึงร้อยละ 94 จำแนกเป็นนักศึกษาที่มาจากกลุ่มอาชีพค้าขายเป็นจำนวนร้อยละ 50.78 นักศึกษาจากกลุ่ม ข้าราชการจำนวนร้อยละ 23.38 (พวงมหาวีทยาลัยของรัฐ 2519 : 9) นักศึกษาจากกลุ่ม อาชีพค้าขายและข้าราชการซึ่งเป็นเพียงกลุ่มน้อยของประเทศได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มากกว่านักศึกษาที่มาจากผู้ประกอบการ เกษตรซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศไทย เมื่อเป็นเช่นนี้ สถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นสถานที่ที่ให้ประชากรจากกลุ่มอาชีพส่วนน้อยได้แสวงหา ความรู้เพิ่มเติมมากกว่าประชากรจากอาชีพกลุ่มใหญ่ของประเทศ ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นผู้ที่มาจากประชากรที่มีอาชีพกลุ่มน้อยนั้น รายได้ที่ได้รับจากการทำงานของ ผู้สำเร็จระดับอุดมศึกษาในอัตราสูงจึงตกอยู่กับประชากรจากอาชีพกลุ่มน้อยอีกเช่นกัน ความแตกต่างของรายได้ที่มีอยู่ในสังคมจะยิ่งแตกต่างมากขึ้น สถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมการ กระจายรายได้ที่ไม่ยุติธรรมอยู่แล้วให้ยิ่งขึ้นไปอีก เพราะสถาบันอุดมศึกษาไม่เปิดโอกาสให้บุคคล ที่มีพื้นฐานทางสังคมที่แตกต่างกับได้ใช้สิทธิในทางที่ประชากรจากอาชีพกลุ่มใหญ่จะสามารถปฏิบัติได้ มากนัก (อภิรัช พันธ์เสน 2518 : 338)

นักเรียน บ.ก.5 หรือเทียบเท่าที่สมัครสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ มาจากโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนหรือวิทยาลัยประเภทอาชีวศึกษา จำนวนเฉลี่ยร้อยละ 47.73, 27.22 และ 9.49 ของผู้สมัครสอบตามลำดับ ปรากฏว่าผู้ที่ ได้โอกาสศึกษามากที่สุดมาจากนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ 64 มาจากโรงเรียนเอกชน ร้อยละ 27.22 และที่น้อยที่สุดคือนักเรียนจากโรงเรียนหรือวิทยาลัยประเภทอาชีวศึกษา ซึ่ง สอบเข้าศึกษาได้เพียงร้อยละ 1.64 (ทบทวนมหาวิทยาลัยของรัฐ 2519 : 8) จำนวนร้อยละ ที่กล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่า สถาบันอุดมศึกษารับนักเรียนที่มาจากโรงเรียนรัฐบาลเข้าศึกษาได้เป็น จำนวนมากที่สุด และเป็นจำนวนที่แตกต่างกันมาก เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักเรียนที่มาจาก สถานศึกษาประเภทอาชีวศึกษา นอกจากนี้นักเรียนที่มาจากโรงเรียนเอกชนแม้ว่าจะสมัครสอบ เป็นจำนวนมาก แต่สามารถสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้จำนวนน้อยนั้น เป็นแนวโน้มที่ ชี้ให้เห็นว่า คุณภาพการเรียนและการสอนในโรงเรียนเอกชนดีกว่าโรงเรียนรัฐบาล (ลีปพนธ์ เกตุทัต 2518 : 65) นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนเอกชนจึงมีโอกาสเข้าศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษาน้อยตามไปด้วย

นักเรียน ม.ก.5 หรือเทียบเท่าที่สมัครสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่กล่าวมา ดังแต่ต้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งของนักเรียน ม.ก.5 หรือเทียบเท่าที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผู้ที่ต้องการศึกษาต่อที่ไม่ได้มาสมัครสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาจะต้องมีอุปสรรคอย่างใดอย่างหนึ่ง จากข้อจำกัดทางด้านเศรษฐกิจ ระยะทางหรือสถานที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่กระจายให้ เหมาะสมกับความต้องการของสังคมและลักษณะของประเทศ หรือระบบการสอบคัดเลือกเข้า ศึกษาต่อไม่เหมาะสม (ลีปพนธ์ เกตุทัต 2518 : 69) บางส่วนของผู้นี้มีความต้องการศึกษาต่อ ประสงค์จะศึกษาในวิทยาลัยเอกชนหรือวิทยาลัยของรัฐ แต่เนื่องจากวิทยาลัยเอกชนและวิทยาลัย ของรัฐบางแห่งเพิ่งได้รับการยกฐานะเป็นสถาบันอุดมศึกษา จึงยังไม่มีงานวิจัยของหน่วยงานใด ได้กระทำไว้เป็นหลักฐานที่จะนำมาอ้างอิงได้ครอบคลุมทั้งระบบอุดมศึกษา

ระบบการอุดมศึกษาของไทย แบ่งเป็นระบบย่อยตามแหล่งที่มาของเงินและการควบคุม จำแนกได้ 4 ระบบย่อย (Office of the National Education Commission. 1977:11)

1. มหาวิทยาลัย จำนวน 13 สถาบัน หรือ จำนวน 27 วิทยาเขต
2. วิทยาลัยเอกชน จำนวน 10 สถาบัน
3. วิทยาลัยของรัฐ จำนวน 118 สถาบัน หรือจำนวน 169 วิทยาเขต และ
4. สถาบันอุดมศึกษาเฉพาะกิจของรัฐและเอกชน มีจำนวนไม่น้อยกว่า 4 แห่ง

จำนวนสถาบันอุดมศึกษาทั้งประเทศที่ ประจักษ์ บุญอารีย์ และ สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ (ประจักษ์ บุญอารีย์ และ สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ 2521 : 15) ได้สำรวจจนถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2521 มีจำนวน 228 วิทยาเขต จำนวน 72 วิทยาเขตหรือร้อยละ 31.57 ของ วิทยาเขตทั้งหมดตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร และเมื่อหักจำนวนสถาบันอุดมศึกษาเฉพาะกิจ เช่น วิทยาลัยสงฆ์ โรงเรียนทหารตำรวจ ออกแล้ว จะเหลือจำนวน 55 วิทยาเขต

กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจของไทย เป็นที่รวมของ หน่วยราชการ เป็นต้นว่า กระทรวง ทบวง กรม และกองต่าง ๆ แม้สถาบันอุดมศึกษา จำนวน 55 วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร บางแห่งในจำนวนนี้ยังเป็นศูนย์ของวิทยาเขตในภูมิภาค ด้วย เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร เป็นศูนย์รวมของวิทยาเขตอีก 7 วิทยาเขต เป็นต้น นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยแห่งแรก คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับ สถาปนาเมื่อ พ.ศ. 2456 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งที่สอง ตั้งเมื่อ พ.ศ. 2475 ถัดมาอีก 11 ปี ได้มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (แพทยศาสตร์) และมหาวิทยาลัยศิลปากร (วิจารณ์ ภริสอาน 2518 : 21 - 26) ทุก มหาวิทยาลัยที่กล่าวมา ล้วนตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครทั้งสิ้น นักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า ทั่วประเทศที่ต้องการศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาก็ก้าว จำเป็นต้องเดินทางเข้าสู่กรุงเทพ-มหานครเพื่อสมัครสอบ เมื่อสอบเข้าศึกษาไม่ได้ นักเรียนบางส่วนก็ต้องหางานทำในกรุงเทพ-มหานครและรอจังหวะที่จะสมัครสอบในปีถัดไป นักศึกษาบางส่วนที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ก็ได้ โอกาสหางานทำในกรุงเทพมหานครนั่นเอง ส่วนนักเรียนรุ่นใหม่ที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานครต่างก็ทยอยเข้าสู่กรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นทุกปี ลักษณะเช่นนี้มีส่วนก่อให้เกิด ความแออัดในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีสาเหตุส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการอพยพของประชากร เพื่อ การศึกษาก็กกล่าว (สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519 : 240)

รัฐบาลได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนส่วนภูมิภาคได้ศึกษามากขึ้นและเป็นการชะลอการอพยพ เข้ามาศึกษาในกรุงเทพมหานครทางหนึ่งด้วย แต่เป็นเพราะมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาครับนักเรียน เข้าศึกษาได้เป็นจำนวนน้อย เพราะทรัพยากรจำกัด จึงไม่อาจสนองความต้องการของผู้ประสงค์ จะศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ ใน พ.ศ. 2518 มหาวิทยาลัยทั้งสามแห่งรับนักศึกษาจากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ตามจำนวนที่กำหนดให้ประมาณ 500 คน (Office of the National Education Commission, 1977 : 80) จำนวนที่เหลืออีกประมาณ 2 พัน ที่นั่งในมหาวิทยาลัยทั้งสามแห่ง เปิดโอกาสให้นักเรียนทั่วประเทศเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั่วประเทศ ซึ่งมีจำนวนประมาณ 1 หมื่นที่นั่ง ในจำนวนนี้เป็นที่นั่งของสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ใน กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 75 (Office of the National Education Commission, 1977 : 79) การเปิดโอกาสทั่วไปให้นักเรียนทั่วประเทศสอบเข้าศึกษาที่นั่น นักเรียนที่มาจาก ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจและสังคมในระดับสูงจะมีโอกาสมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ (สมใจ หอมเย็น 2514 : 166) และผู้อยู่ในเมืองก็มีโอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามากกว่านักเรียนที่มาจาก ชนบท (สิปปนนท์ เกตุทัต 2518 : 53) รายได้ประชากรในกรุงเทพมหานครค่อนข้างสูง กว่ารายได้ประชากรทั้งประเทศคือ สูงกว่า 8,377 บาท (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 1) จัดได้ว่าเป็นประชากรที่อยู่ในฐานะเศรษฐกิจสูงและเป็นสังคมในเมือง นักเรียนในกรุงเทพมหานคร จึงมีโอกาสเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้สูงกว่านักเรียนในส่วนภูมิภาค ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และเป็นสังคมชนบทมากกว่าสังคมในเมือง ด้วยเหตุนี้ การสอบรวมเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จึงก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชากรในส่วนภูมิภาค ทั้งนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ที่ได้ศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาจะเป็นนักศึกษาที่ป้อนเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครเช่นเดิม จำนวนที่กำหนด ให้ให้นักศึกษาส่วนภูมิภาคที่จะเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น (สิปปนนท์ เกตุทัต 2518 : 70) "แม้จะเกิดการจำกัดสิทธิของเอกชน ก็ชี้แจงได้ว่า การมีสิทธิเพื่อก่อให้เกิดความ ไม่เท่าเทียมกันในสังคม ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิของมวลชน จึงไม่ชอบที่เอกชนจะมีสิทธิเช่นนี้" (อภิรักษ์ พันธเสน 2518 : 265)

บุคคลที่มีโอกาสเรียนถึงชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า ย่อมมีโอกาสดูที่จะเข้าศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษา โอกาสจะยิ่งขึ้นถ้าได้โอกาสศึกษาในโรงเรียนที่มีคุณภาพ (สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519 : 248) คำนึงในการเลือกโรงเรียนที่มีคุณภาพ ก่อให้เกิดการ คัดกรองเพื่อให้ได้โรงเรียน และเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า บุคลากรของผู้ฐานะจะได้เข้าเรียนใน โรงเรียนที่มีคุณภาพของรัฐ แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการจะได้แก้ไขด้วยการกำหนดห้องที่ การศึกษาในกรุงเทพมหานคร เป็น 5 ห้องที่การศึกษาแล้วก็ตาม ก็ยังมีการย้ายชื่อจากทะเบียน ราษฎรเดิมไปลงในทะเบียนราษฎรห้องที่การศึกษาที่ตนประสงค์จะเข้าเรียน (สมาคมแนะแนว แห่งประเทศไทย 2521 : 81) โรงเรียนเอกชนที่มีคุณภาพที่มอบเก็บค่าเล่าเรียนสูง โอกาส การเข้าเรียนก็ตกอยู่กับครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ในขณะที่ยากจนและพลากโอกาสที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐ ก็จำต้องเข้าโรงเรียนเอกชนที่มี คุณภาพต่ำ (สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519 : 272)

โรงเรียนเอกชนจำนวน 10 แห่งได้ยกฐานะตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนให้เป็น วิทยาลัยเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครมีวิทยาลัยเอกชนถึง 7 แห่ง สาขาวิชาที่เปิดสอน คือ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาลัยเอกชนรับนักศึกษาในปีการศึกษา 2519 ได้ประมาณ 3 พันคน (ทบวงมหาวิทยาลัย 2518 : 106) วิทยาลัยเอกชนสามารถรับนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นทุกปี จากปีการศึกษา 2513 - 2519 อัตราเพิ่มอยู่ในช่วงร้อยละ 7.14 - 67.35 ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นอัตราเพิ่มที่รวดเร็วมาก เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเพิ่มของนักศึกษาในระดับเดียวกันของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัด ทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งปรากฏว่าในปีการศึกษา 2518 เพิ่มขึ้นอัตราร้อยละ 4.04 (ทบวงมหาวิทยาลัย 2520 : 44) จึงกล่าวได้ว่า วิทยาลัยเอกชนได้แบ่งเบาภาระการรับ นักเรียนเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาได้ แต่เนื่องจากวิทยาลัยเอกชนมีอัตราค่าเล่าเรียนสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าเล่าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ บุคลากรของเกษตรกรหรือของ ผู้มีรายได้น้อยอื่น ๆ จะมีโอกาสเข้าศึกษาร้อยละเท่าไร และจะเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐ เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นมีโอกาสศึกษามากขึ้นจริงหรือไม่ ปัญหานี้ยังไม่มีหลักฐานปรากฏชัด

สถาบันการศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความได้เปรียบสถาบันการศึกษาในส่วนภูมิภาคหลายประการ เป็นคนว่า การใกล้ชิดกับแหล่งวิทยาการทั้งปวง บุคลากรที่ทรงคุณวุฒิ ทุนย์กลางเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษา ทุนย์กลางการคมนาคม ความเจริญต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษาเพื่อก่อให้เกิดความเสมอภาค อันจะได้เป็นแบบอย่างให้กับสถาบันการศึกษาในส่วนภูมิภาคได้เพียงใด นักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าที่มีสถานภาพส่วนตนและสถานภาพส่วนบิดาและมารดาแตกต่างกัน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครที่มีสถานภาพทั้งส่วนตนและสถานภาพส่วนบิดาและมารดาแตกต่างกัน ทั้งหมดเหล่านี้จะมีความแตกต่างกันในเรื่องความต้องการและการได้โอกาสศึกษามากน้อยเพียงใด ผลการวิจัยเรื่องนี้จะช่วยตอบปัญหาเหล่านั้นได้ หากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและนักศึกษาก็ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา ไม่ว่าจะพิจารณาด้านสภาพด้านใดของนักเรียนและนักศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน ก็เป็นการสนับสนุนได้ว่า รัฐบาลการมัธยมศึกษาและการอุดมศึกษาได้ด้วยความเสมอภาค แต่หากผลการวิจัยปรากฏในทางตรงกันข้าม ความแตกต่างของนักเรียนและนักศึกษาในด้านสถานภาพต่าง ๆ จะมีผลก่อความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลหรือครอบครัว ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของความไม่มั่นคงทางการเมืองและเศรษฐกิจ (เอื้อย มีฤทธิ์ 2520 : 63) ผู้หน้าที่จัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครจะสามารถกำหนดนโยบายในการกระจายความเสมอภาคให้ประชากรที่มีความแตกต่างทางสังคมได้มีโอกาสศึกษาตามความต้องการ ก่อนที่จะเกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคม ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะวิจัยเรื่องความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายทั่วไป

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าและนักศึกษาระดับที่ 1 ระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครว่ามี

ลักษณะการแจกแจงสถานภาพในค่านแพท หลักสูตรที่ศึกษา ระดับมัธยมศึกษา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิสำเนาของบิดาอย่างไร และ มีความสอดคล้องต่งกันเพียงใด

ความมุ่งหมายเฉพาะ

การศึกษาเรื่องความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะการกระจายสถานภาพของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า ในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามลักษณะสถานภาพต่าง ๆ ของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
4. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าใน กรุงเทพมหานครตามลักษณะสถานภาพในค่านแพท อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา และภูมิสำเนาของบิดา กับประชากรที่มีลักษณะสถานภาพต่าง ๆ

การศึกษาเรื่องการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการกระจายลักษณะสถานภาพของนักศึกษปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบการได้โอกาสศึกษาของนักศึกษปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครตาม ลักษณะสถานภาพที่แตกต่างกันกับประชากรที่มีสถานภาพต่างกัน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษปีที่ 1 ใน กรุงเทพมหานครที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยเรื่องความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร แสดงให้เห็นภาพรวมของความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายและวางแผนการศึกษาใช้เป็นดัชนีประกอบการตัดสินใจในการกำหนดนโยบาย วางแผนและจัดการศึกษาให้ประชากรที่มีสถานภาพต่างกันได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาสอดคล้องกับความต้องการศึกษา โอกาสศึกษาที่ควรจะเป็นและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เช่น การกำหนดนโยบายรับนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา การกระจายสถาบันอุดมศึกษา การเพิ่มหรือลดสาขาวิชาในสถาบันอุดมศึกษา การจัดสรรทุนการศึกษา จำนวนที่กำหนดให้นักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาและสาขาวิชาต่าง ๆ นอกจากนี้ยังใช้ประกอบการแนะแนวการศึกษาให้นักเรียนตัดสินใจเลือกสาขาวิชาต่าง ๆ ในสถาบันอุดมศึกษาได้ใกล้เคียงกับศักยภาพของแต่ละคนได้ยิ่งขึ้น อันเป็นการลดความสูญเปล่าทางด้านเศรษฐกิจซึ่งเนื่องมาจากการเลือกสาขาวิชาที่ไม่ตรงกับศักยภาพของตน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในปีการศึกษา 2521 มีสัดส่วนการกระจายตามลักษณะสถานภาพคล้ายคลึงกับสัดส่วนในปีการศึกษา 2520
2. สัดส่วนของประชากรตามลักษณะสถานภาพในปี พ.ศ. 2521 มีลักษณะคล้ายคลึงกับสัดส่วนของประชากรที่ปรากฏจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจะศึกษานักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และนักศึกษาระดับปี 1 ในระดับอุดมศึกษาที่มีสถานภาพอันได้แก่ เพศ หลักสูตรที่

ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา ภูมิคำเนาของบิดา อาชีพและรายได้ของบิดามารดา ระดับการศึกษา
ของบิดามารดาของนักเรียนและนักศึกษาที่กำลังศึกษาในสถานศึกษาซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร
ปีการศึกษา 2521

ตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาเรื่องความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

1. ตัวแปรต้น

1.1 เพศ

1.2 หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

1.3 อาชีพของบิดามารดา

1.4 รายได้ของบิดามารดา

1.5 ระดับการศึกษาของบิดามารดา

1.6 ภูมิคำเนาของบิดา

1.7 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

2. ตัวแปรตาม

2.1 ความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

2.2 ความต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

2.3 ความต้องการศึกษาในสาขาวิชา

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาเรื่องการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา

1. เพศ

2. หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

3. อาชีพของบิดามารดา

4. รายได้ของบิดามารดา

5. ระดับการศึกษาของบิดามารดา

6. ภูมิสำเนาของบิดา

7. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. ความต้องการศึกษา หมายถึง ความประสงค์ที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนชั้น ม.ก.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาความดีที่นักเรียนตอบ แบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

2. การได้โอกาสศึกษา หมายถึง การได้โอกาสศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา ของสถานศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยพิจารณาความดีที่นักศึกษาตอบในแบบสอบถามการได้ โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา

3. นักเรียน หมายถึง บุคคลที่กำลังเรียนชั้น ม.ก.5 หรือเทียบเท่าของสถานศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

4. นักศึกษา หมายถึง บุคคลที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษาของสถานศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

5. หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา หมายถึง

5.1 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ใช้ชื่อย่อว่า ม.ก.5

5.2 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ จำแนกเป็น

5.2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้ชื่อย่อว่า ป.วช.

5.2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษา ใช้ชื่อย่อว่า ป.กศ.

5.2.3 หลักสูตรประกาศนียบัตรนานาชาติ ใช้ชื่อย่อว่า ป.ปช.

5.2.4 หลักสูตรประกาศนียบัตรศิลปศึกษา ใช้ชื่อย่อว่า ป.ปช.

6. ชั้น ม.ก.5 หมายถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ

7. ชั้น ม.ก.5 หรือเทียบเท่า หมายถึง ชั้นสูงสุดของหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา ได้แก่

- 7.1 ชั้น ม.ก.5 ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ (ม.ก.5)
- 7.2 ชั้น ป.กศ.ปีที่ 2 ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.)
- 7.3 ชั้น ป.วช. ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.วช.)
- 7.4 ชั้น ป.ปช. ของหลักสูตรประกาศนียบัตรนาฏศิลป์หรือศิลปศึกษา (ป.ปช.)
- 8. ระดับอุดมศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาที่จัดตั้งจากชั้น ม.ก.5 หรือเทียบเท่า
- 9. สถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรระดับอุดมศึกษา
- 10. สถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร หมายถึง สถานศึกษา 3 ประเภท ได้แก่
 - 10.1 มหาวิทยาลัย คือ
 - 10.1.1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 10.1.2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - 10.1.3 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
 - 10.1.3.1 วิทยาเขตเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
 - 10.1.3.2 วิทยาเขตธนบุรี
 - 10.1.4 มหาวิทยาลัยมหิดล
 - 10.1.5 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตวังท่าพระ
 - 10.1.6 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - 10.1.6.1 วิทยาเขตบางเขน
 - 10.1.6.2 วิทยาเขตปทุมวัน
 - 10.1.6.3 วิทยาเขตประสานมิตร
 - 10.1.6.4 วิทยาเขตพลศึกษา
 - 10.1.7 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 - 10.2 วิทยาลัยเอกชน
 - 10.2.1 วิทยาลัยกรุงเทพ
 - 10.2.2 วิทยาลัยการคำ
 - 10.2.3 วิทยาลัยเทคนิคสยาม

- 10.2.4 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
- 10.2.5 วิทยาลัยศรีปทุม
- 10.2.6 วิทยาลัยอัสสัมชัญ
- 10.2.7 วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
- 10.3 วิทยาลัยของรัฐ
 - 10.3.1 วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพฯ
 - 10.3.2 วิทยาลัยช่างศิลป์
 - 10.3.3 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
 - 10.3.3.1 วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
 - 10.3.3.2 วิทยาเขตพระนครเหนือ
 - 10.3.3.3 วิทยาเขตอุเทนถวาย
 - 10.3.3.4 วิทยาเขตเทเวศร์
 - 10.3.3.5 วิทยาเขตพัฒนบริหารการปกครอง
 - 10.3.3.6 วิทยาเขตบพิตรพิมุข
 - 10.3.3.7 วิทยาเขตจักรพงษ์พานารณ
 - 10.3.3.8 วิทยาเขตชุมพร เขตอ้อมสัทธิ
 - 10.3.3.9 วิทยาเขตพระนครใต้
 - 10.3.3.10 วิทยาเขตเกาะช้าง
 - 10.3.4 วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
 - 10.3.5 วิทยาลัยครูธนบุรี
 - 10.3.6 วิทยาลัยครูสวนสุนันทา
 - 10.3.7 วิทยาลัยครูสวนดุสิต
 - 10.3.8 วิทยาลัยครูจันทร์เกษม
 - 10.3.9 วิทยาลัยครูพระนคร
 - 10.3.10 วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน

- 10.3.11 วิทยาลัยพณิชยการ เขตฯ
- 10.3.12 วิทยาลัยพณิชยการบางนา
- 10.3.13 วิทยาลัยพณิชยการ อนุบุรี
- 10.3.14 วิทยาลัยเกษตรกรรมเจ้าคุณทหาร
- 10.3.15 วิทยาลัยอาชีวศึกษากรุงเทพ
 - 10.3.15.1 วิทยาเขต 1 (โรงเรียนช่างก่อสร้างอุทิศ)
 - 10.3.15.2 วิทยาเขต 2 (โรงเรียนการช่างมีนบุรี)
 - 10.3.15.3 วิทยาเขต 3 (โรงเรียนการช่างอินทราชัย)
 - 10.3.15.4 วิทยาเขต 4 (โรงเรียนการช่างวัชรพล)
 - 10.3.15.5 วิทยาเขต 5 (โรงเรียนการช่างหนังพระนคร)
 - 10.3.15.6 วิทยาเขต 6 (โรงเรียนเสาวภา)
 - 10.3.15.7 วิทยาเขต 7 (โรงเรียนอาชีวศึกษาธนบุรี)
 - 10.3.15.8 วิทยาเขต 8 (โรงเรียนเอี่ยมมอญ)
- 10.3.16 วิทยาลัยพยาบาลกรุงเทพ

11. ชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา หมายถึง ชั้นต้นสุดของหลักสูตรระดับอุดมศึกษา
ได้แก่

- 11.1 ปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
- 11.2 ป.กศ.ชั้นสูงปีที่ 1 ของวิทยาลัยครู
- 11.3 ป.วส.ปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
วิทยาลัยช่างกล วิทยาลัยพณิชยการ และวิทยาลัยเกษตรกรรม
- 11.4 ป.มธ.ปีที่ 1 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์
- 11.5 ปีที่ 1 ของวิทยาลัยพยาบาล

12. สถานภาพ หมายถึง ลักษณะส่วนตัวของนักเรียนหรือนักศึกษาที่คิดตัวมาและได้จาก
ภาวะแวดล้อมทางบ้านครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ ได้แก่ เพศ หลักสูตรที่ศึกษาระดับ
มัธยมศึกษา อาชีพของบิดามารดา ฐานะรายได้ของบิดามารดา ระดับการศึกษาของ
บิดามารดา และภูมิสำเนาของบิดา

13. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง ลักษณะการประกอบอาชีพของบิดาและมารดา
จำแนกได้ดังนี้

- 13.1 รับราชการหรือข้าราชการบำนาญ
- 13.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 13.3 พนักงานหรือลูกจ้างบริษัทห้างร้าน
- 13.4 ค้าขายหรือเจ้าของหรือผู้ประกอบการอิสระส่วนตัว
- 13.5 เกษตรกร กสิกร ประมง
- 13.6 ทำงานบ้าน

14. ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา
และมารดา จำแนกเป็น

- 14.1 ใ้ปรับหนังสือ
- 14.2 ประถมปีที่ 4 หรือต่ำกว่า
- 14.3 ประถมปีที่ 7 หรือมัธยมปีที่ 3
- 14.4 มัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือมัธยมปีที่ 6
- 14.5 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 8 หรือเทียบเท่า
- 14.6 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
- 14.7 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- 14.8 สูงกว่าปริญญาตรี

15. ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดาและมารดา จำแนกเป็น

- 15.1 ไม่มีรายได้
- 15.2 รายได้ต่ำกว่า 500 บาท
- 15.3 รายได้ตั้งแต่ 500 บาทถึง 1,000 บาท
- 15.4 รายได้ตั้งแต่ 1,001 บาทถึง 2,000 บาท
- 15.5 รายได้ตั้งแต่ 2,001 บาทถึง 3,000 บาท
- 15.6 รายได้ตั้งแต่ 3,001 บาทถึง 5,000 บาท

15.7 รายไต่ตั้งแต่ 5,001 บาทถึง 7,000 บาท

15.8 รายไต่มากกว่า 7,000 บาท

16. ภูมิสถานของมณฑล หมายถึง สถานที่อยู่ของมณฑล แบ่งตามสภาพพัฒนาของ
สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบราชการและสังคมแห่งชาติ คือ

16.1 ภาคเหนือ ประกอบด้วยจังหวัดกำแพงเพชร เชียงใหม่ เชียงราย
ตาก น่าน แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง อุตรดิตถ์ สุโขทัย พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์
พิจิตร พะเยา นครสวรรค์ และอุทัยธานี

16.2 ภาคตะวันตก ประกอบด้วยจังหวัดนครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม
สุพรรณบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

16.3 ภาคตะวันออก ประกอบด้วยจังหวัดตราด จันทบุรี ระยอง ชลบุรี
ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี และนครนายก

16.4 ภาคกลาง ประกอบด้วยจังหวัดชัยนาท นนทบุรี ปทุมธานี ลพบุรี
สระบุรี พระนครศรีอยุธยา สิงห์บุรี สมุทรปราการและอ่างทอง

16.5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วยจังหวัดเลย อุตรดิตถ์ หนองคาย
ขอนแก่น สกลนคร นครพนม กาฬสินธุ์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด ยโสธร อุบลราชธานี
ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ ชัยภูมิ และนครราชสีมา

16.6 ภาคใต้ ประกอบด้วยจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช
พัทลุง สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สตูล ตรัง กระบี่ พังงา ภูเก็ต และระนอง

16.7 กรุงเทพมหานคร

17. ปัจจัยที่มีอิทธิพล หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาเกี่ยวกับความต้องการ
และการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็น

17.1 บิดามารดา

17.2 เพื่อนฝูง

17.3 ครู อาจารย์

17.4 ความมีหน้าที่ทางอาชีพ

- 17.5 ความยากง่ายในการเรียน
- 17.6 จำนวนผู้สอบคัดเลือกเข้าสาขานั้น
- 17.7 โอกาสในการหางานทำ

โดยพิจารณาความถี่ที่นักเรียนและนักศึกษาตอบแบบสอบถาม

18. สาขาวิชา จำแนกตามสาขาวิชาของยูเนสโก (UNESCO) จำนวน 9 สาขา คือ

18.1 แพทยศาสตร์ เช่น ศัลยแพทยศาสตร์ พยาบาล เภสัชศาสตร์

สาธารณสุขศาสตร์

18.2 เกษตรศาสตร์ เช่น วนศาสตร์ ประมง สัตวแพทยศาสตร์

18.3 วิทยาศาสตร์ เช่น ชีวเคมี คณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์

18.4 วิศวกรรมศาสตร์ เช่น ช่างอุตสาหกรรม วิศวกรรมก่อสร้าง

18.5 วิศวกรรมศาสตร์ เช่น สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม

18.6 นิติศาสตร์

18.7 สังคมศาสตร์ เช่น พหุวิทยาการ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์

18.8 มนุษยศาสตร์ เช่น ภาษาศาสตร์ อักษรศาสตร์ โบราณคดี

18.9 ศึกษาศาสตร์ เช่น การศึกษา พลศึกษา

19. สถานภาพของประชากร หมายถึง จำนวนประชากรจำแนกเป็นร้อยละของสถานภาพต่าง ๆ คือ

19.1 จำนวนร้อยละของประชากรเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

19.2 จำนวนร้อยละของประชากรทั้งประเทศที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร

19.3 จำนวนร้อยละของประชากรในกรุงเทพมหานครที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ

19.4 จำนวนร้อยละของประชากรทั่วประเทศที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ

19.5 จำนวนร้อยละของประชากรในกรุงเทพมหานครที่อายุ 45 ปีขึ้นไป

จำแนกตามระดับการศึกษา

19.6 จำนวนร้อยละของประชากรทั่วประเทศที่อายุ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตาม

ระดับการศึกษา

19.7 จำนวนร้อยละของประชากรที่มีรายได้ระดับต่าง ๆ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โอกาสทางการศึกษา

ความเสมอภาคทางการศึกษาและโอกาสทางการศึกษาเป็นศัพท์ที่มีผู้กล่าวถึงในลักษณะที่สัมพันธ์กัน ดังเช่น พจน ัญญชันธ์ ได้กล่าวถึงความเสมอภาคทางการศึกษาว่า "การที่จะให้มีความเสมอภาคในทางโอกาสนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องจำกัดพื้นที่หรือจำนวน เพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต่ำกว่าได้เปรียบผู้สิ่งแวดล้อมดีกว่า" (พจน ัญญชันธ์ 2520 : 11) และ พจน ัญญชันธ์ ได้จัดให้โอกาสทางการศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความเสมอภาคทางการศึกษา (พจน ัญญชันธ์ 2520 : 11) ส่วน สุพจน์ ประเสริฐศรี ได้จำแนกลักษณะโอกาสทางการศึกษาว่าประกอบด้วยปัจจัยเรื่อง เวลา สิทธิ ความพร้อมของผู้เรียน คุณภาพของผู้สอน สภาพของห้องเรียน อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และประเภทของโรงเรียน (สุพจน์ ประเสริฐศรี 2517 : 87)

สุพจน์ ประเสริฐศรี ได้จัดให้สิทธิทางการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของโอกาสทางการศึกษา ต่างกับ พจน ัญญชันธ์ ที่จัดให้สิทธิทางการศึกษา คุณภาพทางการศึกษา และโอกาสทางการศึกษา เป็นองค์ประกอบของความเสมอภาคทางการศึกษา

รังสรรค์ หนองพินธุ์ ได้นิยามความเสมอภาคทางการศึกษา สรุป 4 ประการ คือ

1. สถานการณ์ที่เด็กทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพทัดเทียมกัน
2. สถานการณ์ที่เด็กทุกคนได้รับการพัฒนาเพื่อความอยู่รอดของชีวิต
3. สถานการณ์ที่เด็กทุกคนได้รับการประกันที่จะได้เล่าเรียน และ
4. สถานการณ์ที่เด็กทุกคนได้พัฒนาทักษะและความสามารถที่ป้อนอยู่ในตัวเด็กให้มากที่สุด

(รังสรรค์ หนองพินธุ์ 2519 : 264 - 266)

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ได้ระบุในหมวดแผนนโยบายการศึกษาของรัฐบาลที่จะให้สถานศึกษาพึงให้ความเสมอภาคแก่บุคคลเข้ารับการศึกษาตามความสามารถของบุคคลนั้น ๆ

การศึกษาที่มีใช้การศึกษาระดับมัธยม รัฐจึงจัดให้บุคคลมีโอกาสดำเนินการศึกษาโดยเท่าเทียมกัน ภายใต้ขอบเขตที่รัฐกำหนดและตามสติปัญญาความสามารถ (แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 : 2 - 4)

ความเห็นของ รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ เกี่ยวกับความสามารถและสติปัญญาที่มีต่อการศึกษาสอดคล้องกับที่ระบุไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 แต่ความนี้ขัดแย้งกับความกิตติของชัลกินที่กล่าวว่า สติปัญญาไม่ควรเป็นสิ่งมีอิทธิพลครอบงำการจัดการอุดมศึกษา ชัลกินเห็นว่าทุกคนควรมีคุณสมบัติที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียน (Sulkin. 1975 : 1 - 4)

กรีน เห็นว่า การจัดโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียมกันคือ การจัดให้เด็กที่มีความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจและสังคมได้ศึกษาอย่างทั่วถึง กรีนได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยว่า การสนับสนุนการสอนด้วยประยุกต์วิธีที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น จนกระทั่งช่วงของผลสัมฤทธิ์ของเด็กที่มาจากรฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน ไม่แตกต่างกัน ลักษณะเช่นนี้จึงกล่าวได้ว่า มีความเสมอภาคทางการศึกษา (Green. 1971 : 24)

นิมิตร อัครวัฒน์ ได้วิจัยโอกาสทางการศึกษาในภาคใต้ ผลปรากฏว่าโรงเรียนที่เปิดสอนระดับ ม.ศ.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนที่สำเร็จ ม.ศ.3 จากโรงเรียนรัฐบาลประจำจังหวัด โรงเรียนรัฐบาลประจำอำเภอ และโรงเรียนราษฎร์ ได้เข้าศึกษาในชั้น ม.ศ.4 เท่าเทียมกัน (นิมิตร อัครวัฒน์ 2521 : 65) แต่เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ป้าย อิงภากรณ์ เห็นว่าการศึกษาของไทยไม่ให้ความเสมอภาคหรือโอกาสแก่คนส่วนใหญ่ (ป้าย อิงภากรณ์ 2518 : 5) และ วิฑูรย์ อุปัทม์ กล่าวว่า "นักเรียนในชนบทยังมีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา น้อยกว่าที่ควรมาก" (วิฑูรย์ อุปัทม์ 2517 : 19)

รอนสกี และ กอ สวัสดิ์พานิช ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่สำเร็จ ม.ศ.4 และ ม.ศ.3 มีโอกาสเรียนต่อที่น้อยที่สุด ผู้สำเร็จ ม.ศ.3 จำนวนเพียงครึ่งหนึ่งที่มีโอกาสเรียนต่อ ม.ศ.4 และผู้สำเร็จ ม.ศ.1 ประมาณห้าคน จะสำเร็จ ม.ศ.5 หรือ ม.ศ.6 เพียงหนึ่งคน (รอนสกี และ กอ สวัสดิ์พานิช 2509 : 11) กอ สวัสดิ์พานิช ได้ศึกษาพบว่า สถิติของผู้มีโอกาส

เข้าเรียนในระดับการศึกษาต่าง ๆ มีจำนวนน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศ (กอ สวัสดิ์พานิช 2513 : 8) นักเรียนส่วนใหญ่ในระดับประถมศึกษา ไม่มีความเสมอภาคในโอกาสที่จะเข้ารับการศึกษ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2518 : 46) โอกาสที่จะได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาจึงมีจำนวนลดลงไปด้วย "อุปสรรคในการเข้าศึกษาจากความแตกต่างด้านเศรษฐกิจและสังคม" (จันทนา นนทิก 2521 : 22 อ้างอิงมาจาก Pena. 1968 : 191)

การประชุมกลุ่มละตินอเมริกันใน ค.ศ. 1971 ปรากฏว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนได้โอกาสศึกษาไม่เท่าเทียมกันเป็นเพราะระดับทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของครอบครัว (Brimer and Pauli. 1971 : 19) ก่อนหน้านั้น ฟลาวด์ และ ฮัลเซย์ ได้วิจัยพบเช่นเดียวกับที่ประชุมกลุ่มละตินอเมริกัน คือ ผู้ที่อยู่ในสังคมวิชาชีพชั้นสูงมีโอกาสเข้าศึกษาได้เป็นจำนวนมากกว่าผู้อยู่ในสังคมวิชาชีพชั้นต่ำ (Floud and Halsey. 1969 : 213)

นักเรียนในปาวัวนิวกินีที่ได้โอกาสเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา เมื่อพิจารณาจากภาคที่มาแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความเสมอภาคในการได้รับโอกาสเข้าศึกษาต่อ (Weeks. 1978 : 42) นอกจากนี้ เด็กในบังคลาเทศได้โอกาสศึกษาไม่เท่าเทียมกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (Chowdhury. 1965 : 5) เช่นเดียวกับเด็กในประเทศไทยซึ่ง สมใจ หอมเย็น ได้ศึกษาพบว่า ตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อความไม่เสมอภาคทางการศึกษามาจากความยากจน ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีโอกาสทางการศึกษามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ (สมใจ หอมเย็น 2514 : 166) คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปรับปรุงการศึกษาได้สนับสนุนว่า "ฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ... ผู้ได้โอกาสศึกษาสูงกว่าภาคบังคับส่วนใหญ่เป็นพวกมาจากครอบครัวที่มีฐานะได้เปรียบและอยู่ในเมือง" (สิปปนนท์ เกตุทัต 2518 : 54) จากงานวิจัยของ บัญชา กุเจริญไพบูลย์ ปรากฏว่า นักศึกษาที่อยู่ใกล้สถานศึกษามีโอกาสได้ศึกษามากกว่าผู้ที่อยู่ห่างสถานศึกษา (บัญญัติ กุเจริญไพบูลย์ 2518 : 77) สถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเมือง บุคคลในเมืองจึงมีโอกาสได้ศึกษามากกว่าบุคคลที่อยู่นอกตัวเมืองหรือห่างไกลออกไป

ในด้านการอุดมศึกษา คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้รายงานไว้ว่า นักศึกษาที่มาจากกลุ่มเกษตรกรได้โอกาสศึกษาไม่เสมอภาคกับนักศึกษาที่มาจากกลุ่มอาชีพอื่น ๆ นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษาได้จัดการศึกษาให้กับบุคคลส่วนน้อยเฉพาะที่สอบคัดเลือกได้เท่านั้น การเปิดโอกาสให้ทุกคนสอบรวม เป็นผลให้คนในท้องถิ่นที่เสียเปรียบทางการศึกษาในระดับก่อนหน้านั้นอยู่แล้วเสียเปรียบคนในท้องถิ่นอื่นที่ได้เปรียบทางการศึกษามากยิ่งขึ้นไปอีก โอกาสที่คนในท้องถิ่นจะได้ศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงมีจำนวนลดลง คนในท้องถิ่นที่พลาดโอกาสทางการศึกษาได้รับประโยชน์จากสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นนั้นน้อยมาก ทั้งนี้เพราะสถาบันอุดมศึกษาในท้องถิ่นไม่มีส่วนร่วมในการสร้างคนในท้องถิ่นให้มีความรู้ (สีปนนท์ เกตุทัต 2518 : 69)

สถาบันการศึกษามีหน้าที่พัฒนาบุคคล อันเป็นกลไกต่อเนื่องให้สังคมพิจารณาเลือกสรรบุคคลที่พัฒนาแล้วเพื่อบรรจุเข้าสู่วาระกับชั้นของตำแหน่งต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจและสังคม บุคคลที่ได้รับการศึกษาสูงย่อมหมายถึงการมีโอกาสดำรงตำแหน่งได้ดีกว่า มีเกียรติกว่าบุคคลที่พลาดโอกาสในการศึกษา (สีปนนท์ เกตุทัต 2518 : 1) แม้บุคคลที่ได้รับการศึกษาแล้ว แต่สำเร็จการศึกษาต่างระดับกัน จะได้รับอัตราเงินเดือนแตกต่างกัน ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษากับผู้สำเร็จเพียงระดับมัธยมศึกษา จะได้รับอัตราเงินเดือนที่ต่างกันมาก ผู้สำเร็จระดับมัธยมศึกษาจึงต้องพยายามเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษารับรองคุณวุฒิ ซึ่งมีผลต่ออัตราเงินเดือนที่สูงขึ้นของตน (สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519 : 294)

กรอบครัวที่สามารถส่งบุตรให้ได้รับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จะมีโอกาสดียิ่งที่จะได้รับสิทธิการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519 : 248) ผู้พลาดโอกาสศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจึงเสียสิทธิที่จะศึกษาในระดับอุดมศึกษา

การศึกษาที่รัฐพึงจัดให้ประชาชนทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา จำเป็นต้องคำนึงถึงความเสมอภาคตามกำลังเศรษฐกิจและสังคม (คณะกรรมการการพัฒนาระบบธุรกิจและสังคมแห่งชาติ ม.ป.ป. : 239) เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ สถาบันการศึกษาจึงต้องพยายามเสริมสร้างพื้นฐานแห่งโอกาสและสิทธิของประชากรในการรับบริการทางการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมกัน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมตามระบอบประชาธิปไตยของไทย (คณะกรรมการการพัฒนาระบบธุรกิจและสังคมแห่งชาติ ม.ป.ป. : 239)

การเปิดโอกาสทางการศึกษาให้ประชาชนได้รับการศึกษาสูงขึ้นเป็นการพัฒนากำลังคนของชาติที่สำคัญยิ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ 2518 : 20) และต้องจัดการศึกษาให้เกิดความเป็นธรรมทั้งดำนนั้น ปัญหาความแตกต่างเกี่ยวกับสถานภาพของบุคคล คือ เพศ ถิ่นที่อยู่ อาชีพและรายได้ของบิดาและมารดา ระดับการศึกษาของบิดาและมารดาของผู้ที่ต้องการศึกษาต่อไม่ควรจะเป็นอุปสรรคที่บ่อนทำลายพลังอันให้เกิดความแตกต่างในการได้โอกาสศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา การจัดการศึกษาจาเป็นอย่างยิ่งที่จะก่อให้เกิดทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน โดยมีให้ฐานะทางเศรษฐกิจและถิ่นที่อยู่เป็นข้อจำกัดแก่ประการใด ทั้งนี้เพื่อช่วยสร้างความเป็นธรรมในสังคมและเพื่อพัฒนากำลังคนของชาติให้มากที่สุด (วรุญ พานิชย์ฉลิไชย 2521 : 1)

สถานภาพส่วนตัวของนักเรียนนักศึกษา

การจัดการศึกษาของไทยในอดีต ได้จัดกระทำกันที่วัด อันมีวัตถุประสงค์จำเพาะ เพื่อการบวเรียนของชายไทยตามคติพระพุทธรศาสนา (กระทรวงศึกษาธิการ 2518 : 1) ชายไทยก่อนที่จะบวเรียน ก็จะต้องเป็นกษัตริย์ อันเป็นหนทางที่จะพัฒนาให้อ่านออกเขียนได้ ลักษณะการเรียนที่วัดเช่นนี้ เป็นการจำกัดเพศหญิงไม่ให้ได้รับการศึกษาไปในตัว เมื่อการศึกษาได้วิวัฒนามาเป็นโรงเรียนอันมีแบบแผนแห่งแรกคือ โรงเรียนหลวงในพระบรมมหาราชวัง เมื่อ พ.ศ. 2414 นั้น ผู้ที่มีโอกาสได้เรียนก็เป็นชายทั้งสิ้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2518 : 1) แม้กระทั่งได้มีการจัดการศึกษาให้เหมาะสมยิ่งแล้วใน พ.ศ. 2452 ก็ตาม เพศหญิงก็ยังไม่มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียน ล่วงมาจนถึงแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 จึงได้มีประกาศเป็นครั้งแรกที่ให้โอกาสเพศหญิงได้ศึกษาเสมอภาคกับชาย (กระทรวงศึกษาธิการ 2518 : 12)

นักเรียนหญิงได้ศึกษาร่วมโรงเรียนกับนักเรียนชายในระดับประถมศึกษา แต่เมื่อถึงระดับมัธยมศึกษา จะจัดแยกเป็นโรงเรียนหญิงโรงเรียนชาย แม้จะเปลี่ยนลักษณะการจัดแบบหญิงล้วนหรือชายล้วนมาเป็นแบบสหศึกษาแล้วก็ตาม ยังปรากฏจำนวนโรงเรียนที่แยกเป็นโรงเรียนหญิงและชายอีกเป็นจำนวนมาก (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 1 - 10)

ในกรุงเทพมหานคร โรงเรียนที่เป็นสหจนถึงชั้น ม.ศ.5 ในปีการศึกษา 2521 มีจำนวนโรงเรียนที่เป็นแบบหญิงและแบบชายจำนวนเท่ากันอย่างละ 24 โรงเรียน แต่มีจำนวนนักเรียนต่างกัน

คือ นักเรียนหญิงมีจำนวน 6,403 คน หรือร้อยละ 41.72 ของนักเรียนชายหญิง อันเป็นจำนวน ร้อยละที่น้อยกว่าชาย รายละเอียดปรากฏดังตาราง 1

นอกจากจำนวนนักเรียนชั้น ม.ศ.5 ดังกล่าวแล้ว ยังมีนักเรียนที่เทียบเท่า ม.ศ.5 อีก จำนวนหนึ่งจากหลักสูตร ป.กศ., ป.วช. และ ป.ปช. ในวิทยาลัยครู วิทยาลัยประเภทอาชีวศึกษา และวิทยาลัยว่างกิลป์ - นาฏศิลป์ ตามลำดับ แต่โดยทั่วไปจะจัดการเรียนแบบสหศึกษา ที่จัดแยก เป็นชายหรือหญิงล้วนมีจำนวนน้อยโรง เช่น วิทยาลัยอาชีวศึกษากองเทพา วิทยาเขต 7 (โรงเรียนอาชีวศึกษามหบุรี) มีนักเรียนเป็นหญิงล้วน เป็นต้น

ตาราง 1 จำนวนโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้น ม.ศ.5 ปีการศึกษา 2521 จำแนกเป็นโรงเรียน แบบหญิงล้วนและแบบชายล้วน

ท้องที่การศึกษา	แบบหญิง		แบบชาย	
	จำนวนโรง	จำนวนนักเรียน	จำนวนโรง	จำนวนนักเรียน
1	10	3,047	13	4,259
2	2	881	2	2,643
3	6	1,816	4	1,383
4	3	659	4	1,383
5	3	740	1	588
จำนวนรวม	24	6,403	24	8,943
ร้อยละ	—	41.72	—	56.28

ที่มา : สภากรมแนะแนวแห่งประเทศไทย อุทิศแนะแนวศึกษาต่อ ปี 2521 2521

ในระดัพบัณฑิตศึกษา จำนวนนักศึกษาที่สมัครสอบเข้าสถาบันบัณฑิตศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2512 - 2517 จำแนกเป็นหญิงจำนวนร้อยละ 43.98 - 45.67 แต่สามารถสอบเข้าสถาบันบัณฑิตศึกษาได้ร้อยละ 39.95 - 43.10 รายละเอียดปรากฏดังตาราง 2 อีกส่วนหนึ่งที่ไม่แสดงไว้ในตาราง 2 ก็คือจำนวนร้อยละของผู้สมัครและสอบเข้าศึกษาได้ของนักศึกษาชาย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบแล้ว จะเห็นว่า นักศึกษาหญิงสมัครสอบและสอบเข้าศึกษาในสถาบันบัณฑิตศึกษาได้จำนวนร้อยละเฉลี่ยน้อยกว่าชาย

ตาราง 2 จำนวนร้อยละของนักศึกษาหญิงที่สมัครศึกษาต่อและสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้
ตั้งแต่ พ.ศ. 2512 - 2517

พ.ศ.	จำนวนร้อยละที่สมัคร	จำนวนร้อยละที่สอบได้
2512 ¹	43.98	39.95
2513 ²	44.46	42.31
2514 ³	44.45	43.10
2515 ⁴	44.60	41.84

ตาราง 2 (ต่อ)

พ.ศ.	จำนวนร้อยละที่สมัคร	จำนวนร้อยละที่สอบได้
2516 ⁵	45.15	41.44
2517 ⁶	45.67	40.98
รวมเฉลี่ยทั้ง 6 ปี	44.72	41.60

- ที่มา : 1. สำนักงานสภการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2512 - 2513 หน้า ง.
2. สำนักงานสภการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2513 - 2514 หน้า ก.
3. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2514 - 2515 หน้า ก.
4. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2515 - 2516 หน้า ก.
5. ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2516 - 2517 หน้า ง
6. ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2517 - 2518 หน้า 8

จำนวนนักศึกษาระดับปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2517 มีจำนวนดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนนักศึกษาระดับปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2517

สถาบัน	จำนวนรวมนักศึกษายหญิง	จำนวนนักศึกษาหญิง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	3,197	1,420
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	1,323	456
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	659	229
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1,687	782
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	1,494	635
มหาวิทยาลัยมหิดล	936	507
มหาวิทยาลัยศิลปากร	419	280
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	904	146
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	436	194
จำนวนรวม	12,104	4,955
ร้อยละ	100.00	40.94

ที่มา : ทบวงมหาวิทยาลัย รายงานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย
ปีการศึกษา 2517 หน้า 2

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงที่ได้ศึกษาในระดับปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย
ในปีการศึกษา 2517 มีจำนวนร้อยละน้อยกว่านักศึกษายชาย

การกำหนดคุณสมบัติของนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของสถาบันอุดมศึกษา
ต่าง ๆ เกี่ยวกับบ้านพักของนักศึกษา จะมีเพียงบางลักษณะสาขาวิชา เช่น มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ สาขาเตรียมแพทย์ และสาขาวิชาสหกรณ์ กำหนดรับเฉพาะเพศชาย เท่านั้น

มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชาเตรียมพยาบาล สาขาวิชาพยาบาลอนามัย และมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ สาขาพยาบาลศาสตร์ ทุกสาขาที่กล่าวมา กำหนดรับเฉพาะเพศหญิง (ประกาศ
และคำแนะนำในการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นอุดมศึกษา ปีการศึกษา
2521 - 2522, 2521 : 20 - 22)

อย่างไรก็ตาม ในระดับวิทยาลัยของรัฐ เช่น วิทยาลัยพยาบาล ได้กำหนดรับ
นักศึกษาเป็นเพศหญิงล้วน ในวิทยาลัยครูเปิดรับนักศึกษาหญิงชายโดยเสรี แต่ปรากฏว่า นักศึกษา
หญิงในปีการศึกษา 2519 ชั้น ป.กศ. มีจำนวนร้อยละ 52.54 และระดับ ป.กศ.ชั้นสูง มี
นักศึกษาหญิงจำนวนร้อยละ 57 (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 1) ซึ่งมีจำนวนร้อยละที่สูงกว่า
นักศึกษาชาย

ความแตกต่างของจำนวนร้อยละของนักศึกษาชายและหญิงในวิทยาลัยครู ระดับ
ป.กศ.ชั้นสูง มีประมาณ ร้อยละ 14 ทั้งที่ประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2520
มีจำนวนร้อยละ 46.92 (กระทรวงมหาดไทย 2521 : 1) ซึ่งต่างไปจากประชากรชายใน
กรุงเทพมหานครเพียงร้อยละ 2.16 เท่านั้น

การศึกษาระดับอุดมศึกษาของหญิงทั่วโลกหลังสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว โวลเฟิล ได้
กล่าวว่า นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษามากกว่าจำนวนนักศึกษาหญิง (Wolfe. 1969 : 232)
ตั้งแต่ ค.ศ. 1637 ถึง ค.ศ. 1951 ฟิลิปินส์เป็นประเทศเดียวที่มีนักศึกษาหญิงสูงกว่าร้อยละ 50
ประเทศอื่น ๆ จะมีนักศึกษาได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่ถึงร้อยละ 50 (Chabaud.
1970 : 69) งานวิจัยของ เวอร์ทส์ ซึ่งได้วิจัยเปรียบเทียบโอกาสการเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย
กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากนักศึกษาปีที่ 1 ได้จำนวน 127,125 คน ในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาชาย
76,015 คน หรือร้อยละ 59.60 และเป็นนักศึกษาหญิงจำนวน 51,110 คน หรือร้อยละ 40.20
(Werts. 1968 : 41) แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับวิทยาลัยเป็นนักศึกษา
ชายมากกว่านักศึกษาหญิง

ใน ค.ศ. 1951 - 1962 ประเทศทุกประเทศในแอฟริกา มีนักศึกษาหญิงในระดับ
อุดมศึกษาของแต่ละประเทศเฉลี่ยแล้วมีจำนวนน้อยมาก และไม่มีประเทศใดมีนักศึกษาหญิงถึง
ร้อยละ 50 บางประเทศ เช่น กาเมอรูน ใน ค.ศ. 1962 นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 461 คน

เป็นนักศึกษาหญิง เพียงเจ็ดคนหรือร้อยละ 1.46 หรือในลิเบีย ค.ศ. 1957 มีนักศึกษา 194 คน เป็นนักศึกษาหญิงจำนวนสามคนหรือร้อยละ 1.55 (UNESCO. 1963 : 246 - 264)

ในประเทศแถบเอเชีย นักศึกษาหญิงมีโอกาสดูแลในระดับอุดมศึกษาน้อยกว่านักศึกษาชาย คือ อินเดีย ปากีสถาน และอิหร่าน (UNESCO. 1961 : 5) เป็นต้น

ประเทศที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เช่น สหรัฐอเมริกาหรือญี่ปุ่นต่างก็เป็นประเทศที่มี นักศึกษาหญิงไม่เกินร้อยละ 50 (Chabaud. 1970 : 89) ถ้ายกเว้นฟิลิปปินส์เพียงประเทศ เดียว ก็สามารถกล่าวได้ว่า นักศึกษาหญิงในระดับอุดมศึกษาได้โอกาสศึกษาน้อยกว่านักศึกษาชาย

สถานภาพทางภาวะแวดล้อมทางด้านการครอบครัวนักเรียนนักศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะแวดล้อมทางด้านการครอบครัวนักเรียนนักศึกษาที่มีสถานภาพ อันได้แก่ การประกอบอาชีพ รายได้และระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักเรียนนักศึกษา มีดังต่อไปนี้

อีเซลด์ และ เทต ได้ศึกษาความสนใจอาชีพของนักเรียน ปรากฏว่า อาชีพที่สืบมาจาก บรรพบุรุษ อาชีพที่ใช้วิชาชีพชั้นสูง การค้า การเกษตรและอุตสาหกรรม เป็นอาชีพที่นักเรียนชาย สนใจ ส่วนนักเรียนหญิงสนใจอาชีพที่ใช้วิชาชีพชั้นสูง อาชีพเสมียนและงานภายในบ้าน (Esell and Tate. 1955 : 217 - 222)

ในปายวีกินี นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามาจากประชากรกลุ่มลูกจ้าง ข้าราชการของรัฐมากกว่ามาจากรวมเกษตรกร และเมื่อพิจารณาจากเรื่องภูมิภาคที่มาเรียนแล้ว นักศึกษาที่อยู่ในเมืองจะได้โอกาสศึกษามากที่สุด (Weeks. 1978 : 42)

ในประเทศไทย จุฑาภรณ์ วรสุมันต์ ได้วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของ บิดามารดากับการเลือกอาชีพของนักเรียน เมื่อ พ.ศ. 2514 ปรากฏว่านักเรียนที่เลือกอาชีพ บริการ จะมีบิดามารดาสำเร็จชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ และมีรายได้ 2,000 - 2,500 บาท นักเรียนที่เลือกอาชีพธุรกิจมีบิดามารดาสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนที่เลือกอาชีพองค์การต่าง ๆ มีบิดามารดาสำเร็จระดับปริญญาตรีและมีรายได้ 4,000 บาท ขึ้นไป นักเรียนที่เลือกอาชีพเทคโนโลยี มีบิดามารดาสำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนต้นและมีรายได้

2,000 – 2,500 บาท นักเรียนที่เลือกอาชีพกลางแจ้ง มีบิดามารดาสำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนต้น และมีรายได้ตั้งแต่ 1,000 – 2,500 บาท นักเรียนที่เลือกอาชีพวิชาชีพ มีบิดามารดาสำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนต้น และมีรายได้ตั้งแต่ 2,000 – 3,000 บาท นักเรียนที่เลือกอาชีพผลิตปะและการบันเทิง มีบิดามารดาสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมีรายได้ตั้งแต่ 1,500 – 3,000 บาท (จุฑาภรณ์ วรสุมนต์ 2514 : 58 – 59)

ใน พ.ศ. 2517 จุมพล หนีมพานิช ได้วิจัยเรื่องแผนการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของนักเรียน ม.ศ.5 ปรากฏผลว่า นักเรียนที่บิดามารดามีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน นักเรียนมีแผนการศึกษาต่อแตกต่างกัน นักเรียนที่บิดาเป็นพ่อค้าและรับราชการ นักเรียนจะเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์ นอกจากนั้นนักเรียนที่มีแผนการศึกษาต่อแตกต่างกันแล้ว ยังมีแผนการประกอบอาชีพแตกต่างกันด้วย (จุมพล หนีมพานิช 2517 : 166 – 167)

ไพฑูลย์ สร้อยสุวรรณ ได้ศึกษาเหตุการณ์เคลื่อนย้ายของนักเรียนต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับ ม.ศ. 4 สายสามัญในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2512 ปรากฏว่า นักเรียนต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีผู้ปกครองที่มีรายได้สูงเกินกว่า 4,500 บาทต่อเดือนเป็นจำนวนร้อยละ 19 มีรายได้ระหว่าง 500 – 1,000 บาทต่อเดือนเป็นจำนวนร้อยละ 15.4 มีรายได้ระหว่าง 1,000 – 1,500 บาทต่อเดือนเป็นจำนวนร้อยละ 11.6 มีรายได้ระหว่าง 2,000 – 2,500 บาทต่อเดือนจำนวนร้อยละ 10.5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่มาเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีฐานะทาง เศรษฐกิจสูง แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทาง เศรษฐกิจแตกต่างกัน มีความปรารถนาที่จะศึกษาในที่สูงที่สุดเท่าที่ตนจะสามารถศึกษาได้ (ไพฑูลย์ สร้อยสุวรรณ 2513 : 26 – 26) ฉวี จอยสำเภา ได้สนับสนุนเรื่องนี้จากการศึกษาเรื่อง ความปรารถนา ด้านการศึกษา สังคมและส่วนตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.3 ในกรุงเทพมหานครปรารถนา ด้านการศึกษา ร้อยละ 63.09 สูงกว่าความปรารถนา ด้านสังคมและส่วนตัว ในจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แสดงความต้องการที่จะศึกษาต่อในที่สูงที่สุดร้อยละ 30.40 และระบุว่าต้องการที่ศึกษาต่อให้ถึงระดับอุดมศึกษามีจำนวนร้อยละ 16.11 นักเรียนเหล่านี้มีผู้ปกครองที่ฐานะทาง เศรษฐกิจแตกต่างกัน แต่ความปรารถนา

ทางด้านการศึกษาสูงทุกกลุ่มและสูงกว่าความปรารถนาตามสังคมและตามส่วนตัว (ฉวี จ้อยสำเภา 2520 : 51, 57 และ 104) งานวิจัยทั้งสองเรื่องที่ได้กล่าวมาจึงเป็นหลักฐานยืนยันว่า ไม่ว่าผู้ปกครองจะมีฐานะทางเศรษฐกิจสูงต่ำแตกต่างกันเพียงใด นักเรียนต่างก็มีความปรารถนาที่จะศึกษาต่อให้สูงที่สุด

อย่างไรก็ตาม นักเรียนจากกลุ่มผู้ปกครองที่ฐานะทางเศรษฐกิจระดับปานกลางมีความต้องการศึกษาสูงกว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจระดับต่ำ (Krauss. 1964 : 868)

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เด็กเรียนเรียนดีและเรียนไม่ดี นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ จะขาดประสบการณ์ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ (Garrison and others. 1964 : 514) เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่ได้โอกาสศึกษาต่อเรื่อย ๆ คือนักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจสูง ตรงข้ามกับนักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีโอกาสศึกษาเป็นจำนวนน้อย (Harbison and Myers. 1964 : 11) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจงกส์ ที่ได้วิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำ ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนน้อย (Jencks. 1971 : 90)

โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ ได้ศึกษากำหนดแผนทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2513 มีกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา จำแนกได้ดังนี้

นักเรียน ม.ศ.5 ที่มีรายได้รับการศึกษาไม่เกินชั้น ป.4 จำนวน 298 คน บิดาได้รับการศึกษา ม.ศ.5 มีจำนวน 167 คน บิดาได้รับการศึกษาไม่เกิน ป.4 มีจำนวน 161 คน บิดาได้รับการศึกษาสูงกว่า ม.ศ.5 มีจำนวน 113 คน มารดาได้รับการศึกษา ม.ศ.5 มีจำนวน 96 คน มารดาได้รับการศึกษา ม.ศ.3 มีจำนวน 79 คน และบิดาได้รับการศึกษา ม.ศ.3 มีจำนวน 59 คน (โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 69 และ 113)

ผลจากการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนในชั้น ม.ศ.5 มีบิดามารดาไม่จบชั้น ป.4 เป็นจำนวนที่สูงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จันทนา นนทิกุล ได้วิเคราะห์สถานการณ์สภาพส่วนตัวของนักเรียนที่มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาคกลาง ปรากฏว่านักเรียน ม.ศ.3 ได้รับการศึกษาระดับ

ประถมศึกษาจำนวนร้อยละ 75.9 ระดับมัธยมศึกษาจำนวนร้อยละ 17.8 และระดับอุดมศึกษาเพียงร้อยละ 7.3 (จันทนา นนทิก 2521 : 51) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิศิษฐ์ นาจำปา ได้วิจัยการได้โอกาสศึกษาต่อในชั้น ม.ศ.5 ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.5 มีผู้ปกครองได้รับการศึกษาจำแนกตามระดับการศึกษาแล้วมีสัดส่วนแตกต่างกับสัดส่วนระดับการศึกษาของประชากรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (วิศิษฐ์ นาจำปา 2521 : 50)

งานวิจัยของ เบเบอร์ และของ เอลเดอร์ เกี่ยวกับระดับการศึกษาของบิดามารคานักเรียนที่ได้โอกาสศึกษา ปรากฏตรงกันว่า นักเรียนที่ได้โอกาสศึกษามาจากครอบครัวที่บิดามารคได้รับการศึกษาในระดับสูง (Baber. 1971 : 395, 396 และ Elder.1965:85) มอร์ริสัน ได้ศึกษา ปรากฏว่า นักเรียนที่บิดามารคได้รับการศึกษาในระดับสูง จะเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ส่วนนักเรียนที่บิดามารคได้รับการศึกษาในระดับต่ำจะเลือกเรียนในวิทยาลัยพณิชยการหรือวิทยาลัยเทคนิค (Morrison. 1968 : 1687 A) นิโคลสัน ได้วิจัยนักเรียนในระดับวิทยาลัย รายงานผลเป็นการสนับสนุนงานวิจัยของ มอร์ริสัน ยืนยันว่านักเรียนในระดับวิทยาลัยมาจากครอบครัวที่บิดามารคได้รับการศึกษาระดับต่ำและระดับวิชาชีพต่ำ นอกจากนี้ นักเรียนในระดับวิทยาลัยยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนเรียนระดับมัธยมต่ำด้วย (Nicholson. 1964 : 4549 A)

นอกจากความแตกต่างในเรื่องระดับการศึกษาของบิดามารคานักเรียนนักศึกษาแล้ว ในงานวิจัยของ สนั่น ประจงจิตร ได้กล่าวถึงความแตกต่างในเรื่องอาชีพของผู้ปกครองนักเรียน โดยได้วิเคราะห์ลักษณะอาชีพของผู้ปกครองนักเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.3 ที่ผู้ปกครองรับราชการมีจำนวนร้อยละ 34.4 ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขายมีจำนวนร้อยละ 27.25 ผู้ปกครองเป็นเกษตรกรมีจำนวนร้อยละ 22.25 ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมีจำนวนร้อยละ 3.50 ผู้ปกครองประกอบอาชีพงานช่างมีจำนวนร้อยละ 2.00 (สนั่น ประจงจิตร 2515 : 26)

ลำดับจำนวนร้อยละดังกล่าวตรงกับงานวิจัยของ เปื้อง จันคา ซึ่งได้วิเคราะห์อาชีพของผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมประสม ภาคเหนือ ปรากฏว่าผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.ศ.3 ที่ประกอบอาชีพรับราชการมีจำนวนร้อยละ 34.70 ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย

มีจำนวนร้อยละ 29.47 ผู้ปกครอง เป็นเกษตรกรมีจำนวนร้อยละ 27.65 ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมีจำนวนร้อยละ 15.20 (เป็รื่อง จันดา 2519 : 25)

การวิเคราะห์อาชีพของผู้ปกครองนักเรียน ม.ศ.3 ในจังหวัดภาคกลางของ จันทนา นนทกร มีลำดับจำนวนร้อยละแตกต่างกันงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้าง คือ ผู้ปกครองนักเรียน ม.ศ.3 ในจังหวัดภาคกลาง ประกอบอาชีพค้าขายมีจำนวนร้อยละ 30.5 ผู้ปกครองประกอบอาชีพทางการ เกษตรมีจำนวนร้อยละ 26.4 ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการมีจำนวนร้อยละ 22.4 ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมีจำนวนร้อยละ 14.9 และผู้ปกครองประกอบอาชีพธุรกิจมีจำนวนร้อยละ 1.3 (จันทนา นนทกร 2521 : 46)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ปกครองนักเรียนที่นับถือศาสนาต่างกัน เป็นงานวิจัยของ เล็กพร ภาวระสกูล ซึ่งได้เปรียบเทียบคุณค่าในด้านการศึกษาและคุณค่าในด้านการเลือกอาชีพระหว่างผู้นับถือศาสนาพุทธกับศาสนากฤษณ์กายคาชอลิก สรุปได้ว่ากลุ่มชาวพุทธและคาชอลิก มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การศึกษาถึงระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็น (เล็กพร ภาวระสกูล 2517 : 477 - 478)

ปี ค.ศ. 1969 ฟลาวด์ และ ฮัลเซย์ ได้ศึกษาพบว่า ผู้สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้โอกาสศึกษาในระดับวิทยาลัย เป็นผู้มีสิทธิปัญหาในระดับเดียวกัน และนักศึกษาที่อยู่ในสังคมวิชาชีพชั้นสูง มีโอกาสศึกษาสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ในสังคมวิชาชีพชั้นต่ำ (Flaud and Halsey. 1969 : 313 - 216)

อิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชา

วิทยา รัตนวิจิตร ได้ศึกษาสถานภาพทางการศึกษา เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนต่างจังหวัดที่เรียนอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรากฏว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2508 ถึง 2513 ในแต่ละปี นักเรียนต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวนร้อยละ 20 เหตุที่นักเรียนเข้ามาเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา คือ

1. โรงเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาดีกว่าโรงเรียนในต่างจังหวัด
2. เป็นความประสงค์ของบิดามารดา

3. โรงเรียนในต่างจังหวัดที่มีที่เรียนไม่พอเพียง
4. นักเรียนจะได้เตรียมตัว เข้า เรียนในระดับอุดมศึกษา
5. การคมนาคมในต่างจังหวัดไม่สะดวกและไม่มีที่พักในตัวจังหวัด
6. มีญาติอยู่ในจังหวัดพระ นคร และธนบุรี (วิทยา รัตนวิจิตร 2513 : 91)

มูลเหตุจูงใจว่านทการดังกล่าว มีข้อที่นำสัง เกตอยู่สองประการ คือ การที่นักเรียนเข้ามาเรียนในจังหวัดพระ นครและธนบุรี เพราะ เป็นความประสงค์ของบิดามารดา และเป็น การเตรียมตัว เข้า เรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความต้องการศึกษาในระดับ อุดมศึกษา และบิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักเรียน งานวิจัยในต่างประเทศที่ สันนิษฐานว่า บิดามารดามีอิทธิพลต่อนักเรียน คือ งานวิจัยของ คอบบินส์ และยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของ อีคคี่ ที่ได้วิจัย เรื่องอิทธิพลในการ เลือกอาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาการ เกษตรใน รัฐหลุยเซียนา ปรากฏตรงกับงานวิจัยข้างต้นว่า บิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก อาชีพของนักศึกษา (Dobbins. 1969 : 2958 A และ Eaddy. 1969 : 2958 A - 2959 A)

แทน เรอร์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ในการ เลือกอาชีพของนักศึกษา ปรากฏว่านักศึกษา เลือกอาชีพสัมพันธ์กับอาชีพของบิดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Tanzar. 1957 : 890 A) การที่ บิดามารดาของนักเรียนและนักศึกษามีอาชีพแตกต่างกัน จึงทำให้นักเรียนและนักศึกษาได้รับ อิทธิพลในการ เลือกสาขาวิชาต่างกัน (สมพงษ์ อาภาพันธุ์ 2519 : 107)

การ เลือกสาขาวิชาของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ เลือกสาขาวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษา มีผู้วิจัย เมื่อ พ.ศ. 2512 เรื่อง เหตุผลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 เกี่ยวกับการ เลือกและไม่เลือกเรียนทางครู เป็นผลงานการวิจัยของ ประมวล กิริณแก้ว วิจิตร เรื่องสวัสดิ์ ประสิทธิ์ นิมจินดา ชารณิ หาญวิริยะพันธุ์ และสุภาภรณ์ เข้มมจินดา ทั้งห้าคนนี้ได้วิจัยกับกลุ่มนักเรียนในภาคต่าง ๆ แยกเป็นภาคและผลการวิจัยมีดังนี้

ประมวล กิริณแก้ว ได้วิจัยนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏว่านักเรียน ม.ศ.3 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเลือกเรียนครูร้อยละ 38 นักเรียน ม.ศ.5 เลือกเรียนครูร้อยละ 39

ในจำนวนดังกล่าว นักเรียนหญิง เลือกเรียนครุฑ้อยละ 33.34 และนักเรียนหญิง ม.ศ.5 เลือกเรียนครุฑ้อยละ 75 ผลการเปรียบเทียบปรากฏว่า นักเรียนหญิง เลือกเรียนครุฑมากกว่า นักเรียนชาย (ประมวล ศิริพันธ์ 2513 : 54)

วิจิตร เรืองสวัสดิ์ ได้วิจัยนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏว่านักเรียน ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 เลือกเรียนครุฑ้อยละ 59 และ 43 ตามลำดับ จำนวนดังกล่าว นักเรียนหญิง ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 เลือกเรียนครุฑ้อยละ 55 และ 37 (วิจิตร เรืองสวัสดิ์ 2513 : 135) จำนวนร้อยละของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เลือกเรียนครูสูงกว่านักเรียนที่เลือกเรียนครูในภาคตะวันออก

นักเรียนภาคเหนือที่เลือกเรียนครูจากการวิจัยของ ชารณี หาญวิริยะพันธุ์ ปรากฏว่านักเรียน ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 เลือกเรียนครูจำนวนร้อยละ 88 และ 39 ตามลำดับ ในจำนวนดังกล่าวนี้ นักเรียนชายเลือกเรียนครุฑ้อยละ 28 เป็นจำนวนน้อยกว่านักเรียนหญิงซึ่งเลือกเรียนครุฑ้อยละ 59 (ชารณี หาญวิริยะพันธุ์ 2513 : 62)

ประสิทธิ์ นิยมจินดา ได้วิจัยนักเรียนในภาคใต้ ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เลือกเรียนครูมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (ประสิทธิ์ นิยมจินดา 2513 : 78)

สุภาภรณ์ เอี่ยมจินดา ได้วิจัยนักเรียนในภาคกลาง ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 เลือกเรียนครุฑ้อยละ 50 สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนรองลงไปคือ สาขาวิชาช่างกล (สุภาภรณ์ เอี่ยมจินดา 2513 : 78) ผลการวิจัยนี้ไม่รวมถึงนักเรียนในกรุงเทพมหานคร แต่มีผลงานวิจัยของ มะเคื้อ เสมา ได้วิจัยนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่านักเรียน ม.ศ.3 เลือกเรียนครูมากกว่านักเรียน ม.ศ.5 นักเรียนที่เลือกเรียนครูทั้งนักเรียน ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 ต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (มะเคื้อ เสมา 2513 : 58 - 60) เมื่อพิจารณาการเลือกสาขาวิชาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครแล้ว นักเรียนเลือกสาขาวิชาธุรกิจมากที่สุดเป็นร้อยละ 21.39 ที่เลือกรองถัดลงไปคือ วิชาครู นักเรียนเลือกร้อยละ 15.20 สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกรองลงไปตามลำดับคือ ช่างกล (7.6%) แพทย์ศาสตร์ (5.60%) พยาบาล (5.46%) วิศวกรรมศาสตร์ (4.49%) เกษตร (3.73%) ผู้พิพากษา (3.60%)

นักการเมือง (3.14%) ทหาร (3.00%) เกษตรศาสตร์ (2.73%) และสาขาอื่น ๆ อีกมี ร้อยละต่ำกว่า 4.7 (มะเคื้อ เสมา 2513 : 31) รายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกเรียนครู ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.5 เลือกเรียนครูร้อยละ 25.10 ในจำนวนนี้เป็นนักเรียนชายร้อยละ 12.75 และนักเรียนหญิงเลือกเรียนครูร้อยละ 33.77 ของผู้เลือกสาขาวิชาทั้งหมด (มะเคื้อ เสมา 2513 : 58) แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงในกรุงเทพมหานคร เลือกเรียนครูมากกว่า นักเรียนชายในกรุงเทพมหานคร

ความต้องการ เรียนครูของนักเรียนหญิงที่ปรากฏในงานวิจัยว่ามีจำนวนสูงกว่านักเรียนชายนั้น มีหลักฐานยืนยันอีกจากผลการวิจัยของ โสติดิล มีทรัพย์ ซึ่งปรากฏว่า นักศึกษาหญิง ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาศาสตร์ศึกษาเขตปทุมวันและบางแสน กับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความต้องการ เรียนวิชาชีพสูงกว่าความต้องการของนักศึกษาชาย (โสติดิล มีทรัพย์ 2514 : 117)

งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหนักไปทางสาขาวิชาครู ซึ่งจัด เป็นเพียงสาขาวิชาหนึ่งในจำนวนสาขาวิชาทั้งหมดในระดับอุดมศึกษา งานวิจัยที่เปิ่กว้าง ครอบคลุมถึงการ เลือกสาขาวิชาอื่น ๆ ของนักเรียน มีลำดับการ เลือกสาขาวิชามากน้อยต่างกัน ดังนี้

เพ็ญใจ พึ่งพระเกียรติ ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ปรากฏว่านักเรียนเลือกเรียนสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นลำดับหนึ่ง (เพ็ญใจ พึ่งพระเกียรติ 2500 : 57)

พ.ศ. 2511 เฉลิมชัย อุบลพงษ์ ได้ศึกษาความสามารถในการ เลือกเรียนต่อของ นักเรียน ม.ศ.3 ปรากฏว่า นักเรียนเลือกเรียนแพทยศาสตร์เป็นลำดับหนึ่ง ที่เลือกรองลงไป ตามลำดับคือ นายร้อยทหารบก นักปกครอง นายร้อยตำรวจ ผู้พิพากษา เกษตรกร เกษตรกร วิศวกรกรมชลประทาน ครูปริญญาและอื่น ๆ อีก แต่มีจำนวนน้อย (เฉลิมชัย อุบลพงษ์ 2511 : 32 - 33 และ 42)

โพเวลล์ และ บดุม ได้ศึกษาเหตุผลในการ เลือกอาชีพของนักเรียนจำนวน 929 คน ที่กำลัง ศึกษาในระดับเกรด 10, 11 และ 12 ที่มีอายุ 14 - 19 ปี พบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

เลือกอาชีพต่างกัน นักเรียนชายเลือกอาชีพวิศวกรรมมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงเลือกงานในสำนักงาน ครู และพยาบาล (Powell and Bloom. 1962 : 126 - 133)

พ.ศ. 2514 มีงานวิจัยแบบโครงการร่วมกันเรื่อง คำนิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 ผลปรากฏเป็นรายภาคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ธนอม อินทรกำเนต ได้วิจัยนักเรียน ม.ศ.5 ภาคใต้ ปรากฏว่า นักเรียนเลือกเรียนรัฐศาสตร์ เป็นลำดับหนึ่ง สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนรองลงไป คือ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ การศึกษา สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนน้อยที่สุดคือ ศิลปากร เมื่อจำแนกนักเรียนเป็นชายและหญิง นักเรียนชายเลือกเรียนสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ เป็นลำดับหนึ่ง สาขาวิชาที่นักเรียนชายเลือกรองลงไป คือ รัฐศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิงเลือกเรียนสาขาวิชาการศึกษาคือ เป็นลำดับหนึ่ง รองลงไปเลือกพยาบาล ศิลปศาสตร์ รัฐศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ (ธนอม อินทรกำเนต 2514 : 40 - 41)

ในภาคกลาง ยกเว้นกรุงเทพมหานคร ยุวดี เจริญจิตร ได้วิจัยนักเรียน ม.ศ.5 ปรากฏว่า นักเรียนเลือกรัฐศาสตร์ เป็นลำดับแรก สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกรองลงไปคือ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ พนิชศาสตร์และการบัญชี เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การศึกษา วิศวกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ ศิลปศาสตร์ เทคนิค ศิลปากร สังคมศาสตร์ และนักเรียน ม.ศ.5 ในภาคกลาง เลือกเรียนพยาบาล เป็นลำดับสุดท้าย (ยุวดี เจริญจิตร 2514 : 33)

ทัศนีย์ บุศราทิจ ได้วิจัยนักเรียนในภาคเหนือ ปรากฏว่า นักเรียน ม.ศ.5 ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เลือกเรียนรัฐศาสตร์เป็นลำดับหนึ่ง ที่เลือกรองลงไปตามลำดับ คือ นิติศาสตร์ พนิชศาสตร์ เกษตรศาสตร์ นักเรียนชาย ม.ศ.5 เลือกเรียนรัฐศาสตร์ เป็นลำดับหนึ่ง และเลือกนิติศาสตร์ พนิชศาสตร์ เทคนิค สถาปัตยกรรมศาสตร์ เป็นลำดับรองลงมาตามลำดับ ส่วนนักเรียนหญิง ม.ศ.5 เลือกการศึกษาเป็นสาขาวิชาลำดับหนึ่ง สาขาที่นักเรียนหญิงเลือกเรียนรองลงไป คือ พยาบาล พนิชศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ และศิลปศาสตร์ (ทัศนีย์ บุศราทิจ 2514 : 31 - 38)

นักเรียน ม.ศ.5 ที่เรียนในกรุง เทพมหานคร เลือกเรียนรัฐศาสตร์เป็นลำดับหนึ่ง สาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนรองลงไปคือ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ พณิชยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ การศึกษา สถาปัตยกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เทคนิค ศิลปกรรมและพยาบาล (โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 32)

โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ ไขว้จ้นนักเรียน ม.ศ.5 ในภาคกลาง จำแนกเป็นเพศชาย และเพศหญิง สาขาวิชาที่นักเรียนแต่ละเพศได้เลือกแตกต่างกัน คือ นักเรียนชาย ม.ศ.5 เลือกเรียนรัฐศาสตร์เป็นลำดับแรก วิชาที่เลือกรองลงไปคือ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ เทคนิค พณิชยศาสตร์ บริหารธุรกิจ การศึกษา ศิลปศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปกรรมและพยาบาล (โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 37) ส่วนนักเรียนหญิง เลือกเรียนรัฐศาสตร์เป็นลำดับหนึ่งตรงกับนักเรียนชาย แต่ลำดับรองลงไปทางกับการเลือกของนักเรียนชายดังนี้ สาขาวิชาที่นักเรียนหญิงเลือกเรียนคือ พณิชยศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ การศึกษา เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ พยาบาล สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ บริหารธุรกิจ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ศิลปกรรม วิศวกรรมศาสตร์ และเทคนิคเป็นลำดับสุดท้าย (โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 39)

ในงานวิจัยของ โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ ท่อนหนึ่งได้แปลผลการวิจัยโดยยี่กระชั้น การศึกษาของบิดาเป็นหลัก ปรากฏว่า

นักเรียนชายที่บิดาได้รับการศึกษามาก เลือกเรียนวิชารัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิง เลือกเรียนรัฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ นิติศาสตร์

บิดาที่ได้รับการศึกษาต่ำ นักเรียนชายเลือกเรียนเกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิงเลือกเรียนรัฐศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์

บิดาได้รับการศึกษาปานกลาง นักเรียนชายเลือกเรียนรัฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ นักเรียนหญิงเลือกเรียนรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และศิลปศาสตร์

บิดาได้รับการศึกษาสูง นักเรียนชายเลือกเรียนรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ นักเรียนหญิงเลือกเรียนรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ลำดับที่สามเท่ากันสองสาขาวิชาคือ แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ (โสภณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 69)

จากงานวิจัยของ ไสภณท์ พูลเพชรพันธุ์ ได้แสดงให้เห็นว่า สาขาวิชาที่นักเรียน ม.ศ.5 ในกรุงเทพมหานคร เลือกเรียนเป็นลำดับแรกคือ รัฐศาสตร์ เมื่อพิจารณารวมกับงานวิจัยของคนอื่น ๆ ในภาคต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้น สาขาวิชารัฐศาสตร์ ก็ยังคง เป็นลำดับที่มีความดีสูงที่นักเรียนได้เลือกเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
มีวิธีดำเนินการวิจัยตามคำจำกัดนี้ คือ

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามความต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้
สุ่มตัวอย่างจากประชากรนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือ เทียบเท่าที่กำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่
ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2521 ซึ่งมีประชากรนักเรียนจำนวน 60,887 คน สุ่ม
กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,249 คน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมจำนวนนักเรียนแล้วแบ่งตามลักษณะ
หลักสูตร คือ ม.ศ.5, ป.กค., ป.วช. และ ป.ปช. ตามลักษณะสังกัด คือ กรมศิลปากร
กรมสามัญศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และตามท้องที่การศึกษาของกรมสามัญศึกษา เมื่อแบ่ง
เป็นพวกย่อยที่สุดแล้ว จึงได้กำหนดหมายเลขตั้งแต่ 1 หรือ 01, 2 หรือ 02, 3 หรือ 03 ...
ถึงสถานศึกษาสุดท้ายในพวกย่อยนั้น ๆ แล้วใช้ตารางสุ่มเลือกสถานศึกษาให้ได้จำนวนนักเรียน
ครบตามสัดส่วนที่ต้องการ หากสุ่มสถานศึกษาแห่งแรกได้นักเรียนไม่ครบจำนวนที่ต้องการ
ก็ดำเนินการสุ่มต่อไปอีก ลักษณะการแบ่งพวกย่อย จำนวนประชากรนักเรียนและจำนวนกลุ่ม
ตัวอย่างมีรายละเอียดดังนี้

ชั้น ม.ศ.5 สังกัดกรมสามัญศึกษา

1. โรงเรียนในท้องที่การศึกษา 1 ในเขตพระนคร ป้อมปราบศัตรูพ่าย สัมพันธวงศ์
ดุสิต และบางเขน

1.1 ประเภทชาย ได้แก่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทร์
วัดราชาธิวาส วัดกัญญะสิริอาราม วัดบวรนิเวศ โยชิบุรณะ วัดเบญจมบพิตร วัดสระเกศ
วัดราชบพิธ ไทรมิตรวิทยาลัย และโรงเรียนวัดชนะสงคราม มีประชากรนักเรียนจำนวน
3,648 คน สุ่มได้โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ จำนวน 185 คน

1.2 ประเภทหญิง ได้แก่โรงเรียนสตรีวิทยา เบญจมาธาลย์ และโรงเรียน
สาธิตัญญา มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,374 คน สุ่มได้โรงเรียนเบญจมาธาลย์ จำนวน
75 คน

1.3 ประเภทสหศึกษา ได้แก่โรงเรียนคอนเมือง วัดสังเวช หอวัง
เทเวศร์วิทยาคม และโรงเรียนสารวิทยา มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,422 คน สุ่มได้
โรงเรียนวัดสังเวช จำนวน 71 คน

2. โรงเรียนในท้องที่การศึกษา 2 ในเขตปทุมวัน พญาไท ห้วยขวาง บางกะปิ
มีนบุรี และหนองจอก

2.1 ประเภทหญิง ได้แก่โรงเรียนศรีอยุธยา มีประชากรนักเรียนจำนวน
372 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

2.2 ประเภทสหศึกษา ได้แก่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สันติราษฎร์วิทยาลัย
บดินทร์เคหา (สิงห์ สิงห์เสนี) บางกะปิ สตรีวิทยา 2 จันทน์บุษบาเพ็ญ สุรศักดิ์มนตรี
มักกะสันพิทยา เทพลีลา ลาภปลาเค้าพิทยาคม วัดหนองจอก และโรงเรียนกุนนทีรุทธธาราม-
วิทยาคม มีประชากรนักเรียนจำนวน 5,244 คน สุ่มได้โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จำนวน
269 คน

3. โรงเรียนในท้องที่การศึกษา 3 ในเขตยานนาวา บางรัก พระโขนง และ
ลาดกระบัง

3.1 ประเภทชาย ได้แก่ โรงเรียนปทุมคงคา และโรงเรียนวัดลัทธิวราราม มีประชากรนักเรียนจำนวน 916 คน สุ่มได้โรงเรียนปทุมคงคา จำนวน 51 คน

3.2 ประเภทหญิง ได้แก่ โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย สาขาน้ำผึ้ง และโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,280 คน สุ่มได้โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม จำนวน 64 คน

3.3 ประเภทสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม นนทบุรีวิทยา พระโขนงพิทยาลัย วัชรธรรมสาธิต และโรงเรียนพรตพิทยพยัต มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,469 คน สุ่มได้โรงเรียนพรตพิทยพยัต จำนวน 111 คน

4. โรงเรียนในท้องถิ่นที่การศึกษา 4 ในเขตชนบุรี คลองสาน ราษฎร์บูรณะ บางขุนเทียน หนองแขม และภาษีเจริญ

4.1 ประเภทชาย ได้แก่ โรงเรียนวัดกวนลนารักษ์ และโรงเรียนวัดราชโอรส มีประชากรนักเรียนจำนวน 470 คน สุ่มได้โรงเรียนวัดราชโอรส 37 คน

4.2 ประเภทหญิง ได้แก่ โรงเรียนศึกษานารีและโรงเรียนสตรีวัดอัมพวันสวรค์ มีประชากรนักเรียนจำนวน 527 คน สุ่มได้โรงเรียนศึกษานารี จำนวน 26 คน

4.3 ประเภทสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนสิงหราชพิทยา แสงรัตนพิทยา วัดหนองแขม จันทรประดิษฐารามวิทยาคม วัดอินทาราม บางประกอกวิทยาคม วัดรางบัว อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย และโรงเรียนปัญญาวรรคุณ มีประชากรนักเรียนจำนวน 2,101 คน สุ่มได้โรงเรียนอิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จำนวน 92 คน

5. โรงเรียนในท้องถิ่นที่การศึกษา 5 ในเขตบางกอกใหญ่ บางกอกน้อยและตลิ่งชัน

5.1 ประเภทชาย ได้แก่ โรงเรียนทวีธาภิเศก มีประชากรนักเรียนจำนวน 583 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน

5.2 ประเภทหญิง ได้แก่ โรงเรียนสตรีวัดระฆัง มีประชากรนักเรียนจำนวน 345 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน

5.3 ประเภทสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนวัดชินนรต วัดประดู่ในทรงธรรม สุวรรณารามวิทยาคม วิบุตยารามพิทยากร วัดน้อยใน วัดบวรเมศ และโรงเรียนวัดปากน้ำ มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,461 คน สุ่มได้โรงเรียนวัดบวรเมศ จำนวน 73 คน

6. โรงเรียนมัธยมประสม ได้แก่โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย มีประชากรนักเรียน
จำนวน 590 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 29 คน

ชั้น ม.ศ.5 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

1. ประเภทชาย ได้แก่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล วัชรวิทย์วิทยาลัย อำนวยศิลป์
เซนต์คอมมิวนิก อัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ศึกษานววิทยาลัย อำนวยศิลป์ธนบุรี ไพบูลย์ศิลป์บางขุนเทียน
มีประชากรนักเรียนจำนวน 3,909 คน สุ่มได้โรงเรียนอัสสัมชัญ และโรงเรียนเซนต์คาเบรียล
จำนวน 197 คน

2. ประเภทหญิง ได้แก่โรงเรียนสมถวิลราชดำริ สตรีวรนาถบางเขน เซนต์ฟรัง-
ซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ราชินีนาถ ราชินี มาแตร์เคอวิทย์วิทยาลัย สตรีจุฬนาคร สตรีประเทืองวิทย์
เซนต์โยเซฟคอนแวนต์ อัสสัมชัญคอนแวนต์ วัฒนาวิทยาลัย ฆางศาครุสคอนแวนต์
เซนต์มารีนา และโรงเรียนแสงศึกษา มีประชากรนักเรียนจำนวน 3,245 คน สุ่มได้
โรงเรียนแสงศึกษา โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย และโรงเรียนมาแตร์เคอวิทย์วิทยาลัย จำนวน
162 คน

3. ประเภทสหศึกษา ได้แก่โรงเรียนผดุงศิษย์พิทยาลักษณ์ ปรนกรวิทยาลัย เซนต์จอห์น
ปานะพันธ์วิทยาในพระบรมราชูปถัมภ์ จิตรดา วัฒนศิลป์วิทยาลัย รุจิเสรีวิทยา คุรุณพิทยา
ชาอุทัยพิทยาลัย ศรีวิกรม์ โรจน์เสรีวิทยา สว่างวัฒนา ศิริชนศึกษา มีประชากรนักเรียน
จำนวน 2,696 คน สุ่มได้โรงเรียนปรนกรวิทยาลัย จำนวน 72 คน

ชั้น ม.ศ.5 สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

โรงเรียนในกลุ่มนี้ คือ โรงเรียนมัธยมสาธิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกริ่นกรินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยเกริ่นกรินทรวิโรฒ ปทุมวัน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร และโรงเรียนมัธยมสาธิตของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีประชากรนักเรียน
จำนวน 1,200 คน สุ่มได้โรงเรียนมัธยมสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 70 คน

ชั้น ป.กศ. สังกัดกรมการฝึกหัดครู

นักเรียน ป.กศ. จากวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูจันทระ เกษม และวิทยาลัยครูพระนคร เป็นประชากรนักเรียนจำนวน 1,4๑5 คน สุ่มได้วิทยาลัยครูพระนคร จำนวน 71 คน

ชั้น ป.วช. สังกัดกรมอาชีวศึกษาและสังกัดวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

1. สาขาวิชาอุตสาหกรรม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 1 (ช่างก่อสร้างดุสิต) วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 2 (การช่างมีนบุรี) วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 3 (การช่างอินทราชัย) วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 4 (การช่างวัชรราชสถิตาราม) วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 5 (การช่างหนังพระนคร) วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพระนครเหนือ มีประชากรนักเรียนจำนวน 1,๑84 คน สุ่มได้วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 2 (การช่างมีนบุรี) จำนวน 100 คน

2. สาขาวิชาพาณิชยกรรม ได้แก่ วิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี วิทยาลัยพาณิชยกรรมโชติพูน วิทยาลัยพาณิชยกรรมบางนา วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพาณิชยกรรมพระนคร วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตปทุมธานี และวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตจักรพงษ์อนุชาต มีประชากรนักเรียนจำนวน 4,๐61 คน สุ่มได้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตจักรพงษ์อนุชาต จำนวน 233 คน

3. สาขาวิชาเกษตรกรรมและศิลปกรรม ได้แก่ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตชุมพร เขตอุดมศักดิ์ วิทยาเขตพระนครใต้ วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขตเพาะช่าง วิทยาลัยอาชีวศึกษารุงเทพฯ วิทยาเขต 6 (เสาวภา) วิทยาเขต 7 (อาชีวศึกษาธนบุรี) และวิทยาเขต 8 (เยี่ยมลออ) มีประชากรนักเรียนจำนวน ๑63 คน สุ่มได้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพระนครใต้ จำนวน 54 คน

ชั้น ป.วช. สังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

1. สาขาวิชาอุตสาหกรรม ได้แก่ โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ช่างกล ชส.ทบ. ช่างกลบางซื่อ ช่างกลวิทยา คอนมอสโก อาชีวศึกษาสายลม กรุงเทพมหานคร ช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ ช่างฝีมือัญญาวิทยา ช่างกลไทยสุริยะ อินทราชีวศึกษา ช่างกลพระรามหก ช่างกลสยาม ช่างกลเพชรเกษม ช่างกลอุตสาหกรรมพัฒนการหมู่บ้านครู มีประชากรนักเรียนจำนวน 3,446 คน สุ่มได้โรงเรียนคอนมอสโกและโรงเรียนพัฒนการ พัฒนา จำนวน 172 คน

2. สาขาวิชาศิลปกรรม ได้แก่ โรงเรียนกรุงเทพวิจิตรศิลป์และพัฒนการ มีประชากรนักเรียนจำนวน 422 คน สุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

3. สาขาวิชาพัฒนการ

3.1 ประเภทหญิง ได้แก่ โรงเรียนนารีศึกษาศาสตร์ และโรงเรียนพัฒนการ สามเสน มีประชากรนักเรียนจำนวน 579 คน สุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน สุ่มได้โรงเรียน นารีศึกษาศาสตร์ แต่ได้นักเรียนไม่ครบจำนวนจึงสุ่มจากโรงเรียนพัฒนการสามเสนเพิ่มเติม

3.2 ประเภทสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนไทยวิจิตรศิลป์อาชีวศึกษา พัฒนาการ มิตรภาพ พัฒนาการ เซนต์จอห์น มหานครพัฒนการ วรณวิจิตรพัฒนย์ มิตรพลพัฒนการ พัฒนาการสยาม ธนกิจพัฒนการ พัฒนาการจรลสินทวงศ์ พัฒนาการราชคำเนินชนบุรี สากลการบัญชีแผนกพัฒนการ กรุงเทพโปลีเทคนิค พัฒนาการสากล พัฒนาการ ชูรกิจบัณฑิต อาชีวศิลปศึกษา กรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย พัฒนาการสันติราษฎร์ พัฒนาการ เจ้าพระยา สิริวิญญู สามเสนพัฒนการบัณฑิต พัฒนาการมักกะสัน อาชีวเฉลิมศาสน์ เกษมพัฒนการ นวชูกิจและพัฒนาศาสตร์ วัฒนพัฒนย์ สหพัฒนย์แผนกพัฒนการ กนกอาชีวศึกษาและพัฒนการ พัฒนาการวิทยาลัย มีประชากรนักเรียนจำนวน 9,895 คน สุ่มได้โรงเรียนพัฒนการและ ช่างก่อสร้างไทยสุริยะ โรงเรียนพัฒนการวิทยาลัย และโรงเรียนนครหลวงพัฒนการ จำนวน 494 คน

3.3 ประเภทภาคเช้าและภาคบ่าย ได้แก่ โรงเรียนตั้งตรงจิตรพัฒนการ คุณิพัฒน์พัฒนการ และโรงเรียนพัฒนการสีลม มีประชากรนักเรียน 4,372 คน สุ่มได้ โรงเรียนคุณิพัฒน์พัฒนการ จำนวน 218 คน

ชั้น ป.ปช. สังเกตกรรมกิจปากร

นักเรียน ป.ปช. จากวิทยาลัยช่างศิลป์และวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง
มีประชากรนักเรียนจำนวน 213 คน

ประชากรที่ผู้วิจัยนำไปศึกษาการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ ประชากรที่เป็น
นักศึกษารุ่นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน
28,928 แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

ประเภทที่ 1 ได้แก่ประชากรนักศึกษาจากวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ วิทยาลัยนาฏศิลป์
วิทยาลัยช่างศิลป์ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขต
พระนครเหนือ วิทยาเขตอุเทนถวาย วิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตพัฒนการพระนคร
วิทยาเขตบพิตรพิมุข วิทยาเขตชุมพร เขตอุบลราชธานี วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา และวิทยาเขตพะเยา
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูสวนดุสิต
วิทยาลัยครูจันทบุรี เกษม วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยพัฒนการเขษุม วิทยาลัยพัฒนการ
บางนา วิทยาลัยพัฒนการธนบุรี วิทยาลัยเกษตรกรรมเจ้าคุณทหาร วิทยาลัยอาชีวศึกษา
กรุงเทพฯ ทั้ง 8 วิทยาเขต และวิทยาลัยพยาบาลกรุงเทพ มีจำนวนประชากรนักศึกษา
๖,281 คน

ประเภทที่ 2 เป็นประชากรนักศึกษาจากวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ วิทยาลัยกรุงเทพ
วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัย
อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มีประชากรนักศึกษารวม 7,841 คน

ประเภทที่ 3 เป็นประชากรนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตเจ้าคุณทหาร และ
วิทยาเขตธนบุรี มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตประสานมิตร วิทยาเขตปทุมวัน วิทยาเขตพลศึกษา และวิทยาเขตบางเขน และ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีประชากรนักศึกษารุ่นปีที่ 1 จำนวน 11,806 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อศึกษาความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามเชิง เป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถามที่คณะกรรมการโครงการวิจัยประสิทธิภาพการจัดการอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติใช้ศึกษาเรื่องความต้องการ การรับเข้า และการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา ด้วยเหตุนี้ แบบสอบถามของผู้วิจัยจึงมีรายละเอียดทั้งของผู้วิจัยและของคณะกรรมการโครงการวิจัยประสิทธิภาพการจัดการอุดมศึกษา ผู้สร้างแบบสอบถามมีสองคน คือ คณะนิสิตปริญญาโทวิชา เอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 11 คน คือ นายนิวัฒน์ กัลยพุกษ์ นายประจักษ์ บุญอารีย์ นายประทีป เล้ารัตนอารีย์ นายประธาน จินตสกุล นางประนอม สัมฤทธิ์สุวรรณ นายประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์ นายพงศ์เพชร สังข์ศักดิ์ นางเพ็ญศรี โชติพันธ์ นายวิโรจน์ เอ็งสุโสภณ นางสมจิต ทั่วทิพย์ และนายสมหมาย ปิณฑุทธิศิลป์ และคณะกรรมการโครงการวิจัยประสิทธิภาพการจัดการอุดมศึกษาประกอบด้วย ศาสตราจารย์ ดร.สปีปมณฑ์ เกตุทัต เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองอินทร์ วงศ์ไสสร รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนมหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาริราช ดร.วรารณ นวรศิริ นักวิชาการศึกษานักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ นายเคชา ศรีพิพัฒน์กุล นักวิชาการศึกษานักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และ ดร.เจอราลด์ ฟร่าย ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาของมูลนิธิฟอร์ด บุคคลทั้งสองคนได้ร่วมประชุมพิจารณาแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยและคณะนิสิตได้ประชุมพิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยของตน เมื่อวันที่จันทร์ที่ 5 มิถุนายน 2521 ตัวแปรที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาคือ ความต้องการของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า การได้โอกาสของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพศ หลักสูตรที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ภูมิลาเนาของบิดา อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ต่อเดือนของบิดามารดา อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา สาขาวิชาของนักศึกษาที่กำลังศึกษา

2. คณะนิติศาสตร์ได้เข้าประชุมร่วมกับคณะกรรมการ โครงการวิจัยและประสิทธิภาพการจัด การอุดมศึกษา เพื่อพิจารณาวางแผนในการจัดพิมพ์แบบสอบถาม เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2521 ที่ประชุมมอบหมายให้ นายเคชา ศรีพิพัฒน์กุล นายไทย ทิพย์สุวรรณกุล และคณะนิติศึนำ แบบสอบถามไปทดลอง

3. คณะนิติศาสตร์ได้นำแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาไปทดลองกับ นักศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 30 คน และนักศึกษา วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน จำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ไปทดลองกับนักเรียนชั้น ม.ศ.5 โรงเรียนนครพนมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษา เอกชน จำนวน 45 คน และนักเรียนชั้น บ.ศ.5 โรงเรียนเทพศิลา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 45 คน คณะนิติศาสตร์ได้ทดลองแบบสอบถามเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2521

4. คณะนิติศาสตร์ได้ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถาม เพื่อ เสนอให้คณะกรรมการ โครงการ วิจัยประสิทธิภาพพิจารณา ที่ประชุมได้อนุมัติและมอบให้ นายเคชา ศรีพิพัฒน์กุล ปรับปรุง แบบสอบถาม เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงระบบ เครื่องคำนวณสมองกล (computer)

5. แบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ส่งพิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา ส่วนแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้พิมพ์และอัดสำเนาด้วยตนเอง เมื่อ วันที่ 28 กรกฎาคม 2521

แบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา อัดสำเนาลงบนกระดาษอัดสำเนา ขนาด 21 ซม. 35 เซนติเมตร จำนวน 4 หน้ากระดาษ หน้า 1 กริ่งแรกเป็นคำชี้แจงใน การกรอกแบบสอบถาม ครั้งหลัง เป็นรายชื่อสาขาวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนจะนำไปใช้ในการตอบ คำถามข้อที่ 22 หน้า 2 เป็นรายชื่อสถาบันอุดมศึกษาที่นักเรียนนำไปใช้ประกอบการตอบคำถาม ข้อที่ 24 หน้า 3 เป็นสถานภาพส่วนตัวของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวน 18 ข้อ หน้า 4 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความ ทั้งหมดข้อ 19 ถึง 29 จำนวน 11 ข้อคำถาม

ผู้วิจัยเลือกใช้ชื่อกำถามจากหน้า 3 และ 4 ดังนี้

เพศ จากข้อ 1 หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา จากข้อ 7 ภูมิลำเนาของบิดา จากข้อ 13 ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดามารดาจากข้อ 17 ความต้องการศึกษาจาก

ข้อ 19.1 หรือ 19.2 และ 20.1 หรือ 20.2 และ 21.1 หรือ 21.3 และ 29.1 การเลือก
สาขาวิชาของนักเรียน จากข้อ 22 (อันดับแรก) อิทธิพลในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา
จากข้อ 23 และการเลือกสถาบันอุดมศึกษาจากข้อ 24 (อันดับแรก)

สาขาวิชาต่าง ๆ จากแบบสอบถามหน้า 1 ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มตามสาขาวิชาของ
ยูเนสโก ดังนี้

แพทยศาสตร์ จาก 1. แพทย์ 2. ทันตแพทย์ 3. เทคนิคการแพทย์ 4. สาธารณสุขศาสตร์
6. เภสัชศาสตร์ และ 17. พยาบาล

เกษตรศาสตร์ จาก 5. สัตวแพทย์ และ 22. เกษตร วนศาสตร์หรือประมง

วิทยาศาสตร์ จาก 7. วิทยาศาสตร์ และ 19. คณิตกรรมศาสตร์

วิศวกรรมศาสตร์ จาก 8. วิศวกรรมศาสตร์

จิตรศิลป์ จาก 9. สถาปัตยกรรมศาสตร์ 10. ศิลปกรรม จิตรกรรม หรือ
ประติมากรรม และ 21. นาฏศิลป์ ดนตรี

นิติศาสตร์ จาก 11. กฎหมาย

สังคมศาสตร์ จาก 12. พาณิช บัญชี บริหารธุรกิจ 14. รัฐศาสตร์

15. เศรษฐศาสตร์ 16. สังคมศาสตร์

ศึกษาศาสตร์ จาก 18. ครุศาสตร์ การศึกษาหรือพลศึกษา

มนุษยศาสตร์ จาก 13. ศิลปศาสตร์ อักษรศาสตร์

ในหน้า 2 ของแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้จัดกลุ่ม
สถาบัน ดังนี้

มหาวิทยาลัย จาก 1 ถึง 21

วิทยาลัยของรัฐ จาก 23 ถึง 30

วิทยาลัยเอกชน จาก 32 ถึง 41

มหาวิทยาลัยรามคำแหง จาก 22

สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ จาก 31 และ 42

แบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามสำหรับผู้เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย ซึ่งพิมพ์จากโรงพิมพ์กรุงเทพมหานคร 19.5 คูณ 27 เซนติเมตร จำนวน 2 หน้า หน้า 1 ตอนต้นเป็นคำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม ตอนถัดลงมาเป็นข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 1 ถึง 13 ส่วนหน้า 2 มีข้อคำถามตั้งแต่ข้อ 14 ถึง 20 ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกข้อคำถามมาศึกษาดังนี้

เพศ จากข้อ 1. เพศ

ภูมิลำเนาของบิดา จาก ข้อ 4 ภูมิลำเนาของบิดาอยู่จังหวัด... ..ในข้อ 4 นี้ ผู้วิจัยได้รวมกลุ่มจังหวัดเป็นภาคพัฒนา ดังรายละเอียดในนิยามศัพท์หน้า 16

หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา จากข้อ 8. ขณะนี้ท่านจบการศึกษาระดับ 1) ม.ศ.5 2) ม.ศ.6 3) ป.กศ. 4) อื่น ๆ (ระบุ)..... ผู้วิจัยใช้ ป.วช. แทน ม.ศ.6

อาชีพของบิดามารดา จากข้อ 12

ระดับการศึกษาของบิดามารดา จากข้อ 13

ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา จากข้อ 14

สาขาวิชาที่กำลังศึกษา จากข้อ 18 ผู้วิจัยได้รวมกลุ่มเป็นสาขาวิชาของ ยูเนสโก

ดังนี้

แพทยศาสตร์ จากข้อ 18.7

เกษตรศาสตร์ จากข้อ 18.2

วิทยาศาสตร์ จากข้อ 18.6

วิศวกรรมศาสตร์ จากข้อ 18.4

วิจิตรศิลป์ จากข้อ 18.5 หรือ 18.9 ที่ระบุว่า สถาปัตยกรรม ศิลปหัตถกรรม

นิติศาสตร์ จากข้อ 18.8

สังคมศาสตร์ จากข้อ 18.3

ศึกษาศาสตร์ จากข้อ 18.1

มนุษยศาสตร์ จากข้อ 18.9 ที่ระบุว่า อักษรศาสตร์

อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา จากข้อ 20

ข้อความจากข้อคำถามในแบบสอบถามทั้งสองชุดมีรายละเอียดตรงกันทุกตัวแปรที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา คือ เพศ ภูมิลำเนาของบิดา หลักสูตรที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดามารดา อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา ลักษณะการกรอกแบบสอบถามมีสองลักษณะ คือ

1. แบบเลือกตอบ

ตัวอย่าง 1. เพศ 1) ชาย ☐ 8
2) หญิง

7. ขณะนี้ท่านกำลังศึกษาอยู่ในชั้น

1) ม.ศ.5 ☐ 21
2) ม.ศ.6
3) ป.กศ.

2. แบบเติมข้อความ

ตัวอย่าง 4. ภูมิลำเนาของบิดาอยู่จังหวัด ☐ 10 - 11

การรวบรวมข้อมูล

การจัดเก็บข้อมูลในสถานศึกษา แบ่ง เป็น 3 ประเภท คือ

ประเภท 1 เก็บจากนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือ เทียบเท่า

ประเภท 2 เก็บจากนักเรียน ป.กศ.ชั้นสูงปีที่ 1 ป.วส.ปีที่ 1 ป.ปส.ปีที่ 1 และชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน

ประเภท 3 เก็บจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสถาบันการศึกษาของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

การจัดเก็บข้อมูลประเภท 1 ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไปถึงหัวหน้าสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทางไปรษณีย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2521 โดยมีหนังสือแนบที่ สร.1103/12073 ลงวันที่ 30 สิงหาคม 2521 เรื่องขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ นอกจากนี้ยังส่งหนังสือ

ของกรมที่สถานศึกษานั้น ๆ สังกัดแนบไปพร้อมเอกสารคำชี้แจงแก่อาจารย์ผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วย
 ผู้วิจัยไปรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง เริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 18 กันยายน 2521 ถึง
 วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2522 ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับกลับคืนมีจำนวนดังตาราง 1

ตาราง 4 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งและได้รับคืนจากสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

สถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถามที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ได้รับคืน
โรงเรียนเทพศิรินทร์	185	185	100.00
โรงเรียนเบญจมราชาลัย	75	75	100.00
โรงเรียนวัดสังเวช	71	71	100.00
โรงเรียนศรีอยุธยา	20	20	100.00
โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา	269	269	100.00
โรงเรียนปทุมคงคา	51	51	100.00
โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม	64	64	100.00
โรงเรียนพรตพิทยพยัต	111	111	100.00
โรงเรียนวัดราชโอรส	37	37	100.00
โรงเรียนศึกษานารี	26	26	100.00
โรงเรียนอิสลามวิทยาลัยฯ	92	92	100.00
โรงเรียนทวีธาภิเศก	35	35	100.00
โรงเรียนสตรีวัดระฆัง	24	24	100.00
โรงเรียนวัดบรมมงคล	73	73	100.00
โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย	29	29	100.00
โรงเรียนอัสสัมชัญ	65	65	100.00
โรงเรียนเซนต์คาเบรียล	132	132	100.00

ตาราง 4 (ต่อ)

สถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ ได้รับคืน
โรงเรียนแสงศึกษา	36	36	100.00
โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย	41	41	100.00
โรงเรียนมาแตร์ เดอีวิทยาลัย	85	85	100.00
โรงเรียนพรหมนครวิทยาลัย	72	72	100.00
โรงเรียนมัธยมสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	70	70	100.00
วิทยาลัยครูพรหมนคร	71	42	59.15
วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาเขต 1 (การช่างมีนบุรี)	100	87	87.00
วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีว ศึกษา วิทยาเขตจักรพงษ์ ภูนาภ	233	204	87.55
วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีว ศึกษา วิทยาเขตพรหมนครใต้	54	48	88.88
โรงเรียนคอนบอสโก	120	101	84.16
โรงเรียนพัฒนศึกษา พัทยา	55	0	0.00
โรงเรียนกรุงเทพวิจิตรศิลป์ และพัฒนศึกษา	30	30	100.00
โรงเรียนนารีนครศาสตร์	12	8	66.66
โรงเรียนพัฒนศึกษา สามเสน	30	30	100.00
โรงเรียนพัฒนศึกษา และช่าง ก่อสร้างไทยสุริยะ	300	293	97.66

ตาราง 4 (ต่อ)

สถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ ได้รับคืน
โรงเรียนพลิชัยการวิทยาลัย	120	90	75.00
โรงเรียนนครหลวงพลิชัยการ	74	0	0.00
โรงเรียนคุสึทพลิชัยการ	218	210	96.33
วิทยาลัยนาฏศิลป์	114	114	100.00
วิทยาลัยช่างศิลป์	99	99	100.00
รวม	5,293	5,019	94.82

การจัดเก็บข้อมูลประเภท 2 ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาทางไปรษณีย์ถึงหัวหน้าสถานศึกษาทุกแห่ง โดยมีหนังสือขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามที่ สร.1103/8554 ฉบับลงวันที่ 16 มิถุนายน 2521 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และมีหนังสือขอความร่วมมือจากกรมที่สถานศึกษานั้น ๆ สังกัดแนบไปด้วย ผู้วิจัยได้ไปรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเองตั้งแต่วันที่ 23 กรกฎาคม 2521 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2522 แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้รับคืนมีจำนวน 10,708 ฉบับ เป็นจำนวนร้อยละ 69.31 ของจำนวนที่ส่งทั้งหมด จำนวนดังกล่าวนี้ปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งและได้รับคืนจากสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

สถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ ได้รับคืน
วิทยาลัยกรุงเทพ	1,157	939	81.16
วิทยาลัยการค้า	1,450	368	25.38
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	1,249	488	39.07

ตาราง 5 (ต่อ)

สถานศึกษา	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ ได้รับคืน
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	646	527	81.58
วิทยาลัยศรีปทุม	1,196	947	79.18
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	245	104	40.94
วิทยาลัย เอ เชียวาค เนย์	392	187	47.70
วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ	69	69	100.00
วิทยาลัยช่างศิลป์	45	42	93.33
วิทยาลัย เทคโนโลยีและ อาชีวศึกษา			
—วิทยาลัย เทคโนโลยีกรุงเทพ	1,775	1,191	67.09
—วิทยาลัย เพชรบูรณ์เหนือ	327	251	60.78
—วิทยาลัย เทคนิควาย	325	266	81.84
—วิทยาลัย เทเวศร์	180	162	90.00
—วิทยาลัย พัฒนาการ เพชรบูรณ์	720	669	92.91
—วิทยาลัย พัฒนาการ พิษณุ	266	266	100.00
—วิทยาลัย เพชรบูรณ์เขตอุดมศักดิ์	232	214	92.24
—วิทยาลัย เพชรบูรณ์ใต้	352	286	81.25
—วิทยาลัย เพชรบูรณ์	337	236	70.02
วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	480	355	73.95
วิทยาลัยครูธนบุรี	185	185	100.00
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา	465	322	69.24
วิทยาลัยครูสวนดุสิต	465	423	90.96

ตาราง 5 (ต่อ)

สถานศึกษา	จำนวนแบบสอบถาม ที่ส่ง	จำนวนแบบสอบถาม ที่ได้รับคืน	ร้อยละที่ ได้รับคืน
วิทยาลัยครูจันทร เกษม	465	317	68.17
วิทยาลัยครูพร ะนกร	321	283	88.16
วิทยาลัยช่าง กลปทุมวัน	153	93	60.78
วิทยาลัยพัฒนการ เขตพูน	389	258	66.32
วิทยาลัยพัฒนการบางนา	171	159	92.98
วิทยาลัยพัฒนการ ธนบุรี	735	573	77.95
วิทยาลัย เกษตรกรรม เจ้าคุณทหาร	154	138	71.13
วิทยาลัยอาชีวศึกษากรุงเทพ			
- วิทยาเขต 1 (ช่างก่อสร้าง ดุสิต)	68	67	98.52
- วิทยาเขต 3 (การช่าง อินทราชัย)	51	32	62.74
- วิทยาเขต 5 (การช่างหนัง พร ะนกร)	31	29	93.54
- วิทยาเขต 6 (เสาวภา)	21	20	95.23
- วิทยาเขต 7 (อาชีวศึกษา ธนบุรี)	24	24	100.00
วิทยาลัยพยาบาลกรุงเทพ	180	180	100.00
รวม	15,450	10,708	69.31

การจัดเก็บข้อมูลประเภท 3 ผู้วิจัยได้รับข้อมูลจากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนำไปตรวจสอบกับหน่วยสารสนเทศของทบวงมหาวิทยาลัย
เจ้าหน้าที่ผู้บันทึกข้อมูลได้รับข้อมูลจากบัตรลงทะเบียนเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของสถาบัน
อุดมศึกษาทุกแห่ง โดยตรง จำนวนข้อมูลที่ได้รับ เป็นยอดรวมร้อยละ 100 ซึ่งมีจำนวนดังตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาดังกิตยทบวงมหาวิทยาลัย

สถาบันอุดมศึกษา	จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2,970
มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	2,145
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	
— วิทยาเขตเจ้าคุณทหาร	269
— วิทยาเขตชนบุรี	351
มหาวิทยาลัยมหิดล	1,445
มหาวิทยาลัยศิลปากร	563
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	
— วิทยาเขตบางเขน	406
— วิทยาเขตปทุมวัน	228
— วิทยาเขตประสานมิตร	935
— วิทยาเขตพลศึกษา	353
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	2,141
รวม	11,806 คน

นักศึกษาที่เป็นประชากรในการศึกษาการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาใน

กรุงเทพมหานครทั้งวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยมีจำนวน 28,928

ผู้วิจัยรวบรวมมาศึกษาได้จำนวน 22,514 คน หรือร้อยละ 82.60 ของประชากรนักศึกษาปีที่ 1

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. กำหนดรหัสข้อความในแบบสอบถามเป็นรหัสตัวเลข แบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีรหัสตัวเลข 48 ชุด หรือมีจำนวนแนวตั้ง 75 แถว ส่วนแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามีรหัสตัวเลข 26 ชุด หรือมีจำนวนแนวตั้ง 48 แถว

รหัสดังกล่าวที่ผู้วิจัยใช้ศึกษาเรื่องความต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ

แนวตั้งแถว 8	หมายถึง	เพศของนักเรียน
แนวตั้งแถว 21	หมายถึง	หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายที่นักเรียนกำลังศึกษา
แนวตั้งแถว 36 — 37	หมายถึง	จังหวัดที่เป็นภูมิลำเนาของบิดา
แนวตั้งแถว 39	หมายถึง	อาชีพของบิดา
แนวตั้งแถว 40	หมายถึง	อาชีพของมารดา
แนวตั้งแถว 41	หมายถึง	ระดับการศึกษาของบิดา
แนวตั้งแถว 42	หมายถึง	ระดับการศึกษาของมารดา
แนวตั้งแถว 43	หมายถึง	ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา
แนวตั้งแถว 4	หมายถึง	ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา
แนวตั้งแถว 46 — 48 และ 75	หมายถึง	ความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
แนวตั้งแถว 49 — 50	หมายถึง	สาขาวิชาที่นักเรียนต้องการเรียน
แนวตั้งแถว 55	หมายถึง	อิทธิพลในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียน
แนวตั้งแถว 46 — 57	หมายถึง	สถาบันอุดมศึกษาที่นักเรียนต้องการศึกษา

รหัสตัว เลขที่ผู้วิจัยใช้ศึกษา เรื่องการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ

แนวตั้งแถว 6	หมายถึง	เพศของนักศึกษา
แนวตั้งแถว 10 – 11	หมายถึง	ภูมิลำเนาของบิดา
แนวตั้งแถว 18	หมายถึง	หลักสูตรที่นักศึกษาได้ศึกษาใน ระดับมัธยมศึกษา
แนวตั้งแถว 26	หมายถึง	อาชีพของบิดา
แนวตั้งแถว 27	หมายถึง	อาชีพของมารดา
แนวตั้งแถว 28	หมายถึง	ระดับการศึกษาของบิดา
แนวตั้งแถว 29	หมายถึง	ระดับการศึกษาของมารดา
แนวตั้งแถว 30	หมายถึง	ระดับรายได้ก่อนของบิดา
แนวตั้งแถว 31	หมายถึง	ระดับรายได้ก่อนของมารดา
แนวตั้งแถว 35 และ 45 – 46	หมายถึง	สาขาวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษา
แนวตั้งแถว 37	หมายถึง	อิทธิพลในการตัดสินใจเลือก สาขาวิชาของนักศึกษา

2. บันทึก รหัสตัว เลขตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2522 ถึงวันที่ 27 เมษายน 2522

3. เจ้าหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติและ นาย เกชา ศรีพิพัฒน์กุล เป็นผู้เปลี่ยน
รหัสตัว เลขที่ผู้วิจัยบันทึกไว้ลงในบัตรคอมพิวเตอร์ ระหว่างวันที่ 1 – 31 พฤษภาคม 2522

4. นายบุญเยี่ยม หุ่นสะคี และ นายไพฑูรย์ กุญณ์เพชร ได้นำบัตรคอมพิวเตอร์
ที่เจาะเรียบร้อยแล้ว เข้าเครื่องคำนวณสมองกลที่สถาบันวิธีการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เพื่อตรวจหาข้อบกพร่อง เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2522

5. ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อบกพร่องทั้งระบบตั้งแต่การ เปลี่ยนข้อความจากแบบสอบถาม
เป็นรหัสตัว เลขจนถึงการ เจาะบัตรคอมพิวเตอร์ ผู้วิจัยได้แก้ไขข้อมูลและเจาะบัตรคอมพิวเตอร์
ที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ตั้งแต่วันที่ 27 มิถุนายน 2522 ถึงวันที่ 15 สิงหาคม 2522

6. ความถี่ทุกตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษาซึ่งได้จากการคำนวณของ เครื่องคำนวณสมองกล
เสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2522

7. จำนวนข้อมูลที่เครื่องคำนวณสมองกลได้คำนวณครั้งสุดท้าย มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,892 คน หรือร้อยละ 4.74 ของประชากรนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าที่กำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2521 จากการคำนวณค่าความผิดพลาด จากสูตร

$$\text{ความผิดพลาด} = \sqrt{\left(\frac{\text{จำนวนประชากรนักเรียน}}{\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่าง}} - 1 \right) \times \frac{1}{\text{จำนวนประชากรนักเรียน}}}$$

ค่าที่คำนวณได้มีค่าความผิดพลาดระหว่าง -1.81 ถึง 1.81 แสดงว่านักเรียนจำนวน 2,892 คน จากประชากรนักเรียนจำนวน 60,887 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความผิดพลาดร้อยละระหว่าง -1.81 ถึง 1.81

7. เครื่องคำนวณสมองกลได้จำแนกนักศึกษาเป็นจำนวนสามกลุ่มสถาบัน คือ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยจำนวน 11,806 คน นักศึกษาจากวิทยาลัยของรัฐจำนวน 7,148 คน และนักศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนจำนวน 3,560 คน รวมจำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2521 จำนวน 22,514 คน ผู้วิจัยนำจำนวนนักศึกษาทั้งหมดนี้มาศึกษาการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเปลี่ยนแปลงความถี่เป็นร้อยละ หรือสัดส่วนของแต่ละสถานภาพตามความเหมาะสม

8. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้ ไก - สแควร์ จากสูตร

$$\chi^2 = \sum \frac{(O - E)^2}{E}$$

(ดูน สายยศ 2515 : 231)

เมื่อข้อมูลของผู้วิจัยมีลักษณะดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างใดมาอย่างสุ่ม
2. ข้อมูลใดค่า เป็นความถี่
3. ค่าคาดหวังแต่ละช่องสูงกว่า 5 มีร้อยละ 80 และไม่มีช่องใดช่องหนึ่ง

มีค่าคาดหวังต่ำกว่า 1

ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติสูงสุดไว้ที่ระดับ .05 ที่นั่นแห่งความเป็นอิสระเท่ากับ $(C - 1)(R - 1)$ หากค่าที่คำนวณได้สูงกว่าค่าที่กำหนดไว้นี้ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละสถานภาพที่นำมา เปรียบ เทียบกันนั้น แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 หากค่าที่คำนวณได้มีค่าต่ำกว่าค่าที่กำหนด ก็แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละสถานภาพที่นำมาทดสอบ ไม่แตกต่างกัน หรือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยใช้ไค - สแควร์ เพื่อทดสอบความแตกต่างในเรื่องดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานคร
2. เปรียบเทียบนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง และสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ
3. เปรียบเทียบนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์และศึกษาศาสตร์

หากข้อมูลชุดใดมีลักษณะที่ไม่สามารถทดสอบด้วย χ^2 ได้ จะบรรยายโดยพิจารณาด้วยละ หรือสัดส่วนแทน

9. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ผู้วิจัยใช้ ค่าทดสอบสัดส่วน (Z - test) จากสูตร

$$Z = \frac{(\hat{p}_1 - \hat{p}_2) - 0}{\sqrt{\frac{\hat{p}_1 \hat{q}_1}{N_1} + \frac{\hat{p}_2 \hat{q}_2}{N_2}}}$$

(อนันต์ ศรีโสภณ 2521 : 209)

เมื่อข้อมูลของผู้วิจัยมีลักษณะดังนี้

1. ข้อมูลมีอิสระ ระหว่างตัวอย่าง
2. ข้อมูลมีอิสระ ภายในตัวอย่าง

3. มีการแจกแจงแบบ binomial

4. ค่า N_1p_1 หรือ N_2p_2 มากกว่า 5

ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ที่กำหนดทดสอบสัดส่วน

เท่ากับ ± 1.64 หากค่าที่คำนวณได้มีค่ามากกว่า 1.64 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่นำไปทดสอบสองกลุ่มนั้น กลุ่มที่มีสัดส่วนสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง มีสัดส่วนสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 หรือค่าที่คำนวณได้ต่ำกว่า -1.64 ก็แสดงว่า กลุ่มที่มีสัดส่วนต่ำมีสัดส่วนต่ำกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่หากค่าที่คำนวณได้มีการระหว่าง ± 1.64 ก็แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนั้นมีสัดส่วนไม่สูงต่ำกว่ากัน หรือมีสัดส่วนสอดคล้องกัน

ผู้วิจัยได้ใช้ค่าทดสอบสัดส่วนทดสอบ เรื่องดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
2. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน ม.ก. 5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษากับประชากรในกรุงเทพมหานครหรือประชากรทั่วประเทศ
3. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน ม.ศ. 5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
4. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครกับประชากรในกรุงเทพมหานคร หรือประชากรทั่วประเทศ
5. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชา
6. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน ม.ศ. 5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษากับไม่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
7. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน ม.ก. 5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน กับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

8. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ กับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ในกรุงเทพมหานคร

9. เปรียบเทียบนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน จำแนกเป็นสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ จำแนกเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชา จำแนกเป็นหลักสูตร ม.ศ.5 และหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5

10. เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามภูมิภาค เน้นของบิดา ในกรณีที่มีข้อมูลไม่สามารถทดสอบสัดส่วนได้ เพราะค่าผลคูณระหว่างจำนวนรวมทั้งหมดของสัดส่วนกับสัดส่วนของกลุ่ม มีค่าไม่มากกว่า หรือ อย่างน้อยมีค่าไม่เท่ากับ ห้า ผู้วิจัยได้หาค่าความแตกต่างของสัดส่วน ใช้สัญลักษณ์ "แตกต่าง (ระดับค่าสัดส่วน)" แสดงไว้ ณ ตำแหน่งที่แสดงค่าทดสอบสัดส่วน

10. การ เปรียบเทียบความต้องการศึกษาของนักเรียน ม.ศ.5 หรือ เทียบเท่า ในกรุงเทพมหานครกับการได้โอกาสศึกษาของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการศึกษาและที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน และการ เปรียบเทียบ ความต้องการศึกษาของนักเรียน ม.ศ.5 หรือ เทียบเท่าในกรุงเทพมหานครกับการได้โอกาสศึกษาของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่ต้องการศึกษาและที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ในเรื่องดังกล่าวนี้ เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มย่อยของแต่ละสถานภาพที่ผู้วิจัยได้ศึกษา จะทดสอบสัดส่วนจำนวนประมาณ 840 ญ จำนวนผู้ที่สามารถทดสอบได้มีไม่ถึงร้อยละ 30 ของจำนวนทั้งหมด ผู้วิจัยได้คำนวณเป็นค่าความแตกต่างของสัดส่วนแต่ละ

โดยกำหนดให้ค่าสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นตัวตั้ง และกำหนดให้สัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นตัวลบ ผลลัพธ์ที่ได้จึงเป็นสัดส่วนของนักเรียนที่มากกว่าหรือน้อยกว่าค่าสัดส่วนของนักศึกษา ผู้วิจัยกำหนดให้ผลลัพธ์เป็นค่าสัมบูรณ์ แล้วนำไปหาค่าเฉลี่ย ได้ค่าเป็นสัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย ผลลัพธ์ของค่าสัดส่วนที่แตกต่างระหว่างคูใด มีค่ามากกว่าค่าสัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย ให้ความหมายว่า สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษามากกว่าสัดส่วนของนักศึกษา ในทางตรงกันข้าม หากผลลัพธ์ของค่าสัดส่วนที่แตกต่างระหว่างคูใด มีค่าน้อยกว่าค่าลบของสัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ยนั้น ให้ความหมายว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษามีสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา ในกรณีที่ผลลัพธ์ของค่าสัดส่วนที่แตกต่าง มีค่าระหว่างบวกและลบของค่าสัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย ให้ความหมายว่า นักเรียนต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา

11. ใบางตาราง เมื่อปิดแบบทบทวนแล้ว จำนวนรวมของร้อยละหรือสัดส่วนมีค่าเกิน 100.00 หรือ 1.0000 ผู้วิจัยจะไม่ปิดแบบทบทวน แต่จะแสดงตัวเลขรวมเท่าที่ปรากฏจริง เช่น ตาราง 112, 120 หรือ 121 เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูล เรื่องความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์เป็น 11 ตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร
2. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามปัจจัยที่มี
อิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชา
3. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามลักษณะ เพศชายและหญิง
4. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามลักษณะภูมิลำเนาของบิดา
5. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา
6. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามอาชีพของบิดา
7. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามอาชีพของมารดา
8. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามระดับการศึกษาของบิดา
9. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
และนักศึกษาตามระดับการศึกษาของมารดา

10. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน และนักศึกษาตามระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา

11. วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน และนักศึกษาตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

สัญลักษณ์

สัญลักษณ์ของตอนที่ 4

ภาคอีสาน หมายถึง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สัญลักษณ์ของตอนที่ 5

ป.ปช. หมายถึง หลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 ที่เปิดสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์ ในกรณีที่มีข้อมูลของมหาวิทยาลัย เข้าเกี่ยวข้องด้วย ให้หมายถึงหลักสูตร ป.ปช. และหลักสูตรอื่นๆ ที่ไม่ใช่หลักสูตร ม.ศ.5, ป.กศ. หรือ ป.วช.

สัญลักษณ์ของตอนที่ 6 - 7

รัฐราชการ หมายถึง ราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ

รัฐวิสาหกิจ หมายถึง พนักงานรัฐวิสาหกิจ

ลูกจ้าง หมายถึง พนักงานหรือลูกจ้างบริษัทห้างร้านเอกชน หรือกรรมการ

ค้าขาย หมายถึง เจ้าของหรือผู้ประกอบการส่วนตัว

สัญลักษณ์อื่น ๆ

น. รามคำแหง หมายถึง มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 สถาบันอื่น หมายถึง สถานศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่ใช่ มหาวิทยาลัย
 วิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน เช่น โรงเรียน
 นาย เรือทหารตำรวจ เป็นต้น
 * เป็นเครื่องหมาย ใต้ เป็นที่อ้าง เกกว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน และนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตอนที่ 1 เกี่ยวกับจำนวนรวมของนักเรียนที่ต้องการและไม่ต้องการ
 ศึกษา จำนวนรวมของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาและสาขาวิชา ส่วนจำนวน
 รวมของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ผู้วิจัยได้จำแนกตามกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาและสาขาวิชา
 วิเคราะห์จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาทั้งในสถาบันอุดมศึกษาและสาขาวิชา เปรียบเทียบกับ
 จำนวนนักศึกษามีความแตกต่าง หรือมากกว่ากันเพียงใด ผู้วิจัยได้แสดงรายละเอียด
 ปรากฏดังตาราง 7 ถึงตาราง 16

ตาราง 7 จำนวนนักเรียนในกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน	ทดสอบ สัดส่วน
นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา	2,130	73.7	0.753	} 26.82 *
นักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา	697	24.1	0.247	
นักเรียนที่ระบุข้อความไม่สมบูรณ์	65	2.2	-	
รวม	2,892	100.00	1.00	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากการวาง 7 แสดงว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,892 คน มีความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวน 2,130 คน หรือร้อยละ 73.7 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หรือเป็นสัดส่วน 0.753 ของนักเรียนที่ต้องการและไม่ต้องการ นักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วน 0.247 ของนักเรียนที่ต้องการและไม่ต้องการศึกษา นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีส่วนมากกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 3 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยรามคำแหงและสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ

สถาบันอุดมศึกษา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
มหาวิทยาลัย	1,615	82.6	0.848
วิทยาลัยของรัฐ	280	14.3	0.147
วิทยาลัย เอกชน	10	0.5	0.005
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	41	2.1	—
สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ	9	0.5	—
รวม	1,955	100.0	1.000

จากการวาง 8 แสดงว่า นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยร้อยละ 82.6 วิทยาลัยของรัฐร้อยละ 14.3 และมหาวิทยาลัยรามคำแหงร้อยละ 2.1 เมื่อพิจารณานักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงไปต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชนตามลำดับ

ตาราง 9 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

สถาบันอุดมศึกษา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
มหาวิทยาลัย	11,777	52.56	0.5256
วิทยาลัยของรัฐ	7,012	31.30	0.3130
วิทยาลัย เอกชน	3,617	16.14	0.1614
รวม	22,406	100.00	1.0000

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ร้อยละ 52.56, 31.30 และ 16.14 หรือ เป็นสัดส่วน 0.5256, 0.3130 และ 0.1614 ตามลำดับ

นักเรียนจำนวน 1,905 คน ที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาจำนวน 22,406 คนที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนแตกต่างและมากกว่ากันดังตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน

สถาบันอุดมศึกษา	สัดส่วนของนักศึกษา ที่ได้โอกาสศึกษา	สัดส่วนของนักเรียน ที่ต้องการศึกษา	สัดส่วนที่แตกต่าง	ค่าทดสอบ สัดส่วน
มหาวิทยาลัย	0.5256	0.843	0.3224	36.54*
วิทยาลัยของรัฐ	0.3130	0.147	0.1660	13.36*
วิทยาลัย เอกชน	0.1614	0.005	0.1564	12.25*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 10 แสดงว่า นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน เป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีสัดส่วนเพียง 0.5256 แต่นักเรียนต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงถึง 0.848 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่มากกว่าสัดส่วนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ตรงข้ามกับสัดส่วนของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน ซึ่งมีสัดส่วนเป็น 0.3130 และ 0.1614 ตามลำดับ สัดส่วนทั้งสองนี้มีค่ามากกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 11 ได้แสดงจำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิวิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์

ตาราง 11 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
แพทยศาสตร์	496	25.8	0.258
เกษตรศาสตร์	64	3.3	0.033
วิทยาศาสตร์	60	3.1	0.031
วิศวกรรมศาสตร์	236	12.3	0.123
วิศวกรรมศาสตร์	180	9.4	0.094
นิติศาสตร์	116	6.0	0.060
สังคมศาสตร์	573	29.9	0.299
มนุษยศาสตร์	145	7.6	0.076
ศึกษาศาสตร์	49	2.6	0.026
รวม	1,919	100.0	1.000

จากตาราง 11 แสดงว่า นักเรียนต้องการศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นร้อยละ 29.9, 25.8 และ 12.3 หรือเป็นสัดส่วน 0.299, 0.258 และ 0.123 ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษาลำดับรองลงไปตามลำดับได้แก่ สาขาวิชาวิจิตรศิลป์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์

ตาราง 12 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาแต่ละสาขา

สาขาวิชา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
แพทยศาสตร์	1,912	8.53	0.0853
เกษตรศาสตร์	936	4.17	0.0417
วิทยาศาสตร์	1,960	8.74	0.0874
วิศวกรรมศาสตร์	3,096	13.81	0.1381
วิจิตรศิลป์	744	3.32	0.0320
นิติศาสตร์	460	2.05	0.0205
สังคมศาสตร์	8,045	35.88	0.3588
มนุษยศาสตร์	899	4.01	0.0401
ศึกษาศาสตร์	4,373	19.50	0.1950
รวม	22,425	100.00	1.0000

จากตาราง 12 แสดงว่า นักศึกษาได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นร้อยละ 35.88, 19.50 และ 13.81 หรือเป็นสัดส่วน 0.3588 0.1950 และ 0.1381 ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษาลำดับรองลงไปตามลำดับได้แก่ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และนิติศาสตร์

ตาราง 13 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเภสัชฯ

	สัดส่วนของนักศึกษา ที่ได้โอกาสศึกษา	สัดส่วนของนักเรียน ที่ต้องการศึกษา	สัดส่วนที่แตกต่าง	ค่าทดสอบ สัดส่วน
แพทยศาสตร์	0.0853	0.258	0.1727	16.96 *
เกษตรศาสตร์	0.0417	0.033	0.0087	2.02 *
วิทยาศาสตร์	0.087=	0.031	0.0564	12.81 *
วิศวกรรมศาสตร์	0.1381	0.120	0.0181	1.92 *
จิตรศิลป์	0.0320	0.094	0.0620	9.15 *
นิติศาสตร์	0.0205	0.060	0.0395	7.18 *
สังคมศาสตร์	0.3588	0.299	0.0598	5.46 *
มนุษยศาสตร์	0.0401	0.076	0.0359	5.79 *
ศึกษาศาสตร์	0.1950	0.026	0.1690	37.30 *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 13 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเภสัชฯ เป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา กล่าวคือ นักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ จิตรศิลป์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 14 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน
จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ในมหาวิทยาลัย		ในวิทยาลัยของรัฐ		ในวิทยาลัย เอกชน	
	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน
แพทยศาสตร์	444	0.2849	37	0.1134	0	0.0
เกษตรศาสตร์	53	0.0304	5	0.0193	1	0.1000
วิทยาศาสตร์	45	0.0288	10	0.0387	0	0.0
วิศวกรรมศาสตร์	207	0.1328	23	0.0891	1	0.1000
จิตรศิลป์	138	0.0885	32	0.1240	1	0.1000
นิติศาสตร์	100	0.0641	9	0.0348	0	0.0
สังคมศาสตร์	398	0.2554	129	0.5000	6	0.6000
มนุษยศาสตร์	139	0.0892	1	0.0038	1	0.1000
ศึกษาศาสตร์	34	0.0218	12	0.0465	0	0.00
รวม	1,558	1.0000	258	1.0000	10	1.0000

จากตาราง 14 แสดงว่า นักเรียนจำนวน 1,558 คนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นจำนวนสูงสุด ส่วนสาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษารองลงไปตามลำดับ คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ จิตรศิลป์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ นักเรียนจำนวน 258 คนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นจำนวนสูงสุด ส่วนสาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษารองลงไป คือ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ จิตรศิลป์ วิศวกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย เอกชนจำนวน 10 คน ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นจำนวน 6 คน

ของการศึกษาด้านสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และมนุษยศาสตร์ เป็นจำนวน 1 คนของแต่ละสาขาวิชา สาขาวิชาที่นักเรียนไปขอการศึกษาในวิทยาลัย เอกชน คือ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และศึกษาศาสตร์

ตาราง 15 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ในมหาวิทยาลัย		ในวิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัย เอกชน	
	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน
แพทยศาสตร์	1,068	0.0905	179	0.0258	0	0.0
เกษตรศาสตร์	757	0.0641	159	0.0230	0	0.0
วิทยาศาสตร์	1,622	0.1374	729	0.1054	0	0.0
วิศวกรรมศาสตร์	1,040	0.0831	1,344	0.1944	748	0.2091
วิจิตรศิลป์	311	0.0263	408	0.0590	8	0.0022
นิติศาสตร์	534	0.0452	0	0.0	300	0.0838
สังคมศาสตร์	3,354	0.2841	2,224	0.3217	2,520	0.7046
มนุษยศาสตร์	614	0.0520	0	0.0	0	0.0
ศึกษาศาสตร์	2,506	0.2103	1,870	0.2705	0	0.0
รวม	11,806	1.0000	6,913	1.0000	3,576	1.0000

จากตาราง 15 แสดงว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยจำนวน 11,806 คน ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นจำนวนสูงสุด ส่วนสาขาวิชาที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนรองลงไปตามลำดับคือ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ นักศึกษาใน

วิทยาลัยของรัฐจำนวน 6,913 คน ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นจำนวนสูงสุด สาขาวิชาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษารองลงไป ได้แก่ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ และเกษตรศาสตร์ วิชาที่วิทยาลัยของรัฐไม่เปิดสอน คือ สาขา วิชานิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นักศึกษาจำนวน 3,576 คน ในวิทยาลัยเอกชน ได้โอกาส ศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นจำนวนสูงสุด สาขาวิชาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษารองลงไป คือ สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ สาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนไม่เปิดสอน คือ สาขาวิชาแพทย์ศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และภาษาศาสตร์

ตาราง 16 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
ในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	มหาวิทยาลัย	วิทยาลัยของรัฐ	วิทยาลัย เอกชน
	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ
	ค่าทดสอบสัดส่วน	ค่าทดสอบสัดส่วน	ค่าทดสอบสัดส่วน
แพทยศาสตร์	0.0905 0.2849 16.57*	0.0258 0.1434 5.36*	0.0 0.0 แตกต่าง 0.00
เกษตรศาสตร์	0.0641 0.0304 5.88*	0.0230 0.0193 0.41	0.0 0.0 แตกต่าง 0.00
วิทยาศาสตร์	0.1374 0.0288 20.49*	0.1054 0.0387 5.30*	0.0 0.0 แตกต่าง 0.00
วิศวกรรมศาสตร์	0.0881 0.1328 4.98*	0.1944 0.0891 5.73*	0.2091 0.1000 1.14

ตาราง 16 (ต่อ)

	มหาวิทยาลัย	วิทยาลัยของรัฐ	วิทยาลัยเอกชน
สาขาวิชา	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ
	ค่าทดสอบสัดส่วน	ค่าทดสอบสัดส่วน	ค่าทดสอบสัดส่วน
วิจิตรศิลป์	0.0263 0.0885 8.46*	0.0590 0.1240 3.13*	0.0022 0.1000 1.03
นิติศาสตร์	0.0452 0.0641 2.91*	0.0 0.0348 แตกต่าง 0.0348	0.0838 0.0 แตกต่าง 0.0838
สังคมศาสตร์	0.2841 0.2554 2.42*	0.3217 0.5000 5.63*	0.7046 0.6000 0.67
มนุษยศาสตร์	0.0520 0.0892 4.95*	0.0 0.0038 แตกต่าง 0.0038	0.0 0.1000 แตกต่าง 0.1000
ศึกษาศาสตร์	0.2133 0.0218 36.07*	0.2705 0.0465 15.82*	0.00 0.0 แตกต่าง 0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 16 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐมีความต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนสาขาวิชานิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นักเรียนมีความต้องการที่จะศึกษา แต่วิทยาลัยของรัฐไม่มีสาขาวิชาทั้งสองนี้

นักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย เอกชนมีความต้องการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาและต้องการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ทำกว่า นักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สาขาวิชานิติศาสตร์มีนักศึกษา เป็นสัดส่วน 0.0838 แต่ไม่ปรากฏว่ามีนักเรียนต้องการศึกษา ส่วนสาขาวิชามนุษยศาสตร์มีนักเรียนต้องการศึกษา เป็นสัดส่วน 0.1 แต่ไม่มีสาขาวิชานี้ในวิทยาลัย เอกชน สาขาวิชาที่ไม่ปรากฏว่ามีในวิทยาลัย เอกชนและนักเรียนก็ไม่ต้องการศึกษา คือ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความต้องการและจะได้โอกาสศึกษาตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

ตาราง 17 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
บิดามารดา	226	11.79	0.1179
เพื่อนฝูง	13	0.67	0.0067
ครู อาจารย์	12	0.62	0.0062
ความมีหน้าที่ทางอาชีพ	103	5.37	0.0537

ตาราง 17 (ต่อ)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ความยากง่ายในการ เรียน	251	13.10	0.1310
จำนวนผู้สอบคัดเลือก	103	5.37	0.0537
โอกาสในการหางาน	787	41.07	0.4107
ปัจจัยอื่น	421	21.97	0.2197
รวม	1,916	99.96	0.9996

จากตาราง 17 แสดงว่า โอกาสในการหางานทำ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกเรียนสาขาวิชาของนักเรียนที่ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นลำดับรองลงไปคือ ปัจจัยอื่น ความยากง่ายในการ เรียน บิตามารดา ความมีทุนทรัพย์ทางอาชีพ และจำนวนผู้สอบคัดเลือก เพื่อนฝูง และครูอาจารย์ ตามลำดับ

ตาราง 18 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียน	การกระจาย เพื่อดู						
	การกระจาย	เพื่อยู	จำนวน	ความถี่	ความถี่	ความถี่	โอกาสใน
โอกาสในการ							
ทำงาน							
ปัจจัย							
ความยากง่ายใน							
การเรียน							
นิยามการ							
ความถี่							
ทางอาชีพ							
จำนวนเฉลี่ย							
คัดเลือก							
เพื่อยู							
สัดส่วน	0.0062	0.0067	0.0537	0.0537	0.1179	0.1310	0.2197
0.4107	35.53	35.45	28.87	23.87	21.78	20.52	13.00
0.2197	22.16	22.08	15.40	15.40	8.48	7.27	
0.1310	15.75	15.65	8.33	8.33	1.22		
0.1179	14.72	14.62	7.13	7.13			
0.0537	8.70	8.56	0.00				
0.0537	8.70	8.56					
0.0067	0.20						

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยภาพ .05

จากตาราง 18 แสดงว่า โอกาสในการหางาน บัณฑิตอื่น ความยากง่ายในการเรียน บัณฑิตมา การความมีหน้าที่ทางอาชีพ และจำนวนผู้สอบคัดเลือก เป็นบัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักเรียนมากกว่าบัณฑิตครูอาจารย์และเพื่อนฝูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 โอกาสในการหางาน บัณฑิตอื่น ความยากง่ายในการเรียน และบัณฑิตมา เป็นบัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักเรียนมากกว่าบัณฑิตจำนวนผู้สอบคัดเลือกและความมีหน้าที่ทางอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 โอกาสในการหางานและบัณฑิตอื่น เป็นบัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักเรียนมากกว่าบัณฑิตมา และความยากง่ายในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 โอกาสในการหางานเป็นบัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักเรียนมากกว่าบัณฑิตอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 19 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามบัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชา ของนักศึกษา

บัณฑิตที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
บัณฑิตมา	1,142	10.99	0.1099
เพื่อนฝูง	209	2.01	0.0201
ครูอาจารย์	212	2.04	0.0204
ความมีหน้าที่ทางอาชีพ	435	4.18	0.0418
ความยากง่ายในการเรียน	908	8.73	0.0873
จำนวนผู้สอบคัดเลือก	296	2.84	0.0284
โอกาสในการหางาน	5,955	57.31	0.5731
บัณฑิตอื่น	1,233	11.86	0.1186
รวม	10,390	99.96	0.9996

จากตาราง 1๖ แสดงว่า ปัจจัยเรื่อง โอกาสในการหางาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เป็นลำดับรองลงไปตามลำดับคือ ปัจจัยอื่น บิดามารดา ความยากง่ายในการ เรียน ความมีหน้ามีตาทางอาชีพ จำนวนผู้สอบคัดเลือก ครูอาจารย์ และเพื่อนฝูง ตามลำดับ

ตาราง 20 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้ออกสาส์นจากมหาวิทยาลัย จำนวนตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย	เพื่อมุ่ง	ความรู้				ความยาก		ปริมาณ		โอกาสใน	
		จำนวน	ผู้สอบ	มีค่าทาง	การวิจัย	งานใน	การวิจัย	การวิจัย	การวิจัย	การวิจัย	การวิจัย
สัดส่วน	0.0201	0.0204	0.0284	0.0418	0.0873	0.1099	0.1186	0.5731			
โอกาสในการหางาน	0.5731	109.63	109.52	106.38	101.43	96.23	90.68	73.38			
ปัจจัยอื่น	0.1186	23.49	23.57	25.27	20.53	7.42	1.38				
ปริมาณการหา	0.1099	26.69	26.58	23.42	18.67	5.44					
ความยากง่ายใน											
การวิจัย	0.0873	21.74	21.62	18.31	13.40						
ความมีทุนมีค่าทาง											
อาชีพ	0.0418	9.06	8.92	5.23							
จำนวนผู้สอบคัดเลือก	0.0284	3.92	3.77								
ความรู้	0.0204	0.14									

* สำนวนสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยกว่า .05

จากตาราง 20 แสดงว่า โอกาสในการทำงาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยและมีสัดส่วนสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ ทุกปัจจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ปัจจัยอื่นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่า เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ จำนวนผู้สอบคัดเลือก ความมีหน้ามีตา ความยากง่ายในการเรียน และบิดามารดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ปัจจัยอื่น เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลเป็นสัดส่วนสูงกว่า เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ จำนวนผู้สอบคัดเลือก ความมีหน้ามีตาทางอาชีพ ความยากง่ายในการเรียน และบิดามารดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 บิดามารดา เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงกว่า เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ จำนวนผู้สอบคัดเลือก ความมีหน้ามีตาทางอาชีพ และความยากง่ายในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ความยากง่ายในการเรียนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่า เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ จำนวนผู้สอบคัดเลือก และความมีหน้ามีตาทางอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ความมีหน้ามีตาทางอาชีพ เป็นอิทธิพลที่มีต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่า เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ และจำนวนผู้สอบคัดเลือก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 จำนวนผู้สอบคัดเลือก เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่า เพื่อนฝูง และครูอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนครูอาจารย์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงกว่า เพื่อนฝูง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 21 จำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนศึกษาวิชา เกษตรฯ จำนวนตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

สาขาวิชา	นิทานการค้า	เพื่อนฝูง	ครูอาจารย์	ความมีคาทางอาชีพ	ความยากง่ายในการเรียน	จำนวนผู้สอบคัดเลือก	โอกาสในการหางาน	ปัจจัยอื่น
สัตวแพทยศาสตร์	0.4057 88	0.1333 2	0.1818 2	0.1923 20	0.1992 50	0.2286 24	0.2861 222	0.2109 85
เกษตรศาสตร์	0.0459 10	0.0667 1	0.0909 1	0.0481 5	0.0239 6	0.0476 5	0.0296 23	0.0298 12
วิทยาศาสตร์	0.0321 7	0.0667 1	0.0000 0	0.0288 3	0.0279 7	0.0286 3	0.0271 21	0.0397 16
วิศวกรรมศาสตร์	0.0826 18	0.0667 1	0.1818 2	0.1346 ..	0.1076 27	0.0857 9	0.1327 103	0.1365 55
จิตวิทยา	0.0963 21	0.0667 1	0.0909 1	0.0962 10	0.0717 18	0.0286 3	0.0863 67	0.1365 55

สาขาวิชา	ปริมาณการจด	เพื่อนฝูง	ครูอาจารย์	ความพึงพอใจ ในอาชีพ	ความยาก ง่ายในการเรียน	จำนวน ผู้สอบ คัดเลือก	โอกาสใน การทำงาน	ปัจจัยอื่น
นิติศาสตร์	0.0505 11	0.2000 3	0.1818 2	0.1154 12	0.0518 13	0.0762 8	0.0490 39	0.0670 27
สังคมศาสตร์	0.1881 41	0.2000 3	0.0000 0	0.2788 29	0.3825 96	0.3429 36	0.3119 242	0.2779 112
มนุษยศาสตร์	0.0680 15	0.2000 3	0.1818 2	0.0673 7	0.0797 20	0.1048 11	0.0657 51	0.0844 34
ศึกษาศาสตร์	0.0321 7	0.0000 0	0.0909 1	0.0385 4	0.0558 14	0.0571 6	0.0116 9	0.0174 7
รวม	0.116 218	0.008 15	0.006 11	0.055 104	0.133 251	0.056 105	0.412 776	0.214 403

จากตาราง 2) แสดงว่า ในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มีนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากโอกาสในการหางาน เป็นจำนวนสูงสุดในแต่ละสาขาวิชา ส่วนสาขาวิชาศึกษาศาสตร์มีนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจาก ความยากง่ายในการเรียนเป็นจำนวนสูงสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากบิดามารดา ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และเลือกสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากเพื่อนฝูง ตัดสินใจเลือกสาขาวิชานิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงเท่ากันทั้งสามสาขา แต่ไม่ปรากฏว่า เพื่อนฝูงมีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากครูอาจารย์ ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด และไม่ปรากฏว่า ครูอาจารย์มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากความมีหน้าที่ทางอาชีพ ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และเลือกสาขาวิชาวิทยาศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากความยากง่ายในการเรียน ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากจำนวนผู้สอบคัดเลือก ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และมนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และเลือกสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากโอกาสในการหางาน ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ นักเรียนเลือกสาขาวิชาเป็นสัดส่วนสูง

ลำดับที่สองมีสองสาขาวิชาเท่ากันคือ สาขาวิชาวิจิตรศิลป์ และวิศวกรรมศาสตร์ และนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากโอกาสในการหางานตัดสินใจเลือกสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละสาขาวิชา ปรากฏว่านักเรียนที่ต้องการการศึกษเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิจิตรศิลป์เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากบิดามารดา นักเรียนที่ต้องการการศึกษเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากครูอาจารย์ นักเรียนที่ต้องการการศึกษเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากเพื่อนฝูง และนักเรียนที่ต้องการการศึกษเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากกความยากง่ายในการเรียน

ตาราง 22 จำนวนนักศึกษาที่ได้รับโอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำนวนตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

สาขาวิชา	ปีความารถ	เพื่อนฝูง	ครูอาจารย์	ความมั่นคง อาชีพ	ความยาก งายในการเรียน	จำนวน ผู้สอบ คัดเลือก	โอกาสในการหางาน	ปัจจัยอื่น
แพทยศาสตร จำนวน	0.0275 31	0.000 0	0.000 0	0.0070 3	0.0000 0	0.0000 2	0.0219 129	0.0058 7
เกษตรศาสตร จำนวน	0.0195 22	0.0196 4	0.0237 5	0.0233 10	0.0033 3	0.0069 2	0.0124 114	0.0166 20
วิทยาศาสตร์ จำนวน	0.1101 124	0.0076 24	0.1422 30	0.0490 21	0.1013 91	0.0692 20	0.0557 323	0.0579 70
วิศวกรรมศาสตร จำนวน	0.1554 175	0.2451 50	0.1611 34	0.1748 75	0.1036 93	0.1349 39	0.2211 1,302	0.1987 240
ศิลปศาสตร จำนวน	0.0332 43	0.0392 8	0.0521 11	0.0559 24	0.0379 34	0.0727 21	0.0204 120	0.1217 147

สาขาวิชา	บัณฑิตบริหาร	เพิ่ม	ครูอาจารย์	ความพึงพอใจ	ความยากง่ายในการเรียน	จำนวนผู้สอบคัดเลือก	โอกาสในการหางาน	ปัจจัยอื่น
นิติศาสตร์	0.0293 33	0.0294 6	0.0190 4	0.1212 52	0.0267 24	0.0173 5	0.0216 127	0.0422 51
สังคมศาสตร์	0.3748 422	0.3970 81	0.3128 66	0.4196 180	0.4677 420	0.3599 104	0.5207 3 066	0.2765 334
มนุษยศาสตร์	0.000 0	0.000 0	0.000 0	0.000 0	0.000 0	0.000 0	0.000 0	0.000 0
ศึกษาศาสตร์	0.2451 276	0.1520 31	0.2891 61	0.1492 64	0.2595 233	0.2388 96	0.1192 702	0.2806 339
รวม	11.0 1,126	2.0 204	2.1 211	4.2 429	8.8 398	2.8 289	57.4 5,888	11.8 1,208

จากการวาง 22 เมื่อพิจารณาจำนวนพบว่า ในทุกสาขาวิชานักศึกษาที่ได้รับอิทธิพล
การตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากโอกาสในการหางานเป็นจำนวนสูงที่สุดของแต่ละสาขา

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากค่าการตัดสินใจ
เลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมา
ตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากเพื่อนฝูงตัดสินใจเลือก
สาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตาม
ลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากครูอาจารย์ตัดสินใจ
เลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมา
ตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากความมีหน้าที่ทาง
อาชีพตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วน
สูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากความยากง่ายใน
การเรียนตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และ
วิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์
เป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากจำนวนผู้สอบคัดเลือก
ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและ
รองลงมาตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์และเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด
เท่าที่ตรวจสอบสาขา

นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากโอกาสในการหางานตัดสินใจ
เลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมา
ตามลำดับ และตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

เมื่อพิจารณาส่วนในแง่สาขาวิชา ปรากฏว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วน สูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากบิดามารดา นักศึกษา ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากครูอาจารย์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วน สูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์เป็นนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากเพื่อนฝูง นักศึกษา ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาจิตรศิลป์เป็นนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจ จากปัจจัยอื่น นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขานิเทศศาสตร์ เป็นนักศึกษาที่ ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากความมีหน้าที่ทางอาชีพ และนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วน สูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากโอกาสในการหางาน

ตาราง 23 จำนวนนักเรียนที่ขอการศึกษานอกระบบในสถานศึกษา จำนวนตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

สถานศึกษา	บิดามารดา	เพื่อนฝูง	ครูอาจารย์	ความมั่นคงทางอาชีพ	ความยากง่ายในการเรียน	จำนวนผู้สอบคัดเลือก	โอกาสในการทำงาน	ปัจจัยอื่น
มหาวิทยาลัยบูรพา								
สัดส่วนจำนวน	0.8097 183	0.9231 12	0.6667 8	0.8252 85	0.7928 199	0.8835 91	0.8969 635	0.8907 375
วิทยาลัยทองสุข								
สัดส่วนจำนวน	0.1504 34	0.000 0	0.2500 3	0.1262 13	0.1793 45	0.1165 12	0.1614 127	0.0855 36
วิทยาลัยเกษตรกรรม								
สัดส่วนจำนวน	0.0044 1	0.000 0	0.000 0	0.0097 1	0.0080 2	0.000 0	0.0038 3	0.0071 3
ม. รามคำแหง								
สัดส่วนจำนวน	0.0265 6	0.0769 1	0.0833 1	0.0291 3	0.0199 5	0.000 0	0.0216 17	0.0143 6
สถาบันอื่น								
สัดส่วนจำนวน	0.0088 2	0.000 0	0.000 0	0.0097 1	0.000 0	0.000 0	0.0064 5	0.0024 1
ร้อยละจำนวนรวม	11.8 226	0.7 13	0.6 12	5.4 103	13.1 251	5.4 103	41.1 787	22.0 421

จากตาราง 23 เมื่อพิจารณาจำนวนนักเรียนพบว่า โอกาสในการหางานมีอิทธิพลสูงสุด และมีอิทธิพลสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ โดยการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในแต่ละสถาบันอุดมศึกษา

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากบิดามารดา ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากเพื่อนฝูง ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากครูอาจารย์ ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากความมีหน้าที่ทางอาชีพ ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนและสถาบันอื่นเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากความยากง่ายในการเรียน ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากจำนวนผู้สมัครคัดเลือก ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนต่ำสุด

นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากโอกาสในการหางาน ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด และต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำสุด

เมื่อพิจารณาสัดส่วนสูงสุดของแต่ละกลุ่มสถาบัน ปรากฏว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากเพื่อนฝูง นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากครูอาจารย์ และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนและสถาบันอื่นคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากความมีหน้าที่ทางอาชีพ

ตาราง 24 จำนวนนักศึกษาที่ไปเอกศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน จำนวนตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

สถาบันอุดมศึกษา	นิคมารดา	เพื่อนฝูง	ครูอาจารย์	ความมีเพื่อนทางอาชีพ	ความยากง่ายในการเรียน	จำนวนผู้สอบคัดเลือก	โอกาสในการหางาน	ปัจจัยอื่น
วิทยาลัยของรัฐ								
สัดส่วน	0.6331	0.6890	0.8066	0.5954	0.7357	0.8412	0.6489	0.7275
จำนวน	723	144	171	259	668	249	3,719	897
วิทยาลัยเอกชน								
สัดส่วน	0.3669	0.3110	0.1934	0.4046	0.2643	0.1568	0.3511	0.2725
จำนวน	419	65	41	176	240	47	2,236	336
รวม								
สัดส่วน	0.1099	0.0201	0.0204	0.0416	0.0873	0.0284	0.5731	0.1186
จำนวนรวม	1,142	209	212	435	908	296	5,955	1,233

จากตาราง 24 เมื่อพิจารณาจำนวนพบว่า มีจำนวนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเป็นลำดับที่สามรองแก่นักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และเป็นลำดับที่สองของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน เพื่อนฝูงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นลำดับสุดท้าย แต่เป็นลำดับที่หกของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ครูอาจารย์มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นลำดับที่เจ็ด แต่เป็นลำดับสุดท้ายของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ความมีหน้ามีตาทางอาชีพเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลลำดับที่ห้าในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาทั้งในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน ความยากง่ายในการเรียนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนเป็นลำดับที่สี่ จำนวนผู้สอบกัเลือกมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นลำดับที่หก แต่เป็นลำดับที่เจ็ดของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน โอกาสในการหางานเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน

ตาราง 25 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักก่เรียนที่ตอบการก่ศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน กับนักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาใน
วิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

	วิทยาลัยของรัฐ	วิทยาลัยเอกชน	รวม
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา	สัดส่วนของ ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส	สัดส่วนของ ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส	สัดส่วนของ ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส ที่ได้ออกาส
ปริมาณการ	0.6331 0.9714 10.71*	0.3669 0.0286 แตกต่างกัน 0.3383	0.1099 0.1250 แตกต่างกัน 0.0151
เงื่อนไข	0.6890 0.0000 แตกต่างกัน 0.6890	0.3110 0.0000 แตกต่างกัน 0.3110	0.0201 0.0000 แตกต่างกัน 0.0201
การกระจาย	0.8066 1.0000 แตกต่างกัน 0.1934	0.1934 0.0000 แตกต่างกัน 0.1934	0.0204 0.0107 แตกต่างกัน 0.0097
ความแม่นยำตามทางจำแนก	0.5954 0.9286 4.58*	0.4046 0.0714 แตกต่างกัน 0.3332	0.0419 0.0500 0.61

ตาราง 25 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ทางการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน กับนักศึกษาที่ไปโอกาสศึกษาใน
วิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน จำแนกตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา	วิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัยเอกชน		รวม	
	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน	สัดส่วนของ ที่ไปโอกาส การศึกษา ภาคต่อส่วน
บิดามารดา	0.6331 10.71 [*]	0.9714	0.3669 แตกต่าง 0.3383	0.0286	0.1099 แตกต่าง 0.0151	0.1250
เพื่อนฝูง	0.6890 แตกต่าง 0.6890	0.0000	0.3110 แตกต่าง 0.3110	0.0000	0.0201 แตกต่าง 0.0201	0.0000
ครูอาจารย์	0.8066 แตกต่าง 0.1934	1.0000	0.1934 แตกต่าง 0.1934	0.0000	0.0204 แตกต่าง 0.0097	0.0107
ความสัมพันธ์ทางอาชีพ	0.5954 4.58 [*]	0.9286	0.4046 แตกต่าง 0.3332	0.0714	0.0419 0.61	0.0500

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา	วิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัยเอกชน		รวม	
	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้	สัดส่วนของ ผู้ที่เลือก สาขานี้
ความยากง่ายในการเรียน	0.7357 6.74 [*]	0.9574	0.2643 แตกต่าง 0.2217	0.0426	0.0874 3.57 [*]	0.1679
จำนวนผู้สอบภาคเลือก	0.8412 0.54	1.000	0.1588 แตกต่าง 0.1588	0.0000	0.0385 1.16 [*]	0.0429
โอกาสในการหางาน	0.6245 24.15 [*]	0.4535	0.3755 แตกต่าง 0.3525	0.0107	0.5731 4.35 [*]	0.4535

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากการวาง 25 เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม ปรากฏว่า ความยากง่ายในการเรียน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่าอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่โอกาสในการหางานทำ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนต่ำกว่าอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนในวิทยาลัยของรัฐ ปรากฏว่า มีค่าบางค่า ความมีหน้ามีตาทางอาชีพ ความยากง่ายในการเรียน และโอกาสในการหางาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่าอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในวิทยาลัยเอกชนไม่สามารถทดสอบหาค่าทดสอบสัดส่วนได้ เพราะผลคูณของสัดส่วนกับจำนวนรวม (N_{ipj}) มีค่าไม่ถึงห้า ซึ่งขัดข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ จึงให้ค่าความแตกต่างของสัดส่วนแสดงไว้ พอจะกล่าวได้ว่า โอกาสในการหางานมีแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนสูงกว่าอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียน ส่วนคู่อื่น ๆ มีค่าความแตกต่างน้อยมาก

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามลักษณะเพศชายและหญิง

ตาราง 26 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็นเพศชายและหญิง

เพศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละเพศ
ชาย	1,365	1,013	47.8	0.7421
หญิง	1,507	1,106	52.2	0.7339
รวม	2,872	2,119	100.0	—

จากตาราง 26 แสดงว่า นักเรียนจำนวน 2,872 คน มีความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจำนวน 2,119 คน หรือร้อยละ 73.27 ของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนชายที่ต้องการศึกษาจำนวน 1,013 คน หรือร้อยละ 47.8 ของนักเรียนที่ต้องการ และเป็นสัดส่วน 0.7421 ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ส่วนนักเรียนหญิงที่มีความต้องการศึกษาจำนวน 1,106 คน หรือร้อยละ 52.2 ของนักเรียนที่ต้องการ และเป็นสัดส่วน 0.7339 ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง นักเรียนชายต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนหญิง

ตาราง 27 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระหว่างเพศชายและหญิง

กลุ่มตัวอย่าง		นักเรียนชาย	นักเรียนหญิง
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.240	0.251
	จำนวน	520	271
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.760	0.749
	จำนวน	1,013	1,006

หมายเหตุ : ค่าไค - สแควร์ เท่ากับ 0.40 ที่ชั้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 1

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .52

จากตาราง 27 แสดงว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 28 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็น เพศชายและหญิง

เพศ	ชาย	
หญิง	สัดส่วน	0.7421
	0.7339	0.50

จากตาราง 28 แสดงว่า นักเรียนชายต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนหญิงที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 29 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศชายและหญิง

เพศ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ชาย	11,001	49.10	0.4910
หญิง	11,405	50.90	0.5090
รวม	22,406	100.00	1.0000

จากตาราง 29 แสดงว่า นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวน 11,001 คน หรือร้อยละ 49.10 ส่วนนักศึกษาหญิงได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวน 11,405 คน หรือร้อยละ 50.90 นักศึกษาหญิงได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาชาย

ตาราง 30 จำนวนประชากรชายและหญิงในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2521

เพศ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ชาย	2,495,237	50.99	0.5099
หญิง	2,387,272	49.01	0.4901
รวม	4,882,509	100.00	1.0000

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย จำนวนราษฎรชายจังหวัดตามหลักฐานทางทะเบียนราษฎร
เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2521 หน้า 1

จากตาราง 30 แสดงว่า ประชากรชายในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2521 มีร้อยละ 50.99 ส่วนประชากรหญิงมีร้อยละ 49.01 ประชากรชายมีสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง

ตาราง 31 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษานักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาและประชากร จำแนกตามเพศชายและหญิง

เพศ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากร	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา- นักเรียน
ชาย	0.5099	0.4510	0.4730	5.64*	2.35*	1.14
หญิง	0.4901	0.5090	0.5220	5.64*	2.93*	1.14

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากราย 31 แสดงว่า นักเรียนชายที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาชายที่ได้โอกาสศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนหญิงที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาหญิงที่ได้โอกาสศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนชายที่ต้องการศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาชาย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิงที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาหญิง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 32 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนชายและหญิงที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา	เพศ	ชาย	หญิง
	สัดส่วน		
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.866	0.789
	จำนวน	618	790
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.097	0.186
	จำนวน	92	186
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.004	0.006
	จำนวน	4	6
ม. รวมค่าแห่ง	สัดส่วน	0.024	0.018
	จำนวน	23	18
สถาบันอื่น	สัดส่วน	0.008	0.001
	จำนวน	8	1

จากการวาง 32 เมื่อพิจารณาสัดส่วน พบว่านักเรียนชายกองการศึกษาในมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงและสถาบันอื่นเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนหญิง แก่นักเรียนหญิง มีความถ่องการึกษาในวิทยาลัย ของรัฐและวิทยาลัย เอกชนเป็นจำนวนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนชาย

ตาราง 33 จำนวนนักศึกษาชายและหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

สถานนุดคศึกษา	เ ๓	ชาย		หญิง	
		สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.5453		0.5066	
	จำนวน	5,999		5,778	
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.2843		0.3406	
	จำนวน	3,127		3,885	
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.1704		0.1528	
	จำนวน	1,875		1,742	
รายละเอียด		49.10		50.90	
รวม		11,001		11,405	

จากการวาง 33 แสดงว่า นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เอกชนเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาหญิง แต่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ เป็นสัดส่วนต่ำกว่า นักศึกษาหญิง

ตาราง 34 สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่แตกต่างกันจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามเพศชายและหญิง

เพศ	ชาย	หญิง
สถาบันอุดมศึกษา		
มหาวิทยาลัย	0.3050*	0.2978*
วิทยาลัยของรัฐ	< .1887	< .1512
วิทยาลัยเอกชน	< .1663	< .1467
สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย	0.2200	0.1985

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า ($<$) สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย

จากตาราง 34 แสดงว่า นักเรียนชายและหญิงมีความต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับนักศึกษา

ตาราง 35 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในสาขาวิชา แก่สาขาของนักเรียนชายและหญิง

สาขาวิชา \ เพศ	ชาย	หญิง
แพทยศาสตร์		
สัดส่วน	0.271	0.248
จำนวน	247	248
เกษตรศาสตร์		
สัดส่วน	0.039	0.028
จำนวน	36	28

ตาราง 35 (ต่อ)

สาขาวิชา	เพศ	ชาย	หญิง
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.021	0.041
	จำนวน	19	41
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.242	0.015
	จำนวน	221	15
วิศวกรรมศิลป์	สัดส่วน	0.102	0.086
	จำนวน	93	86
นิเทศศาสตร์	สัดส่วน	0.091	0.033
	จำนวน	83	33
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.200	0.388
	จำนวน	182	387
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.015	0.129
	จำนวน	14	129
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.019	0.031
	จำนวน	17	31
	ร้อยละ	47.7	52.3
	จำนวนรวม	912	998

หมายเหตุ : เก้าอี้-สแควร์ เท่ากับ 378 ที่ขึ้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 3 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากการวาง 35 แสดงว่า นักเรียนชายและหญิงที่กองการศึกษาในสาขาวิชาเภสัชศาสตร์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 36 จำนวนนักศึกษาชายและหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเภสัชศาสตร์

สาขาวิชา	เพศ	ชาย	หญิง
เภสัชศาสตร์	สัดส่วน	0.0634	0.1113
	จำนวน	627	1,285
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0678	0.0230
	จำนวน	670	266
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0638	0.1152
	จำนวน	630	1,330
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.3063	0.0060
	จำนวน	3,027	3,096
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0531	0.0190
	จำนวน	525	219
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3147	0.4275
	จำนวน	3,110	4,935
บริหารศาสตร์	สัดส่วน	0.0323	0.0122
	จำนวน	319	141

ตาราง 36 (ต่อ)

สาขาวิชา	เพศ	ชาย	หญิง
	สัดส่วน		
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0255	0.0561
	จำนวน	252	617
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.1743	0.2297
	จำนวน	1,722	2,651

จากตาราง 36 แสดงว่า นักศึกษายกได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ และนิติศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงค่านักศึกษาหญิง แต่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนค่านักศึกษาหญิง

ตาราง 37 สัดส่วนของนักเรียนที่ตองการศึกษาในสาขาวิชาเก่าลาภา ที่แตกถางจากสัดส่วนของนักศีกษาที่ไ้โอกาส จำแนกตามเพศชายและหญิง

สาขาวิชา	เพศ	ชาย	หญิง
แพทยศาสตร์		0.2076*	0.1367*
เกษตรศาสตร์		<.0288	0.0050
วิทยาศาสตร์		<.0428	<.0742*
วิศวกรรมศาสตร์		<.0643	0.0090

ตาราง 37 (ต่อ)

สาขาวิชา \ เพศ	ชาย	หญิง
วิศวกรรม	0.0467	0.0670
นิติศาสตร์	0.0587	0.0208
สังคมศาสตร์	<.1147*	<.0395
มนุษยศาสตร์	<.0105	0.0729*
ศึกษาศาสตร์	<.1553*	<.1987*
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.0812	0.0673

*มากกว่า หรือน้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 37 แสดงว่า นักเรียนชายต้องการศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษาชาย แต่ต้องการศึกษาด้านสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์น้อยกว่า นักศึกษาราย ส่วนนักเรียนหญิงต้องการศึกษาด้านแพทยศาสตร์และมนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษาหญิง แต่ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษาหญิง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความถนัดและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน และนักศึกษามหาวิทยาลัยภาคภูมิใจของมิดา

การวิเคราะห์ตอนที่ 4 เกี่ยวกับภาคภูมิใจของมิดา ซึ่งจัดแบ่งเป็นเจ็ดภาคภูมิใจของมิดา คือ กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก และภาคใต้ ภาคภูมิใจของมิดาทั้งเจ็ดภาคนี้ ผู้วิจัยจัดเป็นภาคภูมิใจของมิดาของ

นักเรียนที่ต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับจากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์และจากหน่วยสารสนเทศ หน่วยงานมหาวิทยาลัยนั้น เป็นภาคภูมิลำเนาของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของตอนที่ 4

ตาราง 38 จำนวนนักเรียนที่ต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จาแนกตามภาคภูมิลำเนาของบิดา

ภาคภูมิลำเนา	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	นักเรียนที่ต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา	
			ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละภาคภูมิลำเนา
กรุงเทพมหานคร	1,626	1,216	42.04	0.7478
ภาคกลาง	255	168	5.80	0.6588
ภาคเหนือ	150	113	3.91	0.7151
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	131	96	3.32	0.7328
ภาคตะวันออก	226	162	5.60	0.7168
ภาคใต้	200	158	5.46	0.7900
ภาคตะวันตก	205	161	5.57	0.7853
รวม	22,892	2,074	100.00	—

จากตาราง 38 แสดงว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานครต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละ 42.04 ซึ่งเป็นร้อยละสูงสุด นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคอื่น ๆ ต่องการศึกษาเป็นร้อยละต่ำลงไปตามลำดับ คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีร้อยละต่ำสุด แต่เมื่อพิจารณาจากสัดส่วน นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ต่องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด

คือ 0.7900 และสัดส่วนน้อยลงไปตามลำดับคือ นักเรียนที่มีค่ามีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันตก กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคกลางมี สัดส่วนค่าสุก

ตาราง 39 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาระหว่างภาคภูมิจำเนาของบิดา

กลุ่มตัวอย่าง		กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.236	0.314	0.271	0.256	0.283	0.190	0.195
	จำนวน	376	77	42	33	64	37	39
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.764	0.686	0.729	0.744	0.717	0.810	0.805
	จำนวน	1,216	168	113	96	162	158	161

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 15.40 ที่ขึ้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 6 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0173

จากตาราง 39 แสดงว่า นักเรียนที่มีค่ามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ และภาคตะวันตก ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 40 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ผ่านการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวนตามภาคภูมิคุ้มกันและสุขภาพ

ภาคภูมิคุ้มกันและสุขภาพ	ภาคกลาง					
	สัดส่วน	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียง	ภาคอีสาน	กรุงเทพฯ	ภาคตะวันออก
ภาคใต้	0.7300	1.62	1.76*	1.18	1.37	0.11
ภาคตะวันออก	0.7853	1.52	1.65*	1.00	1.22	
กรุงเทพฯ	0.7478	0.87	0.97	0.37		
ภาคอีสาน	0.7328	0.33	0.32			
ภาคตะวันออก	0.7168	0.03				
ภาคเหนือ	0.7151	1.20				
ภาคกลาง	0.6588					

* สัดส่วนทางสถิติที่น้อยกว่า .05

จากตาราง 40 แสดงว่า นักเรียนที่มีความรู้ในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงใต้ การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงว่านักเรียนที่มีความรู้ในภาคกลางและภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัย .05 และนักเรียนที่มีความรู้ในกรุงเทพมหานครของการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงว่านักเรียนที่มีความรู้ในภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัย .05

ตาราง 41 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวนตามภาคภูมิศาสตร์ของปี

ภาคภูมิศาสตร์	กรุงเทพมหานคร	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันออก
มหาวิทยาลัย	0.851 974	0.730 100	0.735 72	0.809 72	0.823 121	0.768 109	0.872 129
วิทยาลัยของรัฐ	0.118 135	0.226 31	0.235 23	0.191 17	0.143 21	0.176 25	0.122 18
วิทยาลัยเอกชน	0.007 8	0.007 1	0.000 0	0.000 0	0.007 1	0.000 0	0.000 0
ม. รวมค่าแห่ง	0.021 24	0.022 3	0.010 1	0.000 0	0.027 4	0.049 7	0.007 1
สถาบันอื่น	0.003 3	0.015 2	0.200 2	0.000 0	0.000 0	0.007 1	0.000 0

จากตาราง 41 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่มีความรู้ด้านในภาคตะวันออก นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอื่น ๆ คือ นักเรียนที่มีความรู้ด้านในภาคเหนือ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือ นักเรียนที่มีความรู้ด้านในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง และภาคตะวันออก และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียนที่มีความรู้ด้านในภาคใต้

ตาราง 42 จำนวนนักศึกษาที่ได้ออกศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน จำนวนตามภูมิภาคและปี

สถานศึกษา	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
วิทยาลัยของรัฐ	0.4060 2,731	0.1140 767	0.0620 417	0.0801 539	0.1027 691	0.1116 751	0.1231 328
วิทยาลัยเอกชน	0.3695 1,295	0.1158 406	0.0981 344	0.0853 299	0.0999 350	0.1310 459	0.1004 352
รวม	39.36 4,026	11.47 1,173	7.44 761	8.19 833	10.18 1,041	11.83 1,210	11.54 1,180

จากตาราง 42 แสดงว่า นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นร้อยละสูงสุด นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นร้อยละรองลงมาตามลำดับ นักเรียนที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นร้อยละต่ำสุด นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นร้อยละต่ำสุด นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาจากนักศึกษามหาวิทยาลัย นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงมาตามลำดับ นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงมาตามลำดับ นักศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษได้มีโอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงมาตามลำดับ

และภาคเหนือ ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงมาตามลำดับ ส่วนในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่มีความรู้มีค่าในกรุงเทพมหานคร ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ที่ได้โอกาสศึกษารองลงไปตามลำดับ คือ นักศึกษาที่มีความรู้มีค่าในภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 43 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย จำแนกตามภาคภูมิสำเนา

สถาบันอุดมศึกษา	ภาคภูมิสำเนา	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
		สัดส่วน	สัดส่วน	สัดส่วน	สัดส่วน	สัดส่วน	สัดส่วน	สัดส่วน
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.5263	0.0679	0.0764	0.0839	0.0746	0.0890	0.0820
	จำนวน	5,263	792	892	979	870	1,038	957

รวมนักศึกษาที่มีความรู้มีค่าในทุกภาคที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย จำนวน 11,669 คน

จากตาราง 43 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุดที่สุด คือ นักศึกษาที่มีความรู้มีค่าในกรุงเทพมหานคร มีสัดส่วน 0.5263 นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงไปตามลำดับคือ นักศึกษาที่มีความรู้มีค่าในภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคกลาง เป็นลำดับสุดท้าย

จำนวนประชากรในปี พ.ศ. 2521 รวมทั้งประเทศมีจำนวน 45,221,625 คน จำแนกเป็นประชากรชายจำนวน 22,775,852 คน หรือร้อยละ 50.36 ร้อยละของประชากรชายและประชากรหญิงตามภาคพัฒนามีรายละเอียดดังตาราง 44

ตาราง 44 จำนวนประชากร ปี พ.ศ. 2521 จำแนกตามภาคพัฒนา

ภาคพัฒนา	ประชากรชายและหญิง		ประชากรชาย	
	จำนวน	สัดส่วน	จำนวน	สัดส่วน
กรุงเทพมหานคร	4,570,509	0.1077	2,483,237	0.1090
ภาคกลาง	3,153,307	0.0697	1,567,197	0.0683
ภาคเหนือ	9,353,389	0.2069	4,714,432	0.2070
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15,493,991	0.3426	7,779,200	0.3416
ภาคตะวันออก	3,248,251	0.0718	1,652,299	0.0725
ภาคใต้	5,586,197	0.1235	2,819,627	0.1238
ภาคตะวันตก	3,515,981	0.0778	1,759,060	0.0772
รวม	100 % 45,221,625 คน		50.36 % 22,775,852 คน	

ที่มา : กระทรวงมหาดไทย จำนวนราษฎรรายจังหวัดตามหลักฐานทางทะเบียนราษฎร
เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2521 หน้า 1 - 3

จากตาราง 44 แสดงว่า ประชากรที่มีสัดส่วนสูงสุดคือ ประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประชากรที่มีสัดส่วนรองลงไปตามลำดับ คือ ประชากรภาคเหนือ ภาคใต้ กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก และภาคกลางเป็นภาคที่มีประชากรเป็นสัดส่วนต่ำสุด ส่วนประชากรชายมีสัดส่วนสูงสุด คือ ประชากรชายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รองลงไปตามลำดับ คือ ประชากรชายภาคเหนือ ภาคใต้ กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก และภาคกลางมีประชากรชายเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ตาราง 45 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตาม
ภาคภูมิลำเนาของบิดา และประชากรชาย จำแนกตามภาคภูมิลำเนาของประชากรชาย

ภาคภูมิลำเนา	สัดส่วนประชากรชาย	สัดส่วนนักเรียน	ค่าทดสอบสัดส่วน
กรุงเทพมหานคร	0.1020	0.6000	43.79*
ภาคกลาง	0.0688	0.0719	0.51
ภาคเหนือ	0.2070	0.0514	30.72*
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.3416	0.0467	60.96*
ภาคตะวันออก	0.0725	0.0772	0.75
ภาคใต้	0.1238	0.0745	8.18*
ภาคตะวันตก	0.0772	0.0777	0.07

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 45 แสดงว่า นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชาย อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 46 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยกับประชากรชาย
ละแวก จังหวัดฉะเชิงเทรา

ภาคภูมิฉะเชิงเทรา	สัดส่วนของ ประชากรชายหญิง	สัดส่วนของ นักศึกษา	ค่าทดสอบสัดส่วน
กรุงเทพมหานคร	0.1077	0.5263	90.54*
ภาคกลาง	0.0697	0.0679	0.79
ภาคเหนือ	0.2069	0.0764	52.99*
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.3426	0.0839	100.77*
ภาคตะวันออก	0.0718	0.0746	1.12
ภาคใต้	0.1235	0.0890	13.11*
ภาคตะวันตก	0.0778	0.0820	1.67*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 46 แสดงว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครและภาคตะวันตก ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่มีภูมิลำเนาในภาคกลาง ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชายหญิง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชายหญิง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 47 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาส
ศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามภาคภูมิลาเนาของบิดา และประชากรชาย จำแนกตาม
ภาคภูมิลาเนา

ภาคภูมิลาเนา	สัคส่วน			ลาทดสอบสัคส่วน		
	ประชากร	นักกัศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักกัศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักกัศึกษา- นักเรียน
กรุงเทพมหานคร	0.1090	0.3936	0.5107	58.90*	13.44*	3.87*
ภาคกลาง	0.0688	0.1147	0.1143	14.52*	2.38*	0.02
ภาคเหนือ	0.2070	0.0744	0.0821	51.07*	7.60*	0.46
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.3416	0.0819	0.0607	95.68*	19.67*	1.46
ภาคตะวันออก	0.0725	0.1018	0.0786	9.77*	0.37	1.41
ภาคใต้	0.1238	0.1183	0.0893	1.72*	2.02*	1.67*
ภาคตะวันตก	0.0772	0.1154	0.0643	12.06*	0.83	3.40*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 47 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดามีภูมิลาเนาในกรุงเทพมหานคร ภาคกลาง
ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเป็นสัคส่วนสูงกว่าประชากรชาย
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มีภูมิลาเนาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
และภาคใต้ ได้โอกาสศึกษาเป็นสัคส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลาเนาในกรุงเทพมหานครและภาคกลาง ต้องการศึกษา
ในวิทยาลัยเป็นสัคส่วนสูงกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่
นักเรียนที่บิดามีภูมิลาเนาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ต้องการศึกษาใน

วิทยาลัยเป็นส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มีความรู้มูลาเนาในกรุงเทพมหานคร ต้องการศึกษาในวิทยาลัยเป็นส่วนสูงกว่านักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ักเรียนที่มีความรู้มูลาเนาในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต้องการศึกษาในวิทยาลัยเป็นส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 48 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย จำแนกตามภาคมูลาเนาของบิดา

ภาคมูลาเนาของบิดา	วิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัยเอกชน	
	สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส	สัดส่วนของ ที่ต้องการ	สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส	สัดส่วนของ ที่ต้องการ
	ค่าทดสอบสัดส่วน		ค่าทดสอบสัดส่วน	
กรุงเทพมหานคร	0.4060	0.5000	0.3695	0.8000
	3.03*		3.39*	
ภาคกลาง	0.1140	0.1148	0.1158	0.1000
	0.04		แตกต่าง 0.0158	
ภาคเหนือ	0.0620	0.0852	0.0981	0.0000
	1.34		แตกต่าง 0.0981	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	0.0901	0.0630	0.0853	0.0000
	1.13		แตกต่าง 0.0853	

ตาราง 48 (ต่อ)

ภาคภูมิลำเนาของมิดา	วิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัยเอกชน	
	สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส	สัดส่วนของ ที่ทำการ	สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส	สัดส่วนของ ที่ทำการ
	กำหนดสอบสัดส่วน		กำหนดสอบสัดส่วน	
ภาคตะวันออก	0.1027 1.49	0.0778	0.0999 แตกทาง 0.0001	0.1000
ภาคใต้	0.1116 1.05	0.0926	0.1310 แตกทาง 0.1310	0.0000
ภาคตะวันตก	0.1231 3.59*	0.0667	0.1004 แตกทาง 0.1004	0.0000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 48 แสดงว่า นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 49 จำนวนนักเรียนต่อการศึกษาศาสตราจารย์วิชาเภสัชศาสตร์ จำนวนตามภาคภูมิสำเนาของบิดา

สาขาวิชา	ภาคภูมิสำเนา	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
เภสัชศาสตร์	สัดส่วน	0.260	0.237	0.354	0.241	0.284	0.250	0.218
	จำนวน	290	33	34	21	42	34	32
เภสัชกรศาสตร์	สัดส่วน	0.028	0.029	0.042	0.046	0.047	0.044	0.048
	จำนวน	31	4	4	4	7	6	7
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.024	0.065	0.031	0.057	0.027	0.044	0.034
	จำนวน	27	9	3	5	4	6	5
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.124	0.101	0.083	0.161	0.122	0.059	0.204
	จำนวน	139	14	8	14	18	8	30
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.090	0.065	0.135	0.092	0.068	0.103	0.122
	จำนวน	101	9	13	8	10	14	18

ตาราง 49 (ต่อ)

สาขาวิชา	ภาคภูมิศาสตร์	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
นิติศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.052 58	0.050 7	0.073 7	0.057 5	0.095 14	0.074 10	0.082 12
สังคมศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.303 339	0.353 49	0.219 21	0.264 23	0.297 44	0.366 50	0.190 28
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.093 104	0.058 8	0.042 4	0.057 5	0.027 4	0.051 7	0.075 11
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.025 28	0.043 6	0.021 2	0.023 2	0.034 5	0.007 1	0.027 4
	ร้อยละ	59.7	7.4	5.1	4.6	7.9	7.3	7.9
	จำนวนรวม	1,117	139	96	87	148	136	147

จากตาราง 49 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา แพทยศาสตร์และวชิรศิลป์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคเหนือ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์คือนักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชานิติศาสตร์คือนักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชามนุษยศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 50 จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยที่ได้โอกาสศึกษาวิชาภาษาต่างประเทศตามภาคภูมิสำเนาของมิตา

สาขาวิชา	ภาคภูมิสำเนา	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.004	0.004	0.005	0.043	0.003	0.035	0.060
	จำนวน	16	5	4	35	3	42	70
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.009	0.016	0.040	0.016	0.020	0.021	0.027
	จำนวน	34	21	30	13	20	25	31
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.053	0.056	0.063	0.144	0.069	0.065	0.097
	จำนวน	209	64	47	118	71	75	113
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.168	0.256	0.187	0.137	0.187	0.233	0.233
	จำนวน	666	297	140	113	192	277	270
ศิลปกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.033	0.055	0.060	0.036	0.026	0.056	0.037
	จำนวน	132	63	45	50	27	67	43

ตาราง 50 (ต่อ)

สาขาวิชา	ภาคภูมิสำเนา	กรุงเทพฯ	ภาคกลาง	ภาคเหนือ	ภาคอีสาน	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคตะวันตก
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.021	0.049	0.051	0.033	0.039	0.017	0.026
	จำนวน	85	56	38	27	40	20	30
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.569	0.311	0.451	0.359	0.394	0.408	0.543
	จำนวน	2,256	357	338	295	404	485	398
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
	จำนวน	00	00	00	00	00	00	00
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.143	0.249	0.144	0.232	0.261	0.167	0.177
	จำนวน	567	286	108	191	268	199	205
รวม	ร้อยละ	39.4	11.4	7.5	8.2	10.2	11.6	11.5
	จำนวนรวม	3,965	1,149	750	822	1,025	1,190	1,160

จากตาราง 50 แสดงว่า นักศึกษาในวิทยาลัยที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในภาคตะวันตก นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และนิเทศศาสตร์ คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในภาคเหนือ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในภาคกลาง นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร และนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์คือ นักศึกษาที่มีคามิภูมิลำเนาในภาคตะวันออก

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

ข้อมูลของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยได้จากสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และหน่วยสารสนเทศ ทบวงมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับหลักสูตรที่นักศึกษาได้เรียนในระดับมัธยมศึกษาจำแนกเป็นหลักสูตรสองประเภทคือ หลักสูตร ม.ศ.5 และหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5 ส่วนข้อมูลของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ได้จำแนกหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5, ป.กศ. และ ป.ปช. ในหลักสูตร ป.วช. มีหลักสูตรที่ระบุซึ่งจัดไว้ในหลักสูตร ม.ศ.5, ป.วช. หรือ ป.กศ. ไม่ได้ ผู้วิจัยได้รวมไว้ในหลักสูตร ป.ปช.

ในการเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรต่าง ๆ เมื่อมีข้อมูลของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเข้าเกี่ยวข้องด้วย ผู้วิจัยได้รวมกลุ่มหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5 ไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน ส่วนข้อมูลที่สามารถจำแนกเป็น ป.วช., ป.กศ. และ ป.ปช. ได้ ก็จัดไว้ตามความเหมาะสมของแต่ละตาราง

ตาราง 51 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษา
ระดับมัธยมศึกษา

หลักสูตร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องก ารศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละหลักสูตร
ม.ศ.5	1,649	1,408	66.10	0.8538
ป.ปช.	213	147	6.90	0.6901
ป.กท.	38	25	1.17	0.6578
ป.วช.	992	550	25.82	0.5544
รวม	2,892	2,130	99.99	—

จากตาราง 51 แสดงว่า นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด นักเรียน ป.วช., ป.ปช. และ ป.กท. ต้องการศึกษาเป็นร้อยละต่ำลงไปตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วน ปรากฏว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงไปตามลำดับคือ นักเรียน ม.ศ.5, ป.ปช., ป.กท. และ ป.วช.

ตาราง 52 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษา
ระดับมัธยมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง		ม.ศ.5	ป.กท.	ป.วช.	ป.ปช.
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.139	0.342	0.419	0.290
	จำนวน	228	13	396	60
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.861	0.658	0.581	0.710
	จำนวน	1,408	25	550	147

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 255.88 ที่ชี้แจงความเป็นอิสระ เท่ากับ 3 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001

จากตาราง 52 แสดงว่า นักเรียน ม.ศ.5 นักเรียน ป.กศ. นักเรียน ป.วช. และนักเรียน ป.ปช. ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 53 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

หลักสูตร		ป.วช.	ป.กศ.	ป.ปช.	ม.ศ.5
	สัดส่วน	0.5544	0.6578	0.6901	0.8538
ม.ศ.5	0.8538	16.61*	2.53*	1.05	
ป.ปช.	0.6901	0.99	0.25		
ป.กศ.	0.6578	1.31			
ป.วช.	0.5544				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 53 แสดงว่า นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา ป.วช. และนักเรียน ป.กศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 54 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกเป็นหลักสูตร ม.ศ.5 และหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5

หลักสูตร	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ม.ศ.5	13,360	60.91	0.6091
เทียบเท่า ม.ศ.5	8,574	39.09	0.3909
รวม	21,934	100.00	1.0000

จากตาราง 54 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามาจากนักเรียน ม.ศ.5 ร้อยละ 60.91 และมาจากนักเรียนเทียบเท่า บ.ศ.5 ร้อยละ 39.09

ตาราง 55 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

หลักสูตร	สัดส่วนที่ได้โอกาส	สัดส่วนที่ต้องการ	สัดส่วนที่แตกต่าง	กำหนดสอบสัดส่วน
ม.ศ.5	0.6091	0.6955	0.0864	6.43*
เทียบเท่า				
บ.ศ.5	0.3909	0.3045	0.0864	4.32*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 55 แสดงว่า นักเรียน ม.ศ.5 ที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนเทียบเท่า ม.ศ.5 ที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนค่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 56 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตาม หลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กท.	ป.วช.	ป.ปช.
	สัดส่วน				
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.954	0.609	0.462	0.775
	จำนวน	1,290	14	204	107

ตาราง 56 (ต่อ)

สถานศึกษา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.030	0.348	0.459	0.210
	จำนวน	40	8	203	29
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.005	0.000	0.014	0.000
	จำนวน	4	0	6	0
ม.รามคำแหง	สัดส่วน	0.009	0.000	0.061	0.014
	จำนวน	12	0	27	2
สถาบันอื่น	สัดส่วน	0.004	0.043	0.005	0.000
	จำนวน	6	1	2	0

จากตาราง 56 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียน ม.ศ.5 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน และมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียน ป.วช. และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่นคือ นักเรียน ป.กศ.

ตาราง 57 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา	หลักสูตร	หลักสูตร ม.ศ.5	หลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5		
			ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.9109	0.0891 (รวมเทียบเท่า ม.ศ.5 ทั้งหมด) 1,010		
	จำนวน	10,315			
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.1531	0.1320	0.6878	0.0270
	จำนวน	1,072	924	4,815	189
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.5466	0.0227	0.4164	0.0141
	จำนวน	1,973	82	1,503	51
ร้อยละ		51.63	48.37 (รวมเทียบเท่า ม.ศ.5 ทั้งหมด)		
จำนวนรวม		11,325	10,609		

จากการาง 57 แสดงว่า นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาร้อยละ 51.63 นักศึกษาที่จบหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาร้อยละ 48.37 ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วน 0.9109 ซึ่งเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาที่จบหลักสูตรเทียบเท่า ม.ศ.5 ในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.กศ. และ ป.ปช. ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำลงมาตามลำดับ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.วช., ป.กศ. และ ป.ปช. ตามลำดับ

ตาราง 58 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
ในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามหลักสูตรที่ศึกษาระดับอุดมศึกษา

หลักสูตร	มหาวิทยาลัย		วิทยาลัยของรัฐ		วิทยาลัยเอกชน	
	สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ		สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ		สัดส่วนของ สัดส่วนของ ที่ได้โอกาส ที่ต้องการ	
	ค่าทดสอบสัดส่วน		ค่าทดสอบสัดส่วน		ค่าทดสอบสัดส่วน	
ม.ศ.5	0.9109	0.7988	0.1531	0.1429	0.5466	0.4000
	10.65*		6.08*		40.15*	
เทียบเท่า ม.ศ.5	0.0891	0.2012	0.8468	0.8571	0.4533	0.6000
	11.23*		0.48		32.85*	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 53 แสดงว่า นักเรียนที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย
วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน เป็นสัดส่วนต่อนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่จบหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยและ
วิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่อนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียน
ที่จบหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนต่อนักศึกษา
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 59 เปรียบเทียบนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา จำแนกตามหลักสูตร
ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สาขาวิชา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.332	0.320	0.088	0.056
	จำนวน	443	8	38	7
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.036	0.080	0.025	0.024
	จำนวน	48	2	11	3
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.018	0.120	0.069	0.024
	จำนวน	24	3	30	3
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.116	0.040	0.181	0.016
	จำนวน	155	1	78	2
ศิลปกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.043	0.120	0.067	0.698
	จำนวน	60	3	29	88
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.063	0.040	0.065	0.024
	จำนวน	84	1	28	3
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.266	0.120	0.463	0.111
	จำนวน	356	3	200	14
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.103	0.000	0.012	0.016
	จำนวน	138	00	5	2

ตาราง 59 (ต่อ)

สาขาวิชา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
	สัดส่วน	0.021	0.160	0.030	0.032
ศึกษาศาสตร์	จำนวน	28	4	13	4
	ร้อยละ	69.6	1.3	22.5	6.6
	จำนวนรวม	1,336	25	432	126

จากตาราง 59 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา แพทย์ศาสตร์และมนุษยศาสตร์คือ นักเรียน ม.ศ.5 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ คือ นักเรียน ป.กศ. นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คือ นักเรียน ป.วช. และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิจิตรศิลป์คือ นักเรียน ป.ปช.

ตาราง 60 จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยที่เปิดโอกาสศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา จำแนกตามหลักสูตร ที่ศึกษาระดับมัธยมศึกษา

สาขาวิชา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
	สัดส่วน	0.0580	0.0000	0.0003	0.0000
แพทย์ศาสตร์	จำนวน	175	00	2	0

ตาราง 60 (ต่อ)

สาขาวิชา	หลักสูตร	ม.ศ.5	ป.กศ.	ป.วช.	ป.ปช.
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0043	0.0009	0.0265	0.0132
	จำนวน	13	1	164	3
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0003	0.0000	0.1152	0.0530
	จำนวน	1	0	713	12
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.0371	0.0049	0.3029	0.3008
	จำนวน	112	5	1,874	68
วิจิตรศิลป์	สัดส่วน	0.0016	0.0000	0.0577	0.2168
	จำนวน	5	00	357	49
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0600	0.0258	0.0137	0.0442
	จำนวน	181	26	85	10
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.5539	0.0547	0.4748	0.2256
	จำนวน	1,669	55	2,937	51
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0000	0.0000	0.0000	0.0000
	จำนวน	00	00	00	00
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.2844	0.9134	0.0085	0.1460
	จำนวน	857	918	53	33
ร้อยละ		26.89	9.64	59.31	2.17
จำนวนรวม		3,013	1,005	6,185	226

จากตาราง 60 แสดงว่า นักศึกษาในวิทยาลัยที่จบหลักสูตร ป.วช., ม.ศ.5 , ป.กศ. และ ป.ปช. ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาเป็นร้อยละ 59.31, 28.89, 9.64 และ 2.17 ตามลำดับ นักศึกษาร้อยละ 59.31 ที่จบหลักสูตร ป.วช. นั้น ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ในวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ นักศึกษาร้อยละ 28.89 ที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 นั้น ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และนิติศาสตร์ ในวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ นักศึกษาร้อยละ 9.64 ที่จบหลักสูตร ป.กศ. ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ในวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ นักศึกษาร้อยละ 2.17 ที่จบหลักสูตร ป.วช. หรืออื่น ๆ ได้โอกาสศึกษาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ ในวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุดและรองลงมาตามลำดับ

ในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ของวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 มีจำนวน 175 คน และมีนักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. เพียงสองคน

ในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. มีจำนวน 164 คน รองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 มีจำนวน 13 คน นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.กศ. และ ป.ปช. มีจำนวนหนึ่งคน และสามคน ตามลำดับ

ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. มีจำนวน 713 คน รองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.ปช.

สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. รองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 และ ป.ปช.

สาขาวิชาวิจิตรศิลป์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. ที่ได้โอกาสศึกษารองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. และ ม.ศ.5

สาขาวิชานิติศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ที่ได้ออกาสศึกษาเป็นจำนวนรองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช., ป.กศ. และ ป.ปช. เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละหลักสูตร นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ที่ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.ปช., ป.กศ. และ ป.วช.

สาขาวิชาสังคมศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. ที่ได้ออกาสศึกษาเป็นจำนวนรองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.กศ. และ ป.ปช. เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละหลักสูตร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ที่ได้ออกาสศึกษา รองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช., ป.ปช. และ ป.กศ.

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ของวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.กศ. ที่ได้ออกาสศึกษาเป็นจำนวนรองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.วช. และ ป.ปช. เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละหลักสูตร พบว่านักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.กศ. ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงไป คือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.ปช. และ ป.วช.

ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความต้องการและการได้ออกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามอาชีพของบิดา

ผู้วิจัยได้จำแนกอาชีพของบิดาเป็น รัฐบาล การพาณิชย์ ลูกจ้าง ก้าขาย เกษตรกร และทำงานบ้าน บางตาราง ผู้วิจัยรวมข้อมูลของรัฐบาลและการพาณิชย์ไว้ด้วยกัน ใช้สัญลักษณ์ "รัฐบาล" การอธิบายข้อความใต้ตารางไว้ "รัฐบาล - การพาณิชย์" แทน "รัฐบาลและการพาณิชย์"

ตาราง 61 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพ	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ
รับราชการ	754	551	27.28	0.7370
รัฐวิสาหกิจ	122	90	4.45	0.7377
ลูกจ้าง	367	272	13.47	0.7411
ค้าขาย	1,001	823	40.74	0.3140
เกษตรกร	347	221	10.94	0.6368
ทำงานบ้าน	98	63	3.12	0.6428
รวม	2,699	2,020	100.00	-

จากตาราง 61 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาร้อยละสูงสุด และร้อยละรองลงไป คือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย ที่บิดารับราชการ ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดาเป็นเกษตรกร ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และที่บิดาทำงานบ้าน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วน ปรากฏว่านักเรียนที่มีสัดส่วนสูงสุดและรองลงไป คือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่บิดารับราชการ ที่บิดาทำงานบ้าน และที่บิดาเป็นเกษตรกร ตามลำดับ

ตาราง 62 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

กลุ่มตัวอย่าง		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.250	0.250	0.240	0.173	0.372	0.337
	จำนวน	184	30	86	172	125	32
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.750	0.750	0.760	0.827	0.628	0.663
	จำนวน	551	90	272	823	221	63

หมายเหตุ : ก่าไค-สแกร์ เท่ากับ 62.33 ที่ขึ้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 5
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001

จากตาราง 62 แสดงว่า นักเรียนที่บิดา รับราชการ ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดาค้าขาย ที่บิดาเป็นเกษตรกร และที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 63 เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา		เกษตรกร	ทำงานบ้าน	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย
	สัดส่วน	0.6363	0.6428	0.7370	0.7377	0.7411	0.8140
ค้าขาย	0.8140	3.42*	6.20*	4.10*	1.83*	2.81*	
ลูกจ้าง	0.7411	3.02*	1.83*	0.37	0.07		
รัฐวิสาหกิจ	0.7377	2.12*	1.51	0.16			
รับราชการ	0.7370	3.08*	1.72*				
ทำงานบ้าน	0.6428	0.10					
เกษตรกร	0.6368						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง ๔3 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาค้าขายต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ ทุกกลุ่มอาชีพและที่ทำงานบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้างต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกรและทำงานบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .25 นักเรียนที่บิดารับราชการต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกรและที่บิดาทำงานบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 64 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ	4,966	24.44	0.2443
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	954	4.69	0.0469
ลูกจ้าง	2,545	12.52	0.1252
ค้าขาย	8,673	42.67	0.4267
เกษตรกร	2,442	12.01	0.1201
ทำงานบ้าน	741	3.64	0.0364
รวม	20,321	99.97	0.9997

จากตาราง 64 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดาค้าขาย รองลงไปคือ นักศึกษาที่บิดารับราชการ บิดาเป็นลูกจ้าง บิดาเป็นเกษตรกร บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และบิดาทำงานบ้าน มีร้อยละ 42.67, 24.44, 12.52, 12.01, 4.69 และ 3.64 ตามลำดับ

ตาราง 65 จำนวนประชากรชายในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ	157,450	18.68	0.1868
ลูกจ้าง	416,660	49.43	0.4943
ค้าขาย	196,300	23.29	0.2329
เกษตรกร	42,240	5.01	0.0501
ทำงานบ้าน	30,290	3.59	0.0359
รวม	842,880	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 43, 49 - 50

จากตาราง 65 แสดงว่า จำนวนประชากรชายจำนวน 842,880 คน ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติสุ่มจากประชากรในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างการสำรวจแรงงานในปี พ.ศ. 2519 อาชีพที่ประชากรชายมีร้อยละสูงสุด คือ ประชากรชายที่เป็นลูกจ้างมีร้อยละ 49.43 รองลงไปที่ ประชากรชายที่ค้าขายมีร้อยละ 23.29 ประชากรชายที่รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจมีร้อยละ 18.68 ประชากรชายที่เป็นเกษตรกรมีร้อยละ 5.01 และ ประชากรชายที่ทำงานบ้านมีร้อยละ 3.59

ตาราง 66 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
จำแนกตามอาชีพของบิดา และประชากรชาย จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา- นักเรียน
รัฐบาลการ	0.1868	0.2913	0.1045	32.50*	12.59*	2.39*
ลูกจ้าง	0.4943	0.1252	0.1347	154.76*	47.21*	1.19
ค้าขาย	0.2329	0.4267	0.4074	55.40*	15.94*	1.68
เกษตรกร	0.0501	0.1201	0.1094	30.51*	8.53*	1.46
ทำงานบ้าน	0.0359	0.0364	0.0312	0.39	1.21	1.27

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากการวาง 66 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่บิดาค้าขาย และที่บิดาเป็นเกษตรกร ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่บิดาเป็นลูกจ้าง ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักศึกษาที่บิดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับประชากรชาย

นักเรียนที่บิดาค้าขายและที่บิดาเป็นเกษตรกร ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจและที่บิดาเป็นลูกจ้าง ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับประชากรชาย

นักเรียนที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่า นักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดากำขาย ที่บิดาเป็นเกษตรกร และที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับนักศึกษา

ตาราง 67 จำนวนประชากรชายทั่วประเทศในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ	562,460	7.61	0.0761
ลูกจ้าง	1,405,220	19.01	0.1901
กาขาย	875,000	11.84	0.1184
เกษตรกร	1,228,740	57.21	0.5721
ทำงานบ้าน	319,720	4.33	0.0433
รวม	7,391,140	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 7 - 8

จากตาราง 67 แสดงว่า ประชากรชายที่สำนักงานสถิติแห่งชาติได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7,391,140 คน ในปี พ.ศ. 2519 นั้น อาชีพของประชากรชายทั่วประเทศที่มี ร้อยละสูงสุด คือ อาชีพเกษตรกรมีร้อยละ 57.21 รองลงไปคือ ประชากรชายที่เป็น ลูกจ้างมีร้อยละ 19.01 ก้าขายมีร้อยละ 11.84 รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีร้อยละ 7.61 ส่วนประชากรชายที่ทำงานบ้านมีร้อยละ 4.33 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่างนี้

ตาราง 68 เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
จำแนกตามอาชีพของบิดา และประชากรชายทั่วประเทศ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน	
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร-นักศึกษา	ประชากร-นักเรียน
รัฐราชการ	0.0761	0.2913	0.3173	67.48*	23.29*
ลูกจ้าง	0.1901	0.1252	0.1347	27.95*	7.29*
ค้าขาย	0.1184	0.4267	0.4074	88.60*	26.14*
เกษตรกร	0.5721	0.1201	0.1094	120.11*	66.60*
ทำงานบ้าน	0.0433	0.0364	0.0312	5.24*	3.11*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 68 แสดงว่า นักศึกษาจากทุกกลุ่มอาชีพได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากร กล่าวคือ นักศึกษาที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ และที่บิดาค้าขาย ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่บิดาเป็นลูกจ้างที่บิดาเป็นเกษตรกร และที่บิดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ทางด้านนักเรียนที่ต้องการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรชายทั่วประเทศที่ประกอบอาชีพอย่างเดียวกับอาชีพของบิดาของนักเรียนแล้ว ปรากฏว่านักเรียนต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากร จะเห็นได้ว่านักเรียนที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ และที่บิดาค้าขาย ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้างที่บิดาเป็นเกษตรกร และที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 69 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

สถาบันอุดมศึกษา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.803	0.807	0.796	0.691	0.715	0.778
	จำนวน	379	67	207	703	133	42
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.172	0.181	0.154	0.096	0.204	0.204
	จำนวน	81	15	40	76	38	11
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.004	0.000	0.015	0.004	0.005	0.000
	จำนวน	2	00	4	3	1	00
ม. รามคำแหง	สัดส่วน	0.019	0.012	0.023	0.009	0.054	0.019
	จำนวน	9	1	6	7	10	1
สถาบันอื่น	สัดส่วน	0.002	0.000	0.012	0.000	0.022	0.000
	จำนวน	1	0	3	0	4	0

จากตาราง 69 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐคือ นักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกรและทำงานบ้าน นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือ นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้าง และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย รามคำแหงและสถาบันอื่นคือ นักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกร

ตาราง 70 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพ		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
สถานอุดมศึกษา	สัดส่วน	0.4432	0.3941	0.5485	0.5806	0.3796	0.4804
	ร้อยละ	21.24	3.63	13.47	49.27	8.95	3.44
จำนวน		2,201	376	1,396	5,105	927	356
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.3540	0.3679	0.3304	0.2484	0.4598	0.3981
	ร้อยละ	26.95	5.38	12.89	33.04	17.22	4.52
	จำนวน	1,758	351	841	2,155	1,123	295
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.2027	0.2379	0.1210	0.1629	0.1605	0.1214
	ร้อยละ	29.30	6.60	8.96	41.11	11.41	22.62
	จำนวน	1,007	227	308	1,413	392	90
วิทยาลัยเอกชน	ร้อยละ	24.43	4.69	12.52	42.67	12.01	3.64
	จำนวนรวม	4,966	954	2,545	8,673	2,442	741

จากตาราง 70 แสดงว่า นักศึกษาร้อยละ 24.43 ที่บิดารับราชการ ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 4.69 ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 12.52 ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 42.67 ที่บิดาค้าขายได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 12.01 ที่บิดาเป็นเกษตรกร ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงสุด และนักศึกษาร้อยละ 3.64 ที่บิดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด

ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่มีค่าค่าขายได้โอกาสศึกษาร้อยละ 49.27 ซึ่งเป็นร้อยละสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าทำงานบ้านได้โอกาสศึกษาร้อยละ 3.44 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักศึกษาที่มีค่ามีอาชีพแต่ละกลุ่ม นักศึกษาที่มีค่าค่าขายได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าเป็นเกษตรกร ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่มีค่าค่าขายได้โอกาสศึกษาร้อยละ 33.04 ซึ่งเป็นร้อยละสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าทำงานบ้านได้โอกาสศึกษาร้อยละ 4.52 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักศึกษาที่มีค่ามีอาชีพแต่ละกลุ่ม นักศึกษาที่มีค่าเป็นเกษตรกรได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าค่าขายได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่มีค่าค่าขายได้โอกาสศึกษาร้อยละ 41.11 ซึ่งเป็นร้อยละสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าทำงานบ้านได้โอกาสศึกษาร้อยละ 22.62 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักศึกษาที่มีค่ามีอาชีพแต่ละกลุ่ม นักศึกษาที่มีค่าเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่มีค่าเป็นลูกจ้างได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ตาราง 71 สัดส่วนของนักเรียนที่ทองการศึกษาในสถานอุดมศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพ สถานอุดมศึกษา	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
มหาวิทยาลัย	0.3771*	0.4229*	0.2762*	0.3103*	0.3936*	0.3120*
วิทยาลัยของรัฐ	<.1787	<.1850	<.1711	<.1513	<.2389	<.1906
วิทยาลัยเอกชน	<.1984	<.2379	<.1051	<.1591	<.1547	<.1214
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.2514	0.2819	0.1841	0.2069	0.2624	0.2080

*มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 71 แสดงว่า นักเรียนเพิ่มการรับราชการ ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดาค้าขาย ที่บิดาเป็นเกษตรกร และที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา ส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนมีสัดส่วนสอดคล้องกับนักศึกษา

ตาราง 72 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาสาขาวิชาเกาสาขา จำแนกตามอาชีพของบิดา

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
แพทยศาสตร	สัดส่วน	0.2382	0.2409	0.2016	0.2968	0.2578	0.1818
	จำนวน	112	20	50	228	49	10
เกษตรศาสตร	สัดส่วน	0.0297	0.1204	0.0241	0.0364	0.0526	0.0363
	จำนวน	14	1	6	28	10	2
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0425	0.0361	0.0080	0.0247	0.0526	0.0363
	จำนวน	20	3	2	19	10	2
วิศวกรรมศาสตร	สัดส่วน	0.0808	0.1084	0.1290	0.1367	0.1315	0.1454
	จำนวน	38	9	32	105	25	8
ศิลปกรรม	สัดส่วน	0.1340	0.0963	0.1008	0.0742	0.0789	0.0909
	จำนวน	63	8	25	57	15	5
นิติศาสตร	สัดส่วน	0.0574	0.0240	0.0564	0.0611	0.0684	0.0727
	จำนวน	27	2	14	47	13	4

ตาราง 72 (ต่อ)

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
	สัดส่วน						
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3127	0.3855	0.3387	0.2812	0.2473	0.2909
	จำนวน	147	32	84	216	47	16
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0720	0.0722	0.1169	0.0755	0.0631	0.1090
	จำนวน	33	6	29	58	12	6
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.0340	0.0240	0.0241	0.0130	0.0473	0.0363
	จำนวน	16	2	6	10	9	2
	ร้อยละ	25.90	4.57	13.67	42.33	10.47	3.03
	จำนวนรวม	470	83	248	768	190	55

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 69.46 ที่ขึ้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 40
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0026

จากตาราง 72 แสดงว่า นักเรียนที่บิดารับราชการ ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ที่บิดาค้าขาย ที่บิดาเป็นเกษตรกร ที่บิดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 73 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา จำแนกตามอาชีพของบิดา

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.0476	0.0340	0.0327	0.0511	0.0786	0.0900
	จำนวน	240	32	82	441	190	66
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0347	0.0298	0.0383	0.0445	0.0529	0.0436
	จำนวน	175	28	96	384	128	32
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0915	0.1011	0.1043	0.1199	0.0848	0.0914
	จำนวน	461	95	261	1,034	205	67
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1470	0.2087	0.1330	0.1270	0.1510	0.1828
	จำนวน	714	196	333	1,095	365	134
จิตรศิลป์	สัดส่วน	0.0402	0.0404	0.0375	0.0261	0.0302	0.0477
	จำนวน	203	38	94	225	73	35
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0448	0.0276	0.0327	0.0374	0.0302	0.0409
	จำนวน	226	26	82	323	73	30
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3140	0.3631	0.4228	0.4352	0.2003	0.3042
	จำนวน	1,582	341	1,058	3,751	484	223
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0287	0.0330	0.0351	0.0285	0.0111	0.0150
	จำนวน	145	31	88	246	27	11

ตาราง 73 (ต่อ)

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
	สัดส่วน						
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.2510	0.1618	0.1630	0.1298	0.3605	0.1841
	จำนวน	1,265	152	408	1,119	871	135
	ร้อยละ	24.88	4.63	12.35	42.56	11.93	3.62
	จำนวนรวม	5,038	939	2,502	8,618	2,416	733

จากตาราง 73 แสดงว่า นักศึกษาร้อยละ 24.88 ที่บิดารับราชการ ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 4.63 ที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 12.35 ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์กับสาขาวิชานิติศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 52.56 ที่บิดาก้าขาย ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 11.93 ที่บิดาเป็นเกษตรกร ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 3.62 ที่บิดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ นักศึกษาที่ได้ศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดาทำงานบ้าน แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดาก้าขาย ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดาเป็นเกษตรกร แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดาค้าขาย ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิดาค้าขาย แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิดาทำงานบ้าน

ตาราง 74 สัดส่วนนักเรียนที่คงการศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา ที่แตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของบิดา

สาขาวิชา \ อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
แพทยศาสตร	0.1906*	0.2069*	0.1689*	0.2457*	0.1792*	0.0918*
เกษตรศาสตร	<.0050	0.0906*	<.0142	<.0081	<.0003	<.0073
วิทยาศาสตร์	<.0409	<.0650	0.0963*	<.0952*	<.0322	<.0551
วิศวกรรมศาสตร	<.0662	<.1003*	<.0040	0.0097	<.0195	<.0374
วิจิตรศิลป์	0.0938*	0.0559	0.0633	0.0481	0.0487	0.0432
นิติศาสตร	0.0126	<.0036	0.0237	0.0237	0.0382	0.0318
สังคมศาสตร	<.0013	0.0224	<.0841*	<.1540	0.0470	<.0133
มนุษยศาสตร	0.0433	0.0352	0.0818*	0.0470	0.0520	0.0940*
ศึกษาศาสตร	<.2170*	<.1378*	<.1389*	<.1168*	<.3132*	<.1478*
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.0754	0.0807	0.0750	0.0831	0.0811	0.0580

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 74 แสดงว่า นักเรียนที่บริหารราชการ ต้องการศึกษาศาสนาวิชา แพทย์ศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาศาสนาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องการศึกษาศาสนาวิชา แพทย์ศาสตร์และเกษตรศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาศาสนา วิชาวิศวกรรมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้าง ต้องการศึกษาศาสนาวิชาแพทย์ศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการ ศึกษาวิชาวิชาศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดาค้าขายต้องการศึกษาศาสนาวิชาแพทย์ศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ ต้องการศึกษาศาสนาวิชาวิชาศึกษาศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดา เป็นเกษตรกรต้องการศึกษาศาสนาวิชาแพทย์ศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการ ศึกษาวิชาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดาทำงานบ้านต้องการ ศึกษาวิชาวิชาแพทย์ศาสตร์และมนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษา ศาสนาวิชาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา

ตอนที่ 7 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและ นักศึกษามหาวิทยาลัยของมกราคม

ตาราง 75 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพ	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ
บริหารราชการ	220	180	8.74	0.6181
รัฐวิสาหกิจ	47	37	1.60	0.7872
ลูกจ้าง	152	115	5.59	0.7565

ตาราง 75 (ต่อ)

อาชีพ	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ
ค้าขาย	738	568	27.59	0.7696
เกษตรกร	301	176	8.64	0.5913
ทำงานบ้าน	1,312	981	47.64	0.7477
รวม	2,770	2,059	100.00	—

จากตาราง 75 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักเรียนที่มารดาทำงานบ้านมีร้อยละ 47.64 รองลงไป คือ นักเรียนที่มารดาค้าขาย มีร้อยละ 27.59 มารดาข้าราชการมีร้อยละ 8.74 มารดาเป็นเกษตรกรมีร้อยละ 8.64 มารดาเป็นลูกจ้างมีร้อยละ 5.59 และมารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจมีร้อยละ 1.80 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ ปรากฏว่านักเรียนที่มารดาข้าราชการต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนรองลงไป คือ นักเรียนที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ มารดาค้าขาย มารดาเป็นลูกจ้าง มารดาทำงานบ้าน และมารดาเป็นเกษตรกร ตามลำดับ

ตาราง 76 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

กลุ่มตัวอย่าง	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานอื่น
ไม่ต้องการศึกษา						
สัดส่วน	0.174	0.213	0.212	0.212	0.386	0.238
จำนวน	38	10	31	153	112	307
ต้องการศึกษา						
สัดส่วน	0.826	0.787	0.788	0.788	0.614	0.762
จำนวน	180	37	115	568	178	981

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 42.99 ที่ขึ้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 5
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 76 แสดงว่า นักเรียนที่มารดา รับราชการ ที่มารดาเป็นพนักงาน
รัฐวิสาหกิจ ที่มารดาเป็นลูกจ้าง ที่มารดาค้าขาย ที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่มารดา
ทำงานอื่น ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05

ตาราง 77 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา		เกษตรกร	ทำงานบ้าน	ลูกจ้าง	ค้าขาย	รัฐวิสาหกิจ	รับราชการ
	สัดส่วน	0.5913	0.7477	0.7565	0.7696	0.7872	0.8181
รับราชการ	0.8181	5.89 *	2.46 *	1.41	1.60	0.47	
รัฐวิสาหกิจ	0.7872	2.96 *	0.64	0.44	0.28		
ค้าขาย	0.7696	5.52 *	1.11	0.24			
ลูกจ้าง	0.7565	3.68 *	0.24				
ทำงานบ้าน	0.7477	5.08 *					
เกษตรกร	0.5913						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 77 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนมากกว่านักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกรและที่มารดาทำงานบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารดาค้าขาย ที่มารดาเป็นลูกจ้าง และที่มารดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนมากกว่านักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 78 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ	1,619	7.65	0.0765
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	275	1.29	0.0129
ลูกจ้าง	776	3.67	0.0367
ค้าขาย	6,841	32.33	0.3233
เกษตรกร	2,180	10.30	0.1030
ทำงานบ้าน	9,472	44.76	0.4476
รวม	21,161	100.00	1.0000

จากตาราง 78 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน มีร้อยละ 44.76 รองลงไปคือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย มีร้อยละ 32.33 มารดาเป็นเกษตรกร มีร้อยละ 10.30 มารดาบริหารราชการ มีร้อยละ 7.65 มารดาเป็นลูกจ้าง มีร้อยละ 3.67 และมารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีร้อยละ 1.29

ตาราง 79 จำนวนประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพของประชากรหญิง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ	62,290	7.13	0.0713
ลูกจ้าง	259,090	29.65	0.2965
ค้าขาย	112,690	12.90	0.1290

ตาราง 79 (ต่อ)

อาชีพของประชากรหญิง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
เกษตรกร	6,๐70	0.76	0.0076
ทำงานบ้าน	433,110	49.56	0.4956
รวม	873,650	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
 กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 43, 49 - 50

จากตาราง 79 แสดงว่า จำนวนประชากรหญิงที่สำนักงานสถิติแห่งชาติสุ่มจากประชากรในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างการสำรวจแรงงานในปี พ.ศ. 2519 จำนวน 873,650 คน จำแนกเป็นอาชีพตามลำดับร้อยละ คือ ประชากรหญิงที่ทำงานบ้านมีร้อยละ 49.56 ประชากรหญิงที่เป็นลูกจ้างมีร้อยละ 29.05 ประชากรหญิงที่ค้าขายมีร้อยละ 12.90 ประชากรหญิงที่รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจมีร้อยละ 7.13 และประชากรหญิงที่เป็นเกษตรกร มีร้อยละ 0.76

ตาราง 80 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา และประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา- นักเรียน
รัฐราชการ	0.0713	0.0824	0.1054	9.15*	5.03*	2.26*
ลูกจ้าง	0.296๐	0.0367	0.0559	188.09*	47.33*	3.67*

ตาราง 30 (ต่อ)

อาชีพ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา - นักเรียน
ค้าขาย	0.1290	0.3233	0.2759	60.06 *	14.๗0 *	4.57 *
เกษตรกร	0.0076	0.1030	0.0864	45.60 *	12.72 *	2.53 *
ทำงานบ้าน	0.4956	0.4476	0.4764	13.87 *	1.74 *	2.50 *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 30 แสดงว่า นักศึกษาที่มารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารับการค้าขาย และที่มารับเป็นเกษตรกร ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มารับเป็นลูกจ้างและที่มารับทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่มารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารับการค้าขายและที่มารับเป็นเกษตรกร ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มารับเป็นลูกจ้างและที่มารับทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่มารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารับเป็นลูกจ้าง และที่มารับทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มารับการค้าขายและที่มารับเป็นเกษตรกร ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 81 จำนวนประชากรหญิงทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2519 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพของประชากรหญิง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ	209,700	4.12	0.0412
ลูกจ้าง	920,310	18.07	0.1807
กาชาด	623,460	12.24	0.1224
เกษตรกร	805,360	15.81	0.1581
ทำงานบ้าน	2,534,500	49.76	0.4976
รวม	5,093,330	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 7 - 8

จากตาราง 81 แสดงว่า ประชากรหญิงที่สำนักงานสถิติแห่งชาติได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5,093,330 คน ในปี พ.ศ. 2519 นั้น จำแนกอาชีพจากร้อยละสูงลงไปค่าตามลำดับดังนี้ คือ ประชากรหญิงที่ทำงานบ้านมีร้อยละ 49.76 ประชากรหญิงที่เป็นลูกจ้างมีร้อยละ 18.07 ประชากรหญิงที่เป็นเกษตรกรมีร้อยละ 15.81 ประชากรหญิงที่กาชาดมีร้อยละ 12.24 และประชากรหญิงที่รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีร้อยละ 4.12

ตาราง ๑๒ เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ไ้โอกาสศึกษา
จำแนกตามอาชีพของมารดา กับประชากรหญิงทั่วประเทศ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน	
	ประชากรหญิง	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร-นักศึกษา	ประชากร-นักเรียน
รัฐราชการ	0.0412	0.0894	0.1054	24.54 *	9.47 *
ลูกจ้าง	0.1807	0.0367	0.0559	110.67 *	18.52 *
ค้าขาย	0.1224	0.3233	0.2759	62.39 *	15.57 *
เกษตรกร	0.1581	0.1030	0.0864	14.34 *	11.57 *
ทำงานบ้าน	0.4976	0.4476	0.4764	9.71 *	1.92 *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง ๑๒ แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาบริหารราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ และที่มารดาค้าขาย ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มารดาเป็นลูกจ้าง ที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่มารดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่มารดาบริหารราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ และที่มารดาค้าขาย ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มารดาเป็นลูกจ้าง ที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่มารดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 83 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถานอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

สถานอุดมศึกษา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.895	0.771	0.855	0.860	0.645	0.827
	จำนวน	145	27	94	465	100	739
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.086	0.200	0.041	0.246	0.157	0.478
	จำนวน	14	7	11	66	42	128
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.006	0.000	0.009	0.002	0.006	0.006
	จำนวน	1	0	1	1	1	5
ม. รวมค่าแห่ง	สัดส่วน	0.012	0.029	0.027	0.015	0.052	0.021
	จำนวน	2	1	3	6	8	19
สถานอื่น	สัดส่วน	0.000	0.000	0.009	0.002	0.026	0.003
	จำนวน	0	0	1	1	4	3

จากตาราง 83 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือนักเรียนที่มารดา รับราชการ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ คือนักเรียนที่มารดาทำงานบ้าน นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชน คือนักเรียนที่มารดาเป็นลูกจ้าง และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรวมค่าแห่งและสถานอื่น คือนักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกร

ตาราง 84 จำนวนนักศึกษาที่ได้อาศัยศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพ สถาบันอุดมศึกษา	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
ส่วน รวม	0.5285	0.4249	0.6056	0.6154	0.4389	0.4514
มหาวิทยาลัย	8.53	1.06	4.29	38.40	8.73	59.00
จำนวน	935	116	470	4,210	957	4,276
ส่วน รวม	0.2447	0.3003	0.2719	0.2289	0.4013	0.3773
วิทยาลัยของรัฐ	6.42	1.22	3.13	23.23	12.98	53.02
จำนวน	433	82	211	1,566	875	3,574
ส่วน รวม	0.1418	0.2747	0.1224	0.1556	0.1596	0.1712
วิทยาลัยเอกชน	7.26	2.17	2.75	30.82	10.07	46.93
จำนวน	251	75	95	1,065	348	1,622
รวม	77.65	1.29	3.66	32.32	10.30	44.76
จำนวนรวม	1,619	273	776	6,841	2,180	9,472

จากตาราง 84 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาบริหาร ที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารดาเป็นลูกจ้าง ที่มารดาค้าขาย ที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่มารดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงกว่าวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน

ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ลำดับรองลงไป คือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ ปรากฏว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย คือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย ส่วนนักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน มีร้อยละ 53.02 ส่วนนักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจได้โอกาสศึกษาร้อยละ 1.22 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละกลุ่มอาชีพ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร ส่วนนักศึกษาที่มารดาค้าขายได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย ทำงานบ้าน ซึ่งมีร้อยละ 46.93 ส่วนนักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละ 2.17 ซึ่งเป็นร้อยละต่ำสุด เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละอาชีพ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนนักศึกษาที่มารดาเป็นลูกจ้างได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำสุด

ตาราง 35 สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถานอุดมศึกษาแตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้อุปการะจาก จำนวนภาวติของมารดา

อาชีพ สภานักเรียนศึกษา	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
มหาวิทยาลัย	0.3777*	0.3692*	0.2811*	0.2586*	0.2604*	0.3960*
วิทยาลัยราชภัฏ	.1522	.0943	.1052	.1049	<.1076	<.2306
วิทยาลัยเอกชน	<.1556	<.2747*	<.1130	<.1538	<.1527	<.1655
สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย	0.2235	0.2461	0.1874	0.1724	0.1735	0.2640

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย

จากตาราง 35 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาเป็นข้าราชการ ที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มารดาเป็นลูกจ้าง ที่มารดาค้าขาย ที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่มารดาทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่นักเรียนที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่ปรากฏว่าต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชน จึงมีสัดส่วนแตกต่างและน้อยกว่าสัดส่วนของนักศึกษา นอกจากกล่าวข้างต้น นักเรียนต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับนักศึกษา

ตาราง 86 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา จำแนกตามอาชีพของมารดา

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
	สัดส่วน						
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.2000	0.2812	0.1834	0.2979	0.2628	0.2545
	จำนวน	32	9	20	157	41	222
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0062	0.0312	0.0458	0.0322	0.0448	0.0355
	จำนวน	1	1	5	17	7	31
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0437	0.0000	0.0000	0.0360	0.0512	0.0275
	จำนวน	7	0	0	19	8	24
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1250	0.0937	0.0825	0.1347	0.1282	0.1204
	จำนวน	20	3	9	71	20	105
วิศวกรรมศิลป์	สัดส่วน	0.1625	0.0937	0.1009	0.0910	0.1025	0.0837
	จำนวน	26	3	11	48	16	73
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0687	0.0625	0.1009	0.0569	0.0705	0.0527
	จำนวน	11	2	11	30	11	46
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.2500	0.3437	0.3486	0.2808	0.2243	0.3165
	จำนวน	40	11	38	148	35	276
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.1375	0.0937	0.0825	0.0474	0.0576	0.0860
	จำนวน	22	3	9	25	9	75

ตาราง 36 (ต่อ)

อาชีพ		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
สาขาวิชา							
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.0062	0.0000	0.0550	0.0227	0.0576	0.0229
	จำนวน	1	0	6	12	9	20
	ร้อยละ	8.62	1.72	5.87	28.39	8.40	46.98
	จำนวนรวม	160	32	109	527	156	872

จากตาราง 36 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ คือ นักเรียนที่มารทาค้าขาย นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ นิติศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คือ นักเรียนที่มารทาลูกจ้าง นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ คือ นักเรียนที่มารทาคือเกษตรกร และ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์และมนุษยศาสตร์คือ นักเรียนที่มารทา รับราชการ

ตาราง 37 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาเก่าสาขา จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพ		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
สาขาวิชา							
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.0504	0.0296	0.0402	0.0554	0.0814	0.0512
	จำนวน	81	8	31	377	176	478
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0473	0.0333	0.0389	0.0463	0.0425	0.0377
	จำนวน	76	9	30	315	92	352

ตาราง 87 (ต่อ)

สาขาวิชา	อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0916	0.0851	0.0946	0.1152	0.0754	0.1094
	จำนวน	147	23	73	784	163	1,020
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1066	0.1851	0.1193	0.1296	0.1499	0.1409
	จำนวน	171	50	92	882	324	1,409
จิตรศิลป์	สัดส่วน	0.0498	0.0296	0.0415	0.0260	0.0296	0.0337
	จำนวน	80	8	32	177	64	315
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0380	0.0666	0.0389	0.0423	0.0356	0.0328
	จำนวน	61	18	30	288	77	306
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3285	0.0400	0.3942	0.3861	0.1855	0.4028
	จำนวน	527	108	304	2,626	401	3,755
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0423	0.0148	0.0415	0.0291	0.1156	0.0243
	จำนวน	68	4	32	198	25	227
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.2450	0.1555	0.1906	0.1969	0.3862	0.1567
	จำนวน	393	42	147	1,154	839	1,461
	ร้อยละ	7.66	1.29	3.68	32.49	10.32	44.54
	จำนวนรวม	11,604	270	771	6,801	2,161	9,323

จากตาราง 87 แสดงว่า นักศึกษาร้อยละ 7.66 ที่มารดาเป็นราชการได้โอกาสศึกษา
สาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด
นักศึกษาร้อยละ 1.29 ที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็น
สัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 3.68
ที่มารดาเป็นลูกจ้าง ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษา
สาขาวิชาเกษตรศาสตร์และสาขาวิชานิติศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 32.59 ที่มารดา
ค้าขาย ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์
เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 44.54
ที่มารดาทำงานบ้าน ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้โอกาสศึกษา
สาขาวิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด

ในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร แต่นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดได้แก่ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ นักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มารดา รับราชการ แต่นักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดได้แก่ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย
ส่วนนักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนต่ำสุดคือ นักศึกษาที่มารดา เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย แต่นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดถัดมา นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร และที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
บรรดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มาทำงานบ้าน
ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มาเข้ารับราชการ แต่ที่ได้โอกาสศึกษา
เป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มาทำงานเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาวิศวกรรม นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นวิศวกร แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชานิติศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ

ตาราง ๖8 สัดส่วนนักเรียนที่คงการศึกษาสาขาวิชาแล้วสาวา ที่แตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส จำแนกตามอาชีพของมารดา

สาขาวิชา \ อาชีพ	วิศวกร	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
แพทยศาสตร์	0.1496*	0.2516*	0.1432*	0.2425*	0.1634*	0.2033*
เกษตรศาสตร์	0.0411	<.0021	0.0063	<.0141	0.0023	<.0022
วิทยาศาสตร์	<.0479	<.0851	<.0946	<.0792	<.0242	<.0815*

ตาราง 66 (ต่อ)

สาขาวิชา \ อาชีพ	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	ลูกจ้าง	ค้าขาย	เกษตรกร	ทำงานบ้าน
วิศวกรรมศาสตร์	0.0184	< .0914	< .0136	0.0051	< .0242	< .0819
วิศวกรรมศิลป์	0.1127*	0.0611	0.0191	0.0050	0.0729	0.0500
นิติศาสตร์	0.0307	< .0041	0.0620	0.0146	0.0349	0.0199
สังคมศาสตร์	< .0785	0.3017*	< .0456	< .1053*	0.0388	< .0863*
มนุษยศาสตร์	0.0952*	0.0789	0.0410	0.0183	< .0580	< .0617
ศึกษาศาสตร์	< .2388*	< .1555*	< .1356	< .1742*	< .3306*	< .1338*
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.0903	0.1151	0.0964	0.0798	0.0852	0.0744

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (—) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 66 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาบริหารการ ก่อการศึกษาวาวิชา แพทย์ศาสตร์และวิศวกรรมศิลป์ และมนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษาวาวิชาแพทยศาสตร์และสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการ ศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาเป็นลูกจ้างต้องการ ศึกษาสาขาวิชา แพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาวาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาค้าขายต้องการ ศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็น สัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาวาวิชาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วน น้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกรต้องการ ศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วน มากกว่านักศึกษา แต่ต้องการ ศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่า นักศึกษา

ตอนที่ ๘ วิเคราะห์ความต้องการและการใช้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและ
นักศึกษาตามระดับการศึกษาของบิดา

ตาราง ๘๙ จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละระดับการศึกษา
ไม่รู้นั่งสือ	258	191	9.83	0.7423
ป.๔	794	526	27.07	0.6599
ป.๗	299	204	10.50	0.6822
ม.ก.๓	506	357	18.37	0.7055
บ.ก.๕	2๐6	216	11.12	0.8120
อนุปริญญา	131	113	5.81	0.8625
ปริญญาตรี	221	202	10.40	0.9140
สูงกว่าปริญญาตรี	152	134	6.90	0.8815
รวม	2,627	1,๙43	100.00	—

จากตาราง ๘๙ แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักเรียนที่บิดาจบ ป.๔ มีร้อยละ 27.07 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นร้อยละรองลงไป คือ นักเรียนที่บิดาจบ ม.ก.๓ มีร้อยละ 18.37 นักเรียนที่บิดาจบ บ.ก.๕ มีร้อยละ 11.12 นักเรียนที่บิดาจบ ป.๗ มีร้อยละ 10.50 นักเรียนที่บิดาจบปริญญาตรี มีร้อยละ 10.40 นักเรียนที่บิดาไม่รู้นั่งสือ มีร้อยละ 9.83 นักเรียนที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี มีร้อยละ 6.90 และนักเรียนที่บิดาจบอนุปริญญา มีร้อยละ 5.81 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละระดับการศึกษา ปรากฏว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักเรียนที่บิดาจบปริญญาตรี รองลงไป คือ นักเรียนที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี บิดาจบอนุปริญญา บิดาจบ บ.ก.๕ บิดาไม่รู้นั่งสือ บิดาจบ ม.ก.๓ บิดาจบ ป.๗ และบิดาจบ ป.๔

ตาราง 90 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

กลุ่มตัวอย่าง		ไม่รู้หนังสือ	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.5	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.245	0.320	0.304	0.274	0.172	0.131	0.082	0.118
	จำนวน	62	247	89	135	45	17	18	18
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.755	0.680	0.696	0.726	0.828	0.869	0.918	0.882
	จำนวน	191	526	204	357	216	113	202	134

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 92.38 ที่ชั้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 7
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 90 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือ ที่มีบิดาจบ ป.4 ที่มีบิดาจบ ป.7 ที่มีบิดาจบ ม.ศ.3 ที่มีบิดาจบ ม.ศ.5 ที่มีบิดาจบอนุปริญญา ที่มีบิดาจบปริญญาตรี และมีบิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง ๓ เปรียบเทียบผลงานของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวนตาม
ระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา		ป.๗	ม.ก.๓	ไม่รู้อะไร	ม.ก.๕	อนุปริญญา	สูงกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	
	สัดส่วน	0.6599	0.6822	0.7055	0.7403	0.8120	0.8625	0.8815	0.9140
ปริญญาตรี	0.9140	10.00*	7.05*	7.53*	5.23*	3.34*	1.41	1.00	
สูงกว่าปริญญาตรี	0.8815	7.12*	3.30*	5.31*	3.73*	1.95*	0.47		
อนุปริญญา	0.8625	5.86*	4.46*	1.33*	3.01*	1.31			
ม.ก.๕	0.8120	5.19*	3.60*	3.39*	1.97*				
ไม่รู้อะไร	0.7403	2.30*	1.51	1.02					
ม.ก.๓	0.7055	1.73*	0.69						
ป.๗	0.6822	0.70							
ป.๔	0.6599								

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง ๓ เห็นว่า นักเรียนที่บิดาจบปริญญาตรี ที่มีบิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ที่มีบิดาจบอนุปริญญา ที่มีบิดาจบ ม.ก.๕ ที่มีบิดาไม่รู้อะไร และที่มีบิดาจบ ม.ก.๓ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาจบ ป.๔ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มีบิดาจบปริญญาตรี ที่มีบิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ที่มีบิดาจบอนุปริญญา และที่มีบิดาจบ ม.ก.๕ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มีบิดาจบ ป.๗ ที่มีบิดาจบ ม.ก.๓ และที่มีบิดาจบไม่รู้อะไร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มีบิดาจบปริญญาตรีและมีบิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มีบิดาจบ ม.ก.๕ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 92 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รู้หนังสือ	3,332	15.55	0.1555
ประถมศึกษา	8,784	41.00	0.4100
มัธยมศึกษา	6,243	29.14	0.2914
อนุปริญญา	944	4.40	0.0440
ปริญญาตรี	1,569	7.32	0.0732
สูงกว่าปริญญาตรี	549	2.56	0.0256
รวม	21,421	99.97	0.9997

จากตาราง 92 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษาปี่ร้อยละ 41.00 รองลงไป คือ นักศึกษาที่บิดาจบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 29.14 บิดาไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 15.55 บิดาจบปริญญาตรี มีร้อยละ 7.32 บิดาจบอนุปริญญา มีร้อยละ 4.40 บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี มีร้อยละ 2.56

ตาราง 93 จำนวนประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของประชากรชาย	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รู้หนังสือ	46,920	26.50	0.2652
ประถมศึกษา	97,490	55.06	0.5506
มัธยมศึกษา	23,450	13.25	0.1326

ตาราง 93 (ต่อ)

ระดับการศึกษาของประชากรชาย	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
อนุปริญญา	2,230	1.26	0.0126
ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	6,950	3.93	0.0393
รวม	177,040	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 47 - 48

จากตาราง 93 แสดงว่า ประชากรชายที่อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2519 จำนวน 177,040 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของสำนักงานสถิติแห่งชาติได้จำแนกตามระดับการศึกษา ปรากฏว่าประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไปที่มีจบประถมศึกษา มีร้อยละ 55.06 เป็นร้อยละสูงสุด รองลงไป คือ ประชากรชายที่ไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 26.50 ประชากรชายที่จบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 13.25 ประชากรชายที่จบตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีร้อยละ 3.93 และ ประชากรชายที่จบอนุปริญญา มีร้อยละ 1.26

ตาราง 94 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา และประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไปที่อยู่ใน
กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา- นักเรียน
ไม่รู้หนังสือ	0.2650	0.1555	0.0983	40.70*	24.39*	7.95*
ประถมศึกษา	0.5506	0.4100	0.3757	39.46*	15.83*	2.99*
มัธยมศึกษา	0.1326	0.2914	0.2949	49.56*	15.65*	0.32
อนุปริญญา	0.0126	0.0410	0.0581	22.05*	8.57*	2.56*
ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	0.0393	0.0988	0.1729	28.51*	15.55*	8.39*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 94 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดาจบมัธยมศึกษา ที่บิดาจบอนุปริญญา และ
ที่บิดาจบตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชาย
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่บิดาไม่รู้หนังสือและที่บิดาจบประถมศึกษา
ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05

นักเรียนที่บิดาจบมัธยมศึกษา ที่บิดาจบอนุปริญญา และที่บิดาจบตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป
ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือและที่บิดาจบประถมศึกษา ต้องการศึกษาในระดับ
อุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่มีคาจบมัธยมศึกษา ที่มิคาจบอนุปริญา และที่มิคาจบตั้งแต่ปริญาตรีขึ้นไป
ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05 แต่ักเรียนที่มิคาไปรู้หนังสือและที่มิคาจบประถมศึกษา ต้องการการศึกษาในระดับ
อุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 95 จำนวนประชากรชายทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2519
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของประชากรชาย	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รู้หนังสือ	525,710	22.91	0.2291
ประถมศึกษา	1,674,690	72.97	0.7297
มัธยมศึกษา	67,030	2.92	0.0292
อนุปริญา	4,250	0.19	0.0019
ตั้งแต่ปริญาตรีขึ้นไป	23,220	1.01	0.0101
รวม	2,294,840	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 5 - 6

จากตาราง 95 แสดงว่า ประชากรชายอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,294,840 คน ในปี พ.ศ. 2519 นั้น จำแนกตามระดับการศึกษา
เป็นร้อยละจากสูงที่สุดลงไป คือ ประชากรชายที่จบประถมศึกษา มีร้อยละ 72.97 ประชากรชาย
ที่ไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 22.91 ประชากรชายที่จบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 2.92 ประชากรชาย
ที่จบตั้งแต่ปริญาตรีขึ้นไป มีร้อยละ 1.01 และประชากรชายที่จบอนุปริญา มีร้อยละ 0.19

ตาราง 96 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ไปโอกาสศึกษา
กับประชากรชายทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน	
	ประชากรชาย	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากรชาย- นักศึกษา	ประชากรชาย- นักเรียน
ไม่รู้หนังสือ	0.2291	0.1555	0.0983	29.54 *	19.54 *
ประถมศึกษา	0.7297	0.4100	0.3757	94.77 *	32.20 *
มัธยมศึกษา	0.0292	0.2914	0.2949	84.39 *	25.68 *
อนุปริญญา	0.0019	0.0440	0.0581	30.09 *	10.60 *
สูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	0.0101	0.0988	0.1729	14.49 *	18.97 *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 96 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดาได้รับการศึกษาทุกระดับการศึกษา ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากรชายทั่วประเทศที่อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป กล่าวคือ นักศึกษาที่บิดาจบมัธยมศึกษา ที่บิดาจบอนุปริญญา และที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่บิดาไม่รู้หนังสือและที่บิดาจบประถมศึกษาได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ทางด้านนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากรชายทั่วประเทศที่ได้จำแนกตามระดับการศึกษาให้ตรงกับระดับการศึกษาของบิดาของนักเรียนแล้ว ปรากฏว่านักเรียนที่บิดาได้รับการศึกษาทุกระดับการศึกษา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากรชาย กล่าวคือ นักเรียนที่บิดาจบมัธยมศึกษา ที่บิดาจบอนุปริญญาและที่บิดาจบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่า

ประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือและที่บิดาจบประถมศึกษา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 97 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา		ไม่รู้หนังสือ	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.5	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
สถาบันอุดมศึกษา	สัดส่วน	0.870	0.763	0.795	0.821	0.732	0.869	0.933	0.954
	จำนวน	160	360	140	262	156	93	182	125
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.114	0.182	0.165	0.157	0.188	0.131	0.041	0.038
	จำนวน	21	86	29	50	37	14	8	5
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.005	0.006	0.011	0.006	0.005	0.000	0.000	0.000
	จำนวน	1	3	2	2	1	0	0	0
ม. รพศ.แห่ง	สัดส่วน	0.011	0.042	0.028	0.009	0.015	0.000	0.005	0.008
	จำนวน	2	20	5	3	3	0	1	1
สถาบันอื่น	สัดส่วน	0.000	0.006	0.000	0.006	0.000	0.000	0.021	0.000
	จำนวน	0	3	0	2	0	0	4	0

จากตาราง 97 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย คือ นักเรียนที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ คือ นักเรียนที่บิดาจบ ม.ศ.5 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชน คือ

นักเรียนที่ปีคาจบ ป.7 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหง คือ
นักเรียนที่ปีคาจบ ป.4 และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่น คือ นักเรียน
ที่มีความปริญญากรี

ตาราง 98 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา
ของปีคา

ระดับการศึกษา สถาบันอุดมศึกษา		ไม่รู้นั่งสือ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.7986	0.4368	0.4917	0.5444	0.6328	0.5719
	ร้อยละ	23.36	33.69	26.96	4.51	8.72	2.76
	จำนวน	2,661	3,637	3,070	514	993	314
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.1431	0.4014	0.3072	0.2807	0.2141	0.2149
	ร้อยละ	7.18	53.10	28.89	3.99	5.06	1.78
	จำนวน	477	3,526	1,918	255	336	118
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.0582	0.1617	0.2010	1.1461	0.1529	0.2131
	ร้อยละ	5.77	42.23	37.30	4.10	7.13	3.48
	จำนวน	194	1,421	1,255	138	240	117
ร้อยละ		15.53	41.00	29.14	4.40	7.32	2.56
จำนวนรวม		3,332	8,784	6,243	944	1,569	549

จากตาราง 98 แสดงว่า นักศึกษาร้อยละ 15.53 ที่ปีคาไม่รู้นั่งสือ ได้โอกาสศึกษา
ในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 41.00 ที่ปีคาจบประถมศึกษา ได้โอกาสศึกษา
ในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 29.14 ที่ปีคาจบมัธยมศึกษา ได้โอกาสศึกษา

ในมหาวิทยาลัยเป็นส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 4.40 ที่บิคาจบอนุปริญา ได้โอกาสศึกษา
ในมหาวิทยาลัยเป็นส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 7.32 ที่บิคาจบปริญาตรี ได้โอกาสศึกษา
ในมหาวิทยาลัยเป็นส่วนสูงสุด นักศึกษาร้อยละ 2.56 ที่บิคาจบสูงตั้งแต่ปริญาตรีขึ้นไป
ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นส่วนสูงสุด

ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบ
ประถมศึกษา แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิคาไม่รู้หนังสือ ส่วนนักศึกษา
ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบอนุปริญา แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็น
ส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบประถมศึกษา

ในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละและมีส่วนสูงสุด คือ นักศึกษา
ที่บิคาจบประถมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบสูง
กว่าปริญาตรี แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาไม่รู้หนังสือ

ในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบ
ประถมศึกษา แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบสูงกว่าปริญาตรี
ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาจบอนุปริญา แต่ที่ได้โอกาส
ศึกษาเป็นส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิคาไม่รู้หนังสือ

ตาราง 99 สัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ที่แตกต่างจากสัดส่วนของ
นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา สถาบันอุดมศึกษา	ไม่รู้หนังสือ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อนุปริญา	ปริญาตรี	สูงกว่าปริญาตรี
มหาวิทยาลัย	0.0605*	0.3696*	0.3311*	0.3247*	0.3250*	0.3893*
วิทยาลัยของรัฐ	<.0229	<.2160	<.1360	<.1499	<.1720	<.0384
วิทยาลัยเอกชน	<.0528*	<.1537	<.1951	<.1461	<.1529	<.2131
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.0520	0.2464	0.2207	0.2096	0.2166	0.2596

*มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 99 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือ ที่บิดาจบประถมศึกษา ที่บิดา
 จบมัธยมศึกษา ที่บิดาจบอนุปริญญา ที่บิดาจบปริญญาตรี และที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการ
 ศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นส่วนสูงค่านักศึกษา ต้องการการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นส่วน
 สอดคล้องกับนักศึกษา และต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนสอดคล้องกับนักศึกษา ทั้งนี้ยกเว้น
 นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือ ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้ต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นส่วนต่ำกว่า
 นักศึกษา

ตาราง 100 เปรียบเทียบความถี่ของการศึกษาในสาขาวิชาเอกสาขา จำนวนตามระดับการศึกษาของนิสิต

ระดับการศึกษาของนิสิต สาขาวิชา	ใบรูดังชื่อ	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.๔	อเนกวิชา	ปริญญาดั	สูงการปริญญาดั
ศึกษาศาสตร์	0.343 62	0.263 123	0.203 35	0.230 72	0.265 50	0.139 20	0.237 57	0.240 31
เกษตรศาสตร์	0.011 2	0.038 18	0.029 5	0.070 22	0.021 4	0.019 2	0.005 1	0.023 3
วิทยาศาสตร์	0.028 5	0.032 15	0.052 9	0.045 14	0.037 7	0.028 3	0.010 2	0.016 2
วิศวกรรมศาสตร์	0.138 34	0.137 64	0.122 21	0.102 32	0.106 20	0.151 16	0.099 13	0.093 12
ศิลปกรรม	0.055 10	0.073 34	0.105 18	0.073 23	0.106 20	0.208 22	0.109 21	0.116 15

สาขาวิชา	ระดับการศึกษาของนักศึกษา	ใบรับรอง	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.5	อาชีวศึกษา	ปริญญาตรี	ส่งการปริญญาตรี
นิติศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.050 9	0.062 29	0.064 11	0.073 23	0.058 11	0.047 5	0.031 6	0.070 1
สังคมศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.249 45	0.293 137	0.320 55	0.307 96	0.296 56	0.264 28	0.333 64	0.302 39
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.500 9	0.069 32	0.087 15	0.064 20	0.101 19	0.055 9	0.094 18	0.124 16
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.028 5	0.034 16	0.017 3	0.035 11	0.011 2	0.009 1	0.021 4	0.016 2
รวม	รวม จำนวนรวม	10.34 181	26.74 468	9.83 172	17.69 313	10.80 189	6.06 106	10.37 192	7.37 129

หมายเหตุ : กา-สแควร์ เท่ากับ 98.64 สแควร์ เท่ากับ 56 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยความ .05

จากตาราง 100 แสดงว่า นักเริ่มที่ศึกษาปริญญาโท มีจำนวน ๗.4 ที่มีค่าจบ ๗.7 ที่มีค่าจบ ๗.๓ ที่มีค่าจบ ๗.๕ ที่มีค่าจบอนุปริญญา ที่มีค่าจบปริญญาตรี และมีค่าจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาศาสนาวิชา แพทย์ศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ แตกต่างกันไป อาจมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 101 จำนวนนักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาต่าง ๆ ตามระดับการศึกษาของนักศึกษา

สาขาวิชา	ระดับการศึกษาของนักศึกษา	ในรุ่นนี้	ประจำปีการศึกษา	มัธยมศึกษา	จบปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0665	0.0583	0.0544	0.0829	0.0431	0.0617
	จำนวน	221	514	334	30	66	25
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0584	0.0354	0.0420	0.0483	0.0450	0.0443
	จำนวน	194	312	258	44	69	22
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.1376	0.1004	0.0755	0.0879	0.1137	0.1901
	จำนวน	457	884	588	80	174	77
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1415	0.1486	0.1359	0.1153	0.1065	0.1308
	จำนวน	470	1,309	834	105	163	53
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.0240	0.0302	0.0357	0.0395	0.0437	0.0765
	จำนวน	80	266	219	36	67	31
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0394	0.0316	0.0381	0.0428	0.0549	0.0790
	จำนวน	131	279	234	39	84	32

ระดับการศึกษาระดับ		ไม่	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
สาขาวิชา		วุฒิมัธยมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3737	0.3761	0.2978	0.4111	0.5086
	จำนวน	1,241	2,307	271	629	206
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0316	0.0321	0.0461	0.0405	0.0532
	จำนวน	105	197	42	62	24
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.1268	0.1894	0.2890	0.1411	0.1604
	จำนวน	421	1,162	263	216	65
รวม	ร้อยละ	15.73	29.06	4.31	7.25	1.91
	จำนวนรวม	3,320	8,805	910	1,530	405

จากตาราง 101 แสดงว่า นักศึกษาร้อยละ 15.73 พบว่าไม่พบหนังสือ ได้ออกาสศึกษาศาสตร์วิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้ออกาสศึกษาศาสตร์วิชาจิตวิทยาเป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 41.72 พบว่าพบประณศศึกษา ได้ออกาสศึกษา สาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ได้ออกาสศึกษาศาสตร์วิชามนุษยศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำสุด นักศึกษาร้อยละ 29.06 พบว่า

ในสาขาวิชานิติศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าปริญญตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็น
จำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยประมาณศึกษา แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุดในสาขาวิชา
นิติศาสตร์

ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าปริญญตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็น
จำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยประมาณศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุดคือ
นักศึกษามีค่าเฉลี่ยปริญญตรี

ในสาขาวิชานโยบายศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าปริญญตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็น
จำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยประมาณศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ
นักศึกษามีค่าเฉลี่ยประมาณศึกษา

ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มีค่าเฉลี่ยปริญญตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยประมาณศึกษา
นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยปริญญตรี แต่ได้โอกาสศึกษา
เป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าปริญญตรี

ตาราง 102 ส่วนของนักเรียนที่ลงทะเบียนการศึกษาระดับปริญญาตรี เทียบจากส่วนของการศึกษาได้ ภาควิชา จำนวน

ระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	ไม่ระบุหนังสือ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
สาขาวิชา						
แพทยศาสตร์	0.2760 *	0.1885 *	0.1846 *	0.1057 *	0.2537 *	0.1786 *
เกษตรศาสตร์	<0.0474	0.0005	0.0097	<0.0295	<0.0390	<0.0311
วิทยาศาสตร์	0.1100 *	<0.0629	<0.0540	<0.0596	<0.1033 *	<0.1746 *
วิศวกรรมศาสตร์	0.0463	<0.0158	<0.0324	0.0356	<0.0776	<0.0378
นิติศาสตร์	0.0312	0.0510	0.0499	0.1680 *	0.0636	0.0337
สังคมศาสตร์	0.0103	0.0309	0.0236	0.0043	<0.0237	<0.0093
มนุษยศาสตร์	<0.1251 *	<0.0339	<0.0734 *	<0.0537	<0.0778	<0.2063 *
ศึกษาศาสตร์	0.0181	0.0555	0.0455	0.0388	0.0428	0.0848
ศึกษาศาสตร์	<0.0992 *	<0.2077 *	<0.1636 *	<0.2796 *	<0.1203 *	<0.0648 *
สัดส่วนแตกต่างเฉลี่ย	0.0849	0.0725	0.0717	0.0938	0.0310	0.0985

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 102 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือ บิดาจบประถมศึกษา บิดาจบมัธยมศึกษา บิดาจบอนุปริญญา บิดาจบปริญญาตรี บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักเรียน แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือและบิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา และนักเรียนที่บิดาจบอนุปริญญา ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา

ตอนที่ 9 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับการศึกษาของมารดา

ตาราง 103 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษา ของมารดา	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละระดับการศึกษา
ไม่รู้หนังสือ	395	276	14.12	0.6987
ป.4	1,178	804	41.12	0.6825
ป.7	280	210	10.74	0.7500
ม.ศ.3	362	285	14.58	0.7872
ม.ศ.5	192	159	8.13	0.8281
อนุปริญญา	94	87	4.45	0.9255
ปริญญาตรี	107	93	4.76	0.8691
สูงกว่าปริญญาตรี	47	41	2.10	0.8723
รวม	2,655	1,955	100.00	—

จากการวาง 103 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักเรียนที่
 มารดาจบ ป.4 มีร้อยละ 41.12 รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 มีร้อยละ 14.58
 นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 14.12 นักเรียนที่มารดาจบ ป.7 มีร้อยละ 10.74
 นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.5 มีร้อยละ 8.13 นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี มีร้อยละ 4.76
 นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา มีร้อยละ 4.45 และนักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี มีร้อยละ
 2.10 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักเรียนแต่ละระดับการศึกษาของมารดา ปรากฏว่านักเรียนที่
 มารดาจบอนุปริญญา มีสัดส่วนสูงสุด รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี นักเรียน
 ที่มารดาจบปริญญาตรี นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.5 นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 นักเรียนที่
 มารดาจบ ป.7 นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือและนักเรียนที่มารดาจบ ป.4

ตาราง 104 เปรียบเทียบความถี่ของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา
 ของมารดา

กลุ่มตัวอย่าง		ไม่รู้หนังสือ	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.5	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.276	0.303	0.247	0.183	0.154	0.074	0.131	0.109
	จำนวน	105	349	69	64	29	7	14	5
การศึกษา	สัดส่วน	0.724	0.697	0.753	0.817	0.846	0.926	0.869	0.891
	จำนวน	276	804	210	265	159	87	93	41

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 64.66 ที่ชี้แจงความเป็นอิสระ เท่ากับ 7
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากการวาง 104 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ ที่มารดาจบ ป.4 ที่มารดา
 จบ ป.7 ที่มารดาจบ ม.ศ.3 ที่มารดาจบ ม.ศ.5 ที่มารดาจบอนุปริญญา ที่มารดาจบ
 ปริญญาตรีและที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกันอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

สัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 และที่มารดาจบ ม.ศ.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาจบ บ.ศ.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาจบ ป.4 และที่มารดาไม่รู้หนังสือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบ ป.7 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาจบ ป.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 106 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รู้หนังสือ	4,715	21.04	0.2104
ประถมศึกษา	12,293	54.87	0.5487
มัธยมศึกษา	3,988	17.80	0.1780
อนุปริญญา	648	2.89	0.0289
ปริญญาตรี	585	2.61	0.0261
สูงกว่าปริญญาตรี	172	0.76	0.0076
รวม	22,401	99.97	0.9997

จากตาราง 106 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา มีร้อยละ 54.87 รองลงไปคือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 21.04 นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 17.80 นักศึกษาที่มารดาจบอนุปริญญา มีร้อยละ 2.89 นักศึกษาที่มารดาจบปริญญาตรี และนักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี มีร้อยละ 0.76

ตาราง 107 จำนวนประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ.2519
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของประชากรหญิง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รู้หนังสือ	27,560	32.43	0.3243
ประถมศึกษา	46,260	54.43	0.5443
มัธยมศึกษา	7,320	8.61	0.0861
อนุปริญญา	320	0.38	0.0038
ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	3,530	4.15	0.0415
รวม	84,990	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 47 - 48

จากตาราง 107 แสดงว่า ประชากรหญิงที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ.2519 จำนวน 84,990 คน ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับการศึกษา ปรากฏว่าประชากรหญิงทั้งกล่าวจบประถมศึกษาเป็นร้อยละ 54.43
ซึ่งเป็นร้อยละที่สูงที่สุด รองลงไปคือ ประชากรหญิงที่ไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 32.43 ประชากรหญิง
ที่จบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 8.61 ประชากรหญิงที่จบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีร้อยละ 4.15 และ
ประชากรหญิงที่จบอนุปริญญา มีร้อยละ 0.38

ตาราง 108 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา และประชากรหญิงในกรุงเทพมหานครอายุตั้งแต่
15 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรหญิง	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา นักเรียน
ไม่รู้หนังสือ	0.3243	0.2105	0.1340	35.99*	24.77*	9.56*
ประถมศึกษา	0.5443	0.5483	0.4925	1.19	4.64*	4.89*
มัธยมศึกษา	0.0361	0.1780	0.2156	33.65*	14.20*	3.99*
อนุปริญญา	0.0038	0.0289	0.0423	22.08*	8.67*	2.91*
ทั้งแปดปริญญารวม	0.0415	0.0337	0.0651	5.57*	4.29*	5.61*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 108 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษาและที่มารดาจบอนุปริญญา
ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับน้อยกว่า .05 แก่นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ ที่มารดาจบสูงทั้งแปดปริญญารวม
ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05 นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษาได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วน
สอดคล้องกับประชากรหญิง

นักเรียนที่มารดาจบมัธยมศึกษา ที่มารดาจบอนุปริญญา และที่มารดาจบสูงตั้งแต่
ปริญญารวม ทั้งต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แก่นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือและที่มารดาจบประถมศึกษา

ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียบที่มารดาจบมัธยมศึกษา ที่มารดาจบอนุปริญญา และที่มารดาจบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ต้องการศึกษากเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียบที่มารดาจบรัฐหนังสือ และที่มารดาจบประถมศึกษา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 10) จำนวนประชากรหญิงทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ. 2519
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของประชากรหญิง	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่รัฐหนังสือ	660,300	41.55	0.4156
ประถมศึกษา	899,770	56.63	0.5663
มัธยมศึกษา	21,750	1.37	0.0137
อนุปริญญา	1,130	0.07	0.0007
สูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	6,000	0.38	0.0038
รวม	1,538,950	100.00	1.0000

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ รายงานผลการสำรวจแรงงานครัวเรือนอาณานิคม (รอบที่ 2)
กรกฎาคม - กันยายน 2519 หน้า 5 - 6

จากตาราง 109 แสดงว่า ประชากรหญิงทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ในปี พ.ศ.2519 ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติได้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,588,950 คน จำแนกตามระดับการศึกษามีร้อยละสูงสุดลงไป คือ ประชากรหญิงที่จบประถมศึกษา

มีร้อยละ 56.63 ประชากรหญิงที่ไม่รู้หนังสือ มีร้อยละ 41.55 ประชากรหญิงที่จบมัธยมศึกษา มีร้อยละ 1.37 ประชากรหญิงที่จบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป และประชากรหญิงที่จบอนุปริญญา มีร้อยละ 0.07

ตาราง 110 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา กับประชากรหญิงทั่วประเทศ อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน	
	ประชากรหญิง	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากรหญิง-นักศึกษา	ประชากรหญิงนักเรียน
ไม่รู้หนังสือ	0.4156	0.2104	0.1340	74.58*	37.45*
ประถมศึกษา	0.5663	0.5487	0.4924	5.25*	6.70*
มัธยมศึกษา	0.0137	0.1780	0.2156	64.25*	22.28*
อนุปริญญา	0.0007	0.0289	0.0422	25.19*	9.37*
สูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	0.0038	0.0337	0.0650	23.47*	11.26*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 110 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาได้รับการศึกษาทุกระดับการศึกษา ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากรหญิงทั่วประเทศที่อายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป กล่าวคือ นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา มารดาจบอนุปริญญา และมารดาจบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แก่นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือและที่มารดาจบประถมศึกษา

ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ทางด้านนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากรหญิงทั่วประเทศที่ได้วางแผนการระับการศึกษาให้ตรงกับระดับการศึกษาของมารดาของนักเรียนแล้ว พบว่านักเรียนที่มารดาได้กับการศึกษาทุกระดับการศึกษา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนในสัดส่วนใกล้เคียงกับสัดส่วนของประชากรหญิง กล่าวคือ นักเรียนที่มารดาจบมัธยมศึกษา ที่มารดาจบอนุปริญญา และที่มารดาจบสูงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนสูงกวาประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือและที่มารดาจบประถมศึกษา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 111 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จากแผนการระดับการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ระดับการศึกษา	ไม่รู้อะไร	ป.4	ป.7	ม.1-3	ม.ศ.5	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
มหาวิทยาลัย								
สัดส่วน	0.814	0.767	0.652	0.839	0.899	0.916	0.989	0.976
จำนวน	214	552	161	219	133	76	89	40
วิทยาลัยของรัฐ								
สัดส่วน	0.148	0.193	0.132	0.123	0.074	0.060	0.011	0.024
จำนวน	39	139	25	32	11	5	1	1
วิทยาลัยเอกชน								
สัดส่วน	0.015	0.001	0.000	0.011	0.007	0.000	0.000	0.000
จำนวน	4	1	0	3	1	0	0	0
ม. ราชภัฏแห่ง								
สัดส่วน	0.019	0.035	0.016	0.011	0.020	0.012	0.000	0.000
จำนวน	5	25	3	3	3	1	0	0
สถาบันอื่น								
สัดส่วน	0.004	0.004	0.000	0.015	0.000	0.012	0.000	0.000
จำนวน	1	3	0	4	0	1	0	0

จากตาราง 111 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย
คือ นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ
คือ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชน คือ
นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่น คือ
นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3

ตาราง 112 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา¹ จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	ไม่รู้นังสือ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
สถาบันอุดมศึกษา						
ส่วน	0.7166	0.4551	0.5401	0.6626	0.6409	0.8333
มหาวิทยาลัย	22.95	49.09	18.58	3.78	3.09	2.51
จำนวน	2,650	5,668	2,146	436	357	290
วิทยาลัยของรัฐ						
ส่วน	0.2106	0.3795	0.2498	0.1884	0.1759	0.0904
ร้อยละ	11.58	70.06	14.69	1.84	1.45	0.42
จำนวน	779	4,726	991	124	98	28
วิทยาลัยเอกชน						
ส่วน	0.0727	0.1652	0.2090	0.1489	0.1831	0.0862
ร้อยละ	7.94	60.78	24.48	2.89	3.01	0.89
จำนวน	269	2,058	829	98	102	30
รวม	17.05	57.43	18.29	3.03	2.56	1.60
จำนวนรวม	3,698	12,452	3,966	658	557	348

จากตาราง 112 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ ที่มารดาจบประถมศึกษา ที่มารดาจบมัธยมศึกษา และที่มารดาจบอนุปริญญา ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนสูงสุด และได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนเป็นจำนวนรองลงมา นักศึกษาที่มารดาจบปริญญาตรีและที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนสูงสุด และได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนและวิทยาลัยของรัฐเป็นจำนวนรองลงมา

ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา มีร้อยละ 49.09 แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี แต่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงสุด

ในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่มีร้อยละสูงสุดและมีสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุดและมีสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

ในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่มีร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา มีร้อยละ 60.73 แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ

ตาราง 113 - สัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จากแผนก
ระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	ไม่รู้นิสัย	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
มหาวิทยาลัย	0.1160 *	0.3569 *	0.3412 *	0.2756 *	0.3479 *	0.1423 *
วิทยาลัยของรัฐ	< 0.0589	< 0.1928	< 0.1421	< 0.1267	< 0.1648	< 0.0561
วิทยาลัยเอกชน	< 0.0572	< 0.1641	< 0.1990	< 0.1489	< 0.1831	< 0.0862
สัดส่วนที่แตกต่างกันโดย	0.0773	0.2379	0.2274	0.1834	0.2319	0.0948

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างกันโดย

จากตาราง 113 แสดงว่า นักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จากแผนก
มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยของรัฐ ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรี มากกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นที่ไปศึกษาต่อในระดับ
ศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนของทุกระดับการศึกษาของมารดา มีสัดส่วนที่สอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษา

ตาราง 114 เปรียบเทียบความถี่ของการศึกษาในสาขาวิชาเคหศาสตร์ จำแนกตามระดับการศึกษา ที่ศึกษาของมารดา

สาขาวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา	ไม่รู้หนังสือ	ป.4	ป.7	ม.ก.3	ม.ก.5	จบปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.327	0.258	0.220	0.278	0.245	0.287	0.250
	จำนวน	84	168	42	70	35	21	10
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.035	0.047	0.037	0.028	0.000	0.011	0.000
	จำนวน	9	33	7	7	0	2	0
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.035	0.042	0.031	0.024	0.028	0.022	0.000
	จำนวน	9	30	6	6	4	1	0
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.144	0.122	0.120	0.111	0.126	0.144	0.125
	จำนวน	37	86	23	28	18	8	5
จิตวิทยา	สัดส่วน	0.039	0.091	0.099	0.115	0.126	0.144	0.075
	จำนวน	10	64	19	29	18	11	3

ตาราง 114 (ต่อ)

สาขาวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา		ไม่รู้อะไรเลย	ป.4	ป.7	ม.ศ.3	ม.ศ.5	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
	สัดส่วน	จำนวน								
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน		0.047	0.055	0.058	0.095	0.056	0.062	0.233	0.050
	จำนวน		12	39	11	24	8	5	3	2
สังคมศาสตร์	สัดส่วน		0.300	0.313	0.283	0.254	0.329	0.333	0.233	0.250
	จำนวน		77	221	54	63	47	27	21	10
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน		0.358	0.058	0.126	0.083	0.070	0.740	0.122	0.225
	จำนวน		15	41	24	21	10	6	11	9
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน		0.016	0.005	0.026	0.016	0.021	0.000	0.022	0.025
	จำนวน		4	25	5	4	3	0	2	1
รวม	สัดส่วน		14.59	40.15	10.85	14.31	8.12	4.60	5.11	2.27
	จำนวนรวม		257	707	191	252	143	81	90	40

จากตาราง 114 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดแต่ละสาขาวิชา มีดังนี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือและจบปริญญาตรี สาขาวิชาวิจิตรศิลป์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี สาขาวิชานิติศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา และสาขาวิชานุบาลศาสตร์ ได้แก่ นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

ตาราง 115 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาเฉพาะตามระดับการศึกษา จำนวนการศึกษามารดา

สาขาวิชา	ระดับการศึกษาของมารดา	ไม่รู้อะไร	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อุดมศึกษา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.0557	0.0606	0.0436	0.0385	0.0393	0.0465
	จำนวน	263	745	174	25	25	8
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0434	0.0388	0.0406	0.0555	0.0358	0.0348
	จำนวน	205	478	162	36	21	6
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.1054	0.1023	0.0977	0.1157	0.0868	0.1104
	จำนวน	497	1,258	390	75	52	19
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1151	0.1465	0.1241	0.0925	0.0888	0.0672
	จำนวน	543	1,801	495	60	52	15
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0184	0.0322	0.0282	0.0415	0.0547	0.0465
	จำนวน	87	396	153	27	32	8

ระดับการศึกษามารกา สาขาวิชา		ไม่ พบหนังสือ	ประ ณีศึกษา	เรียน ศึกษา	อน ุปริญญา	ปริญญา ตรี	สูง กว่าปริญญาตรี
นิติศาสตร	สัดส่วน	0.0262	0.0353	0.0413	0.0385	0.0615	0.0523
	จำนวน	133	435	165	25	36	9
สังคมศาสตร	สัดส่วน	0.2833	0.3367	0.4172	0.3611	0.3880	0.3486
	จำนวน	1,336	4,140	1,664	231	227	60
มนุษยศาสตร	สัดส่วน	0.0235	0.0215	0.0373	0.0478	0.0427	0.0697
	จำนวน	111	265	149	51	25	12
ศึกษาศาสตร	สัดส่วน	0.1219	0.2257	0.1594	0.2083	0.2000	0.2034
	จำนวน	575	2,775	636	135	117	35
รวม	รวม	21.04	54.87	17.60	2.89	2.61	0.76
	จำนวนรวม	4,715	12,293	3,988	648	585	172

ในสาขาวิชาวิจัยศิลป์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มารดาจบปริญญาตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา
ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ แต่ที่ได้โอกาส
ศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

ในมหาวิทยาลัยนิติศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มาทราบประวัติอาชญากรรม แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มาทราบประวัติอาชญากรรม
ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มาทราบประวัติอาชญากรรมน้อย แต่ที่ได้โอกาส
ศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มาทราบประวัติอาชญากรรมมากที่สุด

ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด ส่วนนักศึกษาที่มารดาจบ
ประถมศึกษา ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด

ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

ตาราง 116 สัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเภสัชภาพแตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำแนกตาม

ระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา สาขาวิชา	ไม่ระบุหนังสือ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
แพทยศาสตร์	0.2711*	0.1758*	0.2222*	0.2207*	0.2273*	0.2035*
เกษตรศาสตร์	<.0084	0.0062	<.0229	<.0309	<.0247	<.0348
วิทยาศาสตร์	<.0704*	<.0618*	<.0724	<.1034*	<.0666	<.1104*
วิศวกรรมศาสตร์	0.0288	<.0238	<.0077	0.0062	0.0056	0.0378
วิศวกรรมศิลป์	<.0205	0.0612*	0.0806	0.0942*	0.0897	0.0285
นิติศาสตร์	0.0184	0.0052	0.0397	0.0232	<.0282	<.0023
สังคมศาสตร์	0.0163	<.0271	<.1388*	<.0278	<.1547*	<.0988*
มนุษยศาสตร์	0.0348	0.0516	0.0411	0.0282	0.0795	0.1553*
ศึกษาศาสตร์	<.1064*	<.1290*	<.1417*	<.2083*	<.1778*	<.0447
สัดส่วนแตกต่างเฉลี่ย	0.0639	0.0601	0.0852	0.0823	0.1004	0.0795

* มากกว่า หรือน้อยกว่า (<) สัดส่วนแตกต่างเฉลี่ย

จากการวาง 116 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่รู้อ่านหนังสือ ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพ แพทย์ศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาจบประถมศึกษา ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพแพทย์ศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาจบมัธยมศึกษา ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพแพทย์ศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วน น้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพแพทย์ศาสตร์และ วิจิตรศิลป์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพแพทย์ศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วน น้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพแพทย์ศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิชาชีพวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา

ตอนที่ 10 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและ นักศึกษาตามระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา

ตาราง 117 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากแนกตามระดับรายได้ ต่อเดือนของบิดา

ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละ ระดับรายได้ต่อเดือน
ไม่มีรายได้	161	93	4.82	0.5776
ต่ำกว่า 500 บาท	72	45	2.33	0.6250

ตาราง 117 (ต่อ)

ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่กองการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละ ระดับรายได้ต่อเดือน
ตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท	218	128	6.63	0.5871
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	530	353	18.28	0.6660
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	581	427	22.11	0.7349
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	424	345	17.86	0.8136
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	247	223	11.55	0.9028
มากกว่า 7,000 บาท	354	317	16.42	0.8954
รวม	2,587	1,931	100.00	-

จากตาราง 117 แสดงว่า นักเรียนที่กองการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ซึ่งมีร้อยละ 22.11 รองลงไป คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีร้อยละ 18.28 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีร้อยละ 17.86 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีร้อยละ 16.42 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท มีร้อยละ 11.55 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท มีร้อยละ 6.63 นักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ มีร้อยละ 4.82 และนักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท มีร้อยละ 2.33 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักเรียนที่กองการศึกษาแต่ละกลุ่มระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา ปรากฏว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท มีสัดส่วนสูงสุด รองลงไป คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท นักเรียน

ที่บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 500 บาท นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท และนักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนค่าสุด

ตาราง 113 เปรียบเทียบความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเนื่องของบิดา

กลุ่มตัวอย่าง		ไม่มี รายได้	ต่ำกว่า 500	500- 1,000	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
ไม่ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.353	0.338	0.396	0.315	0.247	0.181	0.086	0.099
	จำนวน	61	23	84	162	140	76	21	35
ต้องการศึกษา	สัดส่วน	0.604	0.662	0.604	0.685	0.753	0.819	0.914	0.901
	จำนวน	93	45	128	353	427	345	223	317

หมายเหตุ : ค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 147.29 ที่ชั้นแห่งความเป็นอิสระ เท่ากับ 7
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 118 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ บิดามีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 500 บาท บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และบิดามีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 119 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนหญิงที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ของบิดา

ระดับรายได้ของบิดา	ส่วน	ไม่	500 -	ต่ำกว่า	1,001 -	2,001 -	3,001 -	มากกว่า	5,001 -
		รายได้	1,000	500	2,000	3,000	5,000	7,000	7,000
	สัดส่วน	0.5776	0.5871	0.6250	0.6660	0.7349	0.8130	0.8954	0.9026
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	0.9026	7.51*	12.21*	4.62*	8.50*	6.38*	3.33*	0.29	
มากกว่า 7,000 บาท	0.8954	7.53*	8.31*	4.55*	8.77*	6.55*	3.28*		
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	0.8136	5.45*	5.90*	5.13*	5.29*	2.99*			
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	0.7349	2.65*	3.88*	1.83*	2.52*				
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	0.6660	2.00*	2.01*	0.67					
ต่ำกว่า 500 บาท	0.6250	0.68	0.57						
ตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท	0.5871	0.18							
ไม่มีรายได้	0.5776								

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 119 แสดงว่า นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ที่บิดามีรายได้มากกว่า 7,000 บาท ที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 120 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา

ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่มีรายได้	1,737	8.25	0.0825
ต่ำกว่า 1,001 บาท	1,830	8.70	0.0870
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	3,683	18.46	0.1846

ตาราง 120 (ต่อ)

ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	5,089	24.19	0.2419
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	4,401	20.92	0.2092
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	1,942	9.23	0.0923
ตั้งแต่ 7,000 บาท	2,150	10.22	0.1022
รวม	21,032	99.97	0.9997

จากตาราง 120 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละ สูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท มีร้อยละ 24.19 รองลงไปคือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีร้อยละ 20.92 นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีร้อยละ 16.46 นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีร้อยละ 10.22 นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท มีร้อยละ 9.23 นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท มีร้อยละ 8.70 และนักศึกษาที่บิดาไม่มีรายได้ มีร้อยละ 8.25

ตาราง 121 ร้อยละและสัดส่วนของประชากรในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับรายได้ ต่อเดือน

ระดับรายได้ต่อเดือนของประชากรในกรุงเทพมหานคร	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่มีรายได้	3.53	0.0353
รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท	15.05	0.1505
รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 3,000 บาท	39.67	0.3967

ตาราง 121 (ต่อ)

ระดับรายได้ต่อเดือนของประชากรในกรุงเทพมหานคร	ร้อยละ	สัดส่วน
รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	20.14	0.2014
รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	11.08	0.1108
รายได้ต่อเดือนมากกว่า 5,000 บาท	10.50	0.1050
รวม	99.97	0.9997

ที่มา : หน่วยวิจัยสมาคมสงเคราะห์ศาสตร์ การเติบโตของเขตชุมชนในภาคกรุงเทพมหานคร
 หน้า 131 อ้างอิงมาจาก Verachai Chayachinda and others, Overview of Housing Conditions and Housing Need. p.36

จากตาราง 121 แสดงว่า ประชากรในกรุงเทพมหานครที่มีระดับรายได้ต่อเดือนเป็นร้อยละสูงสุด คือ ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีร้อยละ 39.67 รองลงไป คือ ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท มีร้อยละ 20.14 ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท มีร้อยละ 15.05 ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีร้อยละ 11.08 ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 5,000 บาท มีร้อยละ 10.50 และประชากรที่ไม่มีรายได้ มีร้อยละ 3.53

ตาราง 122 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ทางการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา จำนวนทุนระดับรายไตรมาสของบิดา และประชากรในกรุงเทพมหานคร จำนวนทุนระดับรายไตรมาส

ระดับรายไตรมาส	สัดส่วน			ค่าเฉลี่ยส่วน	
	ประชากรในกรุงเทพฯ	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร-นักศึกษารายไตรมาส	นักศึกษารายไตรมาส
ไม่มีรายได้	0.0353	0.0825	0.0461	20.62*	2.55*
รายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท	0.1505	0.0870	0.0895	20.11*	8.75*
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	0.3367	0.1846	0.1823	48.98*	22.68*
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	0.2014	0.2413	0.2211	9.96*	1.99*
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	0.1108	0.2092	0.1786	27.67*	7.54*
รายได้มากกว่า 5,000 บาท	0.1050	0.1945	0.2796	25.82*	16.73*

* ทุนสำคัญทางสถิติระดับนัยกว่า .05

จากตาราง 122 แสดงว่า นักศึกษาที่มีรายได้น้อยกว่า 1,001 บาท ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วน รายไตรมาสตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และระดับรายไตรมาสได้มากกว่า 5,000 บาท ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วน สูงกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับนัยกว่า .05 แทนที่ศึกษาจบตามรายไตรมาสได้มากกว่า 1,001 บาท และพบว่ามีรายไตรมาสตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับนัยกว่า .05

นักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ ที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และที่มีคามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 5,000 บาท กองการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท และที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท กองการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

นักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 5,000 บาท กองการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่นักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท กองการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท และที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท กองการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับนักศึกษา

ตาราง 123 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักศึกษาในสถานอุดมศึกษา จำนวนตามระดับรายได้ของบิดา

ระดับรายได้ของบิดา	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
สถานอุดมศึกษา								
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.667	0.575	0.717	0.634	0.814	0.944	0.961
	จำนวน	54	23	86	206	319	203	235
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.321	0.325	0.217	0.249	0.151	0.051	0.033
	จำนวน	26	13	26	74	59	11	10
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.000	0.000	0.017	0.003	0.010	0.005	0.003
	จำนวน	0	0	2	1	4	1	1
ม.ราชภัฏแห่ง	สัดส่วน	0.012	0.100	0.033	0.051	0.015	0.000	0.000
	จำนวน	1	4	4	15	6	0	0
สถาบันอื่น	สัดส่วน	0.000	0.000	0.017	0.003	0.010	0.000	0.003
	จำนวน	0	0	2	1	4	0	1

จากตาราง 123 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่นคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท

ตาราง 124 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำนวนตามระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา

ระดับรายได้ต่อเดือน	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
สถาบันอุดมศึกษา							
ส่วน	5.3366	0.2912	0.4172	0.4589	0.6158	0.6850	0.6434
ร้อยละ	3.67	5.16	16.01	21.61	26.74	13.20	13.61
จำนวน	576	528	1,639	2,212	2,737	1,351	1,393
วิทยาลัยของรัฐ							
ส่วน	0.2658	0.5692	0.4350	0.5674	0.2214	0.1521	0.1224
ร้อยละ	4.67	16.23	26.88	27.85	15.48	4.72	4.17
จำนวน	297	1,032	1,709	1,771	984	300	265
วิทยาลัยเอกชน							
ส่วน	0.0707	0.1395	0.1476	0.1736	0.1626	0.1627	0.2431
ร้อยละ	2.39	7.67	17.58	25.36	21.91	9.73	15.36
จำนวน	72	253	580	837	723	321	507
รวม							
ร้อยละ	3.76	9.11	19.74	24.22	22.33	9.91	10.88
จำนวนรวม	752	1,313	3,923	4,820	4,444	1,972	2,165

เมื่อพิจารณานักศึกษาที่ได้โอกาสเข้ามาในวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ก่อก่อนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ก่อก่อนมากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่บิดาไม่มีรายได้ ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นร้อยละสัดส่วนต่ำสุด

ตาราง 126 เปรียบเทียบความต่องการศึกษานในสาขาวิชาเภสัชชา จําแนกตามระดับรายได้ออกเอนของบึกา

ระดับรายได้ออกเอนของบึกา	ไม่มีรายได้ออกเอน	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
สาขาวิชา								
เภสัชศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.190 16	0.255 8	0.239 27	0.212 62	0.237 92	0.281 58	0.287 86
เภสัชศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.024 2	0.026 1	0.053 6	0.041 12	0.049 19	0.014 3	0.023 7
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.048 4	0.000 0	0.035 4	0.041 12	0.039 15	0.033 7	0.013 4
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.143 12	0.051 2	0.195 22	0.110 32	0.106 41	0.119 25	0.133 40
ศิลปศาสตร์	สัดส่วน จำนวน	0.095 8	0.179 7	0.097 11	0.092 27	0.101 39	0.095 20	0.083 25

ตาราง 126 (ต่อ)

สาขาวิชา	ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา ไม่มีรายได้	ค่าจ้าง 500	500- 1,000	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.048	0.053	0.058	0.054	0.067	0.071	0.053
	จำนวน	4	6	17	21	21	15	16
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.274	0.230	0.360	0.299	0.308	0.257	0.300
	จำนวน	23	26	105	116	97	54	90
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.119	0.044	0.058	0.085	0.076	0.110	0.100
	จำนวน	10	5	17	33	24	23	30
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.060	0.053	0.027	0.031	0.013	0.019	0.007
	จำนวน	5	6	8	12	4	4	2
ร้อยละ	รวม	4.82	6.49	16.77	22.29	18.09	12.06	17.23
	จำนวนรวม	84	113	292	388	315	210	300

จากตาราง 126 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา แพทย์ศาสตร์ คือ นักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท นักเรียนที่ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ คือ นักเรียนที่มี รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท นักเรียนที่ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดใน สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ คือ นักเรียนที่มีรายได้ไม่ถึง 500 บาท นักเรียนที่ ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ นิติศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ คือ นักเรียนที่มี รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท และนักเรียนที่ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา สังคมศาสตร์ คือ นักเรียนที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท

ตาราง 127 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเอกสาขา จำนวนตามระดับรายปี ของเดือนของปี

สาขาวิชา	ระดับรายปีของเดือนของปี	ไม่ รายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.1306	0.0721	0.0546	0.0446	0.0447	0.0530	0.0427
	จำนวน	227	132	113	228	157	105	92
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0460	0.0371	0.0391	0.0365	0.0472	0.0545	0.0395
	จำนวน	80	68	152	186	208	106	85
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.1168	0.1000	0.0965	0.0955	0.1099	0.1122	0.1232
	จำนวน	203	183	375	486	484	218	265
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.0944	0.1622	0.1568	0.1906	0.1236	0.1127	0.1093
	จำนวน	164	297	609	971	544	219	235
ศิลปกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.0253	0.0426	0.0321	0.0306	0.0270	0.0334	0.0362
	จำนวน	44	78	125	156	119	65	78

ตาราง 127 (ต่อ)

ระดับรายได้ของเงินบริจาค		ไม่ รายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
สาขาวิชา								
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0426	0.0278	0.0329	0.0355	0.0590	0.0432	0.0455
	จำนวน	74	51	138	181	172	84	98
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.2711	0.2092	0.3270	0.3401	0.4187	0.4392	0.4832
	จำนวน	471	383	1,273	1,731	1,843	853	1,039
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0293	0.0103	0.0167	0.0229	0.0363	0.0375	0.1451
	จำนวน	51	19	65	117	160	73	97
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.2435	0.3382	0.2436	0.2029	0.1531	0.1138	0.0748
	จำนวน	423	619	946	1,033	674	221	161
ร้อยละ		8.25	8.70	18.46	24.19	20.92	9.23	10.22
	จำนวนรวม	1,737	1,830	3,883	5,089	4,401	1,942	2,150

มีรายได้ออกเหนือมากกว่า 7,000 บาท นักศึกษาที่ได้ออกสฤติศึกษาเป็นจำนวนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มีรายได้ออกเหนือต่ำกว่า 1,001 บาท

ในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนและสัดส่วนสูงสุด คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนและสัดส่วนต่ำสุด ได้แก่ นักศึกษาที่บิดาไม่มีรายได้

ในสาขาวิชาวิจัยรณศิลป์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท นักศึกษาที่บิดาไม่มีรายได้ ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาวิจัยรณศิลป์เป็นจำนวนและสัดส่วนค่าสุด

ในสาขาวิชานิติศาสตร์ นักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้น้อยกว่า 2,001 - 3,000 บาท แต่ที่ได้ออกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ได้แก่ นักศึกษาที่บิดามีรายได้น้อยกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้ออกาสศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์เป็นจำนวนและสัดส่วนต่ำสุด คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้น้อยกว่า 1,001 บาท

ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ นักศึกษาที่มีรายได้น้อยเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด แต่ที่ได้อีกโอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่มีรายได้น้อยเดือนมากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่มีรายได้น้อยเดือนต่ำกว่า 1,001 ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นจำนวนและสัดส่วนต่ำสุด

ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
บิดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ
นักศึกษาที่มีบิดามีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวน
และสัดส่วนต่ำสุด ได้แก่ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท

ในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด คือ นักศึกษาที่
 บิตามิรายไคค่อเคื่อนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัคส่วนสูงสุด คือ
 นักศึกษาที่บิตามิรายไคค่อเคื่อนต่ำกว่า 1,001 บาท ส่วนนักศึกษาที่บิตามิรายไคค่อเคื่อนมากกว่า
 7,000 บาท ได้โอกาสศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นจำนวนและสัคส่วนต่ำสุด

ตาราง 128 สัดส่วนของนักเรียนที่ลงทะเบียนการศึกษาระดับปริญญาตรีที่แตกต่างจากสัดส่วนของนักศึกษาที่เข้าศึกษา
จำแนกตามระดับรายได้ของแต่ละปี

ระดับรายได้ของแต่ละปี	ไม่ รายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
สาขาวิชา							
แพทยศาสตร์	0.0598	0.1581*	0.1575*	0.1923*	0.2654*	0.2279*	0.2439*
เกษตรศาสตร์	<.0222	0.0035	0.0019	0.0124	<.0282	<.0403	<.0162
วิทยาศาสตร์	<.0692*	<.0737	<.0555	<.0569	<.0846	<.0785	<.1099*
วิศวกรรมศาสตร์	0.0484	<.0044	<.0473	<.0852*	<.0221	0.0063	0.0240
จิตรศิลป์	0.0699*	0.0758	0.0603	0.0699	0.0523	0.0618	0.0471
นิติศาสตร์	0.0050	0.0445	0.0253	0.0186	0.0276	0.0262	0.0073
สังคมศาสตร์	0.0027	0.0408	0.0325	<.0412	<.1108*	<.1821*	<.1832*
มนุษยศาสตร์	0.0897*	0.0251	0.0415	0.0621	0.0398	0.0720	0.0549
ศึกษาศาสตร์	<.1840*	<.2790*	<.2163*	<.1720*	<.1405*	<.0948*	<.0682
สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย	0.0612	0.0787	0.0709	0.0789	0.0858	0.0880	0.0838

* มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างกันเฉลี่ย

จากตาราง 128 แสดงว่า นักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดามีรายได้ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่บิดามีรายได้มากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา

ตอนที่ 11 วิเคราะห์ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนและนักศึกษาตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

ตาราง 129 จำนวนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา	จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของ ทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละระดับ รายได้ต่อเดือน
ไม่มีรายได้	958	708	36.06	0.7390
ต่ำกว่า 500 บาท	128	81	4.13	0.6328
ตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท	326	202	10.29	0.6196

ตาราง 129 (ต่อ)

ระดับรายได้ต่อเนื่องของมารดา	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา		
		จำนวน	ร้อยละของทั้งหมด	สัดส่วนของแต่ละระดับรายได้ต่อเนื่อง
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	435	319	16.25	0.7333
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	341	272	13.86	0.7976
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	209	185	9.42	0.8851
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	110	95	4.84	0.8636
มากกว่า 7,000 บาท	120	101	5.15	0.8416
รวม	2,627	1,963	100.00	—

จากตาราง 129 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ มีร้อยละ 36.06 นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละรองลงไป คือ นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท มีร้อยละ 13.86 นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท มีร้อยละ 10.29 นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีร้อยละ 9.42 นักเรียนที่มารดามีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีร้อยละ 5.15 นักเรียนที่มารดามีรายได้ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และนักเรียนที่มารดามีรายได้ต่ำกว่า 500 บาท มีร้อยละ 4.13 เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องแต่ละระดับแล้ว พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักเรียนที่มารดามีรายได้ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท รองลงไป คือ นักเรียนที่มารดามีรายได้ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท นักเรียนที่มารดามีรายได้มากกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่ำกว่า 500 บาท และนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด คือ นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท

ตาราง 130 เปรียบเทียบความสูงของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

กลุ่มตัวอย่าง	รายได้รายใด	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	มากกว่า 5,000
ไม่ต่อการศึกษา	สัดส่วน	0.245	0.367	0.253	0.183	0.111	0.128
	จำนวน	230	117	168	61	23	14
ต่อการศึกษา	สัดส่วน	0.755	0.633	0.747	0.817	0.889	0.872
	จำนวน	708	202	319	272	185	95
							101

หมายเหตุ : ค่าไอ-สแควร์ เท่ากับ 72.09 ซึ่งเป็นแรงความไม่เป็นอิสระ เท่ากับ 7 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความน้อยกว่า .05

จากตาราง 130 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่มียาใด ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้อีกเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,000 - 7,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ของการศึกษานี้ในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความน้อยกว่า .05

ตาราง 131 เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวนตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

ระดับรายได้ของมารดา	สัดส่วน					
	500- 1,000	ต่ำกว่า 500	1,001- 2,000	ไม่ รายได้	2,001- 3,000	3,001- 5,000
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	0.6196	1.6328	0.7333	0.7390	0.8416	0.8851
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	7.63*	5.26*	4.96*	5.57*	2.82*	0.54
มากกว่า 7,000 บาท	5.76*	4.29*	3.34*	3.49*	1.67*	0.47
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	5.18*	3.86*	2.74*	2.83*	1.10	
ไม่รายได้	5.14*	3.44*	2.11*	2.25*		
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	3.92*	2.36*	0.22*			
ต่ำกว่า 500 บาท	3.32*	2.11*				
ตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท	0.26					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 131 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ตาราง 132 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา	จำนวน	ร้อยละ	สัดส่วน
ไม่มีรายได้	7,728	37.46	0.3746
มีรายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท	3,138	15.21	0.1521
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	3,705	17.96	0.1796
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	2,886	13.99	0.1399
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	1,849	8.96	0.0896
ตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท	664	3.21	0.0321
มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท	656	3.18	0.0318
รวม	20,626	99.97	0.9997

จากตาราง 132 แสดงว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละ สูงสุดคือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ มีร้อยละ 37.46 รองลงไป คือ นักศึกษาที่มารดา มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีร้อยละ 17.96 นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท มีร้อยละ 15.21 นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท มีร้อยละ 13.99 นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีร้อยละ 8.96 นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท มีร้อยละ 3.21 และนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท

ตาราง 133 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต่องการศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา
จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา และประชากรในกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม
ระดับรายได้ต่อเดือน

ระดับรายได้ต่อเดือน	สัดส่วน			ค่าทดสอบสัดส่วน		
	ประชากรใน กรุงเทพฯ	นักศึกษา	นักเรียน	ประชากร- นักศึกษา	ประชากร- นักเรียน	นักศึกษา- นักเรียน
ไม่มีรายได้	0.0353	0.3746	0.3606	94.08*	29.81*	1.23
รายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท	0.1505	0.1521	0.1441	0.45	0.76	0.95
ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท	0.3967	0.1796	0.1625	50.15*	26.04*	1.95*
ตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท	0.2014	0.1399	0.1385	16.65*	7.59*	0.17
ตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท	0.1108	0.0896	0.0942	7.16*	2.38*	0.66
รายได้มากกว่า 5,000 บาท	0.1050	0.0639	0.0998	15.02*	0.73	5.13*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

จากตาราง 133 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท และที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักศึกษาที่มารดามีรายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับประชากร

ทางค่านักเรียนกับประชากร ปรากฏว่านักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าประชากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท และที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับประชากร

ทางค่านักเรียนกับนักศึกษา ปรากฏว่านักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ ที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท และที่มารดามีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสอดคล้องกับส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา

ตาราง 134 เปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียตตองการการศึกษำในสถานอุมศึกษา จำแนกตามระดับรายไปคตอเคอนของมารดา

สถานอุมศึกษา	ระดับรายไปคตอเคอน		ไม่มีรายไปค	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
	สัดส่วน	จำนวน								
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	จำนวน	0.310	0.686	0.677	0.804	0.879	0.203	0.935	0.990
	จำนวน	48	517	48	130	229	226	159	87	97
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	จำนวน	0.168	0.200	0.234	0.165	0.093	0.085	0.065	0.010
	จำนวน	14	107	14	45	47	24	15	6	1
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	จำนวน	0.005	0.000	0.010	0.014	0.004	0.000	0.000	0.000
	จำนวน	3	0	0	2	4	1	0	0	0
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	สัดส่วน	จำนวน	0.013	0.114	0.063	0.014	0.016	0.011	0.000	0.000
	จำนวน	8	8	8	12	4	4	2	0	0
สถาบันอื่น	สัดส่วน	จำนวน	0.005	0.000	0.016	0.004	0.008	0.000	0.000	0.000
	จำนวน	3	0	0	3	1	2	0	0	0

จากตาราง 134 แสดงว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย คือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอื่น คือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชน คือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรวมกำหนด คือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท

ตาราง 135 จำนวนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

สถานบันอุดมศึกษา	ระดับรายได้ต่อเดือน									
	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001-2,000	2,000-3,000	3,000-5,000	5,001-7,000	7,000-10,000	10,001-15,000	15,001-20,000	มากกว่า 20,000
มหาวิทยาลัย	สัดส่วน	0.4815	0.1667	0.4983	0.5230	0.6230	0.6503	0.5233		
	ร้อยละ	33.14	10.89	19.60	16.01	12.20	4.49	3.67		
	จำนวน	3,144	1,033	1,859	1,519	1,157	426	348		
วิทยาลัยของรัฐ	สัดส่วน	0.3945	0.2590	0.3450	0.2796	0.1760	0.1282	0.1323		
	ร้อยละ	38.00	23.68	18.99	1.98	4.82	11.24	1.30		
	จำนวน	2,576	1,605	1,287	812	327	84	88		
วิทยาลัยเอกชน	สัดส่วน	0.1239	0.0742	0.1565	0.1373	0.2008	0.2213	0.3443		
	ร้อยละ	25.50	14.50	18.41	18.06	11.76	4.57	7.22		
	จำนวน	809	460	584	573	373	145	229		
	ร้อยละ	33.58	15.93	19.18	14.93	9.55	3.36	3.42		
	จำนวนรวม	6,529	3,098	3,730	2,904	1,857	655	665		

จากตาราง 135 แสดงว่า นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนสูงสุด และได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชนเป็นจำนวนรองลงมา นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นจำนวนสูงสุด และได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชนเป็นจำนวนรองลงมา นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนสูงสุด และได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนและวิทยาลัยของรัฐเป็นจำนวนรองลงมา

เมื่อพิจารณานักศึกษาเฉพาะในมหาวิทยาลัย ปรากฏว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำสุด ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท

เมื่อพิจารณานักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ ปรากฏว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละและสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละและสัดส่วนต่ำสุด ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท

เมื่อพิจารณานักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ แต่ที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องมากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละต่ำสุด คือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท แต่ที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำสุด ได้แก่ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า 1,001 บาท

ตาราง 137 เปรียบเทียบความต้องการการศึกษาในสาขาวิชาเอกสาขา จำนวนตามระดับรายได้ของประชากร

สาขาวิชา	ระดับรายได้ของประชากร	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.276	0.159	0.215	0.254	0.239	0.291	0.275	0.278
	จำนวน	172	11	40	70	61	50	25	27
เกษตรกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.035	0.058	0.048	0.040	0.024	0.000	0.033	0.031
	จำนวน	22	4	9	11	6	0	3	3
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.034	0.029	0.032	0.036	0.027	0.029	0.022	0.041
	จำนวน	21	2	6	10	7	5	2	4
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.123	0.159	0.145	0.109	0.122	0.116	0.154	0.144
	จำนวน	77	11	27	30	31	20	14	14
วิศวกรรมศิลป์	สัดส่วน	0.085	0.145	0.102	0.101	0.078	0.128	0.110	0.072
	จำนวน	53	10	19	28	20	22	10	7
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.045	0.116	0.091	0.051	0.063	0.076	0.038	0.041
	จำนวน	28	8	17	14	16	13	8	4

ระดับรายได้ของมารดา		ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 500	500-1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
สาขาวิชา									
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.300	0.275	0.269	0.301	0.322	0.285	0.231	0.289
	จำนวน	187	19	50	83	82	49	21	23
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.030	0.014	0.059	0.080	0.098	0.064	0.066	0.082
	จำนวน	50	1	11	22	25	11	6	8
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.022	0.043	0.038	0.029	0.027	0.012	0.022	0.021
	จำนวน	14	3	7	8	7	2	2	2
ร้อยละ		35.25	3.90	10.51	15.59	14.41	9.72	5.14	5.48
	จำนวนรวม	624	63	186	276	255	172	91	97

หมายเหตุ : กาโค-สแกวร์ เท่ากับ 43.99 พหุนัยของความไม่เป็นอิสระ เท่ากับ 56 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .7005

จากตาราง 137 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท ที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และที่มารดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 138 จำนวนนักศึกษาที่ได้อุปการะศึกษาในสาขาวิชาภาษา จำนวนตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา

สาขาวิชา	ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา	ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
แพทยศาสตร์	สัดส่วน	0.0709	0.0592	0.0518	0.0440	0.0454	0.0265	0.0396
	จำนวน	548	186	192	127	64	35	26
เกษตรศาสตร์	สัดส่วน	0.0438	0.0458	0.0426	0.0412	0.0443	0.0265	0.0304
	จำนวน	339	144	158	119	82	35	20
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.1168	0.0924	0.0955	0.0970	0.1141	0.0522	0.0914
	จำนวน	903	290	354	280	211	69	60
วิศวกรรมศาสตร์	สัดส่วน	0.1333	0.1711	0.1452	0.1247	0.1119	0.1114	0.1536
	จำนวน	1,035	537	538	360	207	74	63
วิทยาศาสตร์	สัดส่วน	0.0287	0.0401	0.0232	0.0349	0.0351	0.0331	0.0396
	จำนวน	222	126	104	101	65	22	26

ตาราง 138 (ต่อ)

ระดับรายได้ของประชากร		ไม่มีรายได้	ต่ำกว่า 1,000	1,001-2,000	2,001-3,000	3,001-5,000	5,001-7,000	มากกว่า 7,000
สาขาวิชา								
นิติศาสตร์	สัดส่วน	0.0350	0.0283	0.0399	0.0384	0.0486	0.0496	0.0411
	จำนวน	271	33	148	111	90	33	27
สังคมศาสตร์	สัดส่วน	0.3677	0.2335	0.3476	0.4050	0.4283	0.4503	0.5381
	จำนวน	2,842	733	1,288	1,169	792	299	353
มนุษยศาสตร์	สัดส่วน	0.0313	0.0117	0.0245	0.0297	0.0389	0.0406	0.0243
	จำนวน	246	37	91	86	72	27	16
ศึกษาศาสตร์	สัดส่วน	0.1710	0.3173	0.2245	0.1846	0.1330	0.1054	0.0914
	จำนวน	1,322	996	832	533	246	70	60
ร้อยละ		37.46	15.21	17.96	13.99	8.96	3.21	3.18
	จำนวนรวม	7,728	3,138	3,705	2,886	1,849	664	656

ตาราง 139 สัดส่วนของนักเรียนที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากสาขาวิชาที่เลือกศึกษา เทียบกับสัดส่วนของนักศึกษาที่เลือกศึกษา เทียบกับจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

สาขาวิชา	ไม่ มี รายได้	ต่ำกว่า 1,001	1,001- 2,000	2,001- 3,000	3,001- 5,000	5,001- 7,000	มากกว่า 7,000
แพทยศาสตร์	0.2047*	0.1482*	0.2018	0.1952*	0.2452*	0.2482*	0.2387*
เกษตรศาสตร์	0.3086	0.0051	0.0028	0.0177	0.0443	0.0064	0.0005
วิทยาศาสตร์	0.0332*	0.0611	0.0593	0.0696	0.0851	0.0303	0.0502
วิศวกรรมศาสตร์	0.0106	0.0221	0.0366	0.0032	0.0043	0.0424	0.0407
ศิลปกรรมศาสตร์	0.0562	0.0736	0.0734	0.0435	0.0928*	0.0767	0.0325
นิติศาสตร์	0.0098	0.0697	0.0108	0.0243	0.0269	0.0533	0.0001
สังคมศาสตร์	0.0681	0.0370	0.0469	0.0835*	0.1435*	0.2196*	0.2495*
มนุษยศาสตร์	0.0483	0.0353	0.0552	0.0683	0.0250	0.0253	0.0581
ศึกษาศาสตร์	0.1486*	0.2781*	0.1956*	0.1572*	0.1214*	0.0835	0.0706
สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย	0.0709	0.0803	0.0758	0.0736	0.0876	0.0856	0.0823

*มากกว่า หรือ น้อยกว่า (<) สัดส่วนที่แตกต่างเฉลี่ย

จากตาราง 139 แสดงว่า นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้มีความต้องการศึกษาสาขาวิชา แพทย์ศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ น้อยกว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 1,001 บาท มีความต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์มากกว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 1,001 - 2,000 บาท มีความต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 3,001 - 5,000 บาท ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นร้อยละ 5,001 - 7,000 บาท และนักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้คิดเป็นมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนมากกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนน้อยกว่านักศึกษา

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษา

ความมุ่งหมายของการวิจัยเรื่องนี้เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าและนักศึกษาปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษาในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครว่ามีลักษณะการแจกแจงสภาวะภาพในด้านเพศ หลักสูตรที่ศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ภาคภูมิลำเนาของบิดา อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา และระดับรายได้ของบิดามารดาอย่างไร มีความสอดคล้องระหว่างกัน และมีความสอดคล้องกับสภาวะภาพของประชากรเพียงใด

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามสองฉบับของคณะกรรมการโครงการวิจัยประสิทธิภาพการจัดการอุดมศึกษาร่วมกับคณะนิติศึกษา เอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฉบับแรกเป็นแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และฉบับที่สอง เป็นแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา

ผู้ตอบแบบสอบถามความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า ปีการศึกษา 2521 ในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 2,892 คน ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ ประชากรนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 22,406 คน ปีการศึกษา 2521 ในสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาการแจกแจงสภาวะภาพของนักเรียนที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ใช้ร้อยละ หรือสัดส่วน การเปรียบเทียบสภาวะภาพเป็นคู่ ๆ เพื่อทดสอบว่าสภาวะภาพของกลุ่มย่อยใดมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน ใช้การทดสอบสัดส่วน (z - test) และการเปรียบเทียบเพื่อทดสอบว่าสภาวะภาพที่เป็นกลุ่มย่อยต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน ใช้ทดสอบไค - สแควร์

สรุปผลการค้นคว้า

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาโดยทั่วไป

1. นักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนมากกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 สถาบันอุดมศึกษาที่นักเรียนต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดคือมหาวิทยาลัย รองลงไปได้แก่ วิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยรามคำแหง วิทยาลัยเอกชน และสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ รองลงไปได้แก่ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ตามลำดับ

2. สถาบันอุดมศึกษาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดคือมหาวิทยาลัย รองลงไปได้แก่วิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดคือสาขาวิชาสังคมศาสตร์ รองลงไปได้แก่ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์และนิติศาสตร์ ตามลำดับ

3. นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษามากมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. สาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงสุด คือ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ รองลงไปที่คือสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์

นิติศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักเรียน
ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ รองลงไปคือ
สาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิจิตรศิลป์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์
เกษตรศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย เอกชน
ต้องการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงไปคือสาขาวิชา เกษตรศาสตร์
วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาที่นักเรียนไม่ต้องการศึกษาใน
วิทยาลัย เอกชน คือสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และศึกษาศาสตร์

5. สาขาวิชาที่นักศึกษาได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นร้อยละสูงสุดคือ สาขาวิชา
สังคมศาสตร์ รองลงไปได้แก่สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์
เกษตรศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ ตามลำดับ สาขาวิชาที่นักศึกษาได้
โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นร้อยละสูงสุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ รองลงไปได้แก่
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ และเกษตรศาสตร์
ตามลำดับ สาขาวิชานิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ไม่มีในวิทยาลัยของรัฐ สาขาวิชาที่นักศึกษา
ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เอกชน เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ รองลงไปคือ
สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิจิตรศิลป์ ตามลำดับ สาขาวิชาแพทยศาสตร์
เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ไม่เปิดสอนในวิทยาลัย เอกชน
ที่ตั้งอยู่ในกรุง เทพมหานคร

6. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์
วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของ
นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยในสาขาดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
น้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และ
ศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05
นักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิจิตรศิลป์ และ
สังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐในสาขาดังกล่าว
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ ในสาขาวิชาดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่ต้องการศึกษาใน วิทยาลัยเอกชน ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาดังกล่าวอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชา

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนคือ โอกาสในการหางาน รองลงไปคือ ปัจจัยอื่น ความยากง่ายในการเรียน บิคมารดา ความมีหน้ามตาทางอาชีพ จำนวนผู้สอบคัดเลือก เพื่อนฝูงและครูอาจารย์ ตามลำดับ โอกาสในการหางาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ ทุกปัจจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ ทุกปัจจัย (ยกเว้นปัจจัย เรื่องโอกาสในการหางาน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ความยากง่ายในการเรียนและบิคมารดาที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่า ครูอาจารย์ เพื่อนฝูง จำนวนผู้สอบคัดเลือก และความมีหน้ามตาทางอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ความมีหน้ามตาทางอาชีพและจำนวนผู้สอบคัดเลือกมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนสูงกว่าครูอาจารย์และเพื่อนฝูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาคือ โอกาสในการหางาน รองลงไปคือ ปัจจัยอื่น บิคมารดา ความยากง่ายในการเรียน ความมีหน้ามตาทางอาชีพ จำนวนผู้สอบคัดเลือก ครูอาจารย์ และเพื่อนฝูง ตามลำดับ โอกาสในการหางาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ ทุกปัจจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าปัจจัยอื่น ๆ ทุกปัจจัย (ยกเว้นโอกาสในการหางาน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 บิคมารดา ความยากง่ายในการเรียน ความมีหน้ามตาทางอาชีพ จำนวนผู้สอบคัดเลือก มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าเพื่อนฝูงและครูอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

บิดามารดา ความยากง่ายในการ เรียน และความมีหน้ามีตาทางอาชีพ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าจำนวนผู้สมัครเลือก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 บิดามารดา และความยากง่ายในการ เรียน มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าความมีหน้ามีตาทางอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 บิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยสูงกว่าความยากง่ายในการ เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

3. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากบิดามารดาและครูอาจารย์ ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากเพื่อนฝูง ตัดสินใจเลือกสาขาวิชานิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดเท่ากันสามสาขา นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากความมีหน้ามีตาทางอาชีพ จำนวนผู้สมัครเลือก โอกาสในการหางาน และปัจจัยอื่น ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุด เมื่อพิจารณาแต่ละสาขา พบว่านักเรียนที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากบิดามารดา นักเรียนที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากครูอาจารย์ นักเรียนที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากเพื่อนฝูง นักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจิตรศิลป์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่น นักเรียนที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากความยากง่ายในการ เรียน

4. นักศึกษาในวิทยาลัยที่ได้รับอิทธิพลจากทุกปัจจัย (ยกเว้นปัจจัยอื่น) ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด ส่วนนักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่น ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุด เมื่อพิจารณาแต่ละสาขาวิชา พบว่านักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาแพทยศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากบิดามารดา นักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากครูอาจารย์ นักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากเพื่อนฝูง นักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจิตรศิลป์

เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่น นักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชานิติศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากความมีหน้าที่ทางอาชีพ และนักศึกษาที่ตัดสินใจเลือกสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจจากโอกาสในการหางาน

5. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากปัจจัยทุก ๆ ปัจจัย ต้องการการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงสุด เมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มสถาบัน พบว่านักเรียนที่ต้องการการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากเพื่อนฝูง เป็นสัดส่วนสูงสุด นักเรียนที่ต้องการการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากครูอาจารย์ เป็นสัดส่วนสูงสุด

6. บิตามารดา เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เป็นร้อยละสูงลำดับที่สามและเป็นสัดส่วนสูงลำดับที่สามของนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน ครูอาจารย์ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงลำดับที่สาม ความมีหน้าที่ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน เป็นสัดส่วนสูงลำดับที่หนึ่ง ความยากง่ายในการ เรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงลำดับที่สาม จำนวนผู้สอบคัดเลือก เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงลำดับที่หนึ่ง โอกาสในการหางานเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชนเป็นสัดส่วนสูงลำดับที่สองและเป็นร้อยละสูงสุดลำดับที่หนึ่งของนักศึกษาในวิทยาลัย ปัจจัยอื่นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในวิทยาลัย เป็นร้อยละสูงลำดับที่สาม

7. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากบิดามารดา ความมีหน้าที่ทางอาชีพ ความยากง่ายในการ เรียนและโอกาสในการหางาน เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐที่ได้รับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจอย่างเดียวกัน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากความยากง่ายในการ เรียนเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่นักเรียนได้รับอิทธิพล

ต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาจากโอกาสในการหางาน เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาในวิทยาลัย ที่ได้รับอิทธิพลต่อการตัดสินใจอย่างเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ของ ทุก ๆ คู่ที่กล่าวมาข้างต้น

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามเพศ

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละต่ำกว่านักศึกษาหญิงเล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนชายหญิงกับนักศึกษาชายหญิง พบว่านักเรียนชายและหญิงที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนชายหญิง นักศึกษาชายหญิง กับประชากรชายหญิงในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชายที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาชายที่ได้โอกาสศึกษา มีสัดส่วนต่ำกว่าประชากรชาย ส่วนนักเรียนหญิงที่ต้องการศึกษาและนักศึกษาหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

2. นักเรียนชายต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง และสถาบันอื่น เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนหญิง แต่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักเรียนหญิง นักเรียนชายหญิงต้องการศึกษาในสาขาวิชาเกาสาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

3. นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชน เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาหญิง แต่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาหญิงในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาชายได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาหญิงในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ และนิเทศศาสตร์ ส่วนสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เหล่านี้ นักศึกษาหญิงได้โอกาสศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาชาย

4. เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนชายหญิงที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาชายหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่านักเรียนชายหญิงที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาชายหญิงที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบทางด้านสาขาวิชา พบว่านักเรียนชายต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของ

นักศึกษาชาย แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่อนักศึกษาชาย ส่วนนัก เรียนหญิงต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่อนักศึกษาหญิง แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่อนักศึกษาหญิง

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามภาคภูมิลาเนาของนิสิต

1. นัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นร้อยละสูงสุด รองลง ไปคือ นัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ เมื่อพิจารณา สัดส่วน พบว่านัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด รองลง ไปคือ นัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคกลาง ตามลำดับ นัก เรียนที่บิดามีภาคภูมิลาเนาต่างกัน ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05
2. นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ ภาคตะวันตก และกรุงเทพมหานคร ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้และภาค ตะวันตกต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาค ตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในทุก ๆ ภาค ต้องการการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนสูงสุด แต่ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละกลุ่มสถาบัน พบว่านัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตกมีสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย นักเรียนที่บิดามี ภูมิลำเนาในภาคเหนือมีสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอื่น นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนา ในภาคใต้มีสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนในวิทยาลัยเอกชน สัดส่วนสูงสุดของ นักเรียนมีเท่ากันสามภาคคือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก ภาคกลาง และ กรุงเทพมหานคร เมื่อพิจารณาสัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการการศึกษาในสาขาวิชา พบว่านักเรียน ที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมคือ นักเรียนที่บิดามี ภูมิลำเนาในภาคกลาง นักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ คือนัก เรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก นักเรียนที่ต้องการการศึกษา

เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชานิติศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชามนุษยศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร

3. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดในวิทยาลัยคือ นักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร รองลงไปคือ นักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ตามลำดับ นักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดและเป็นสัดส่วนสูงสุดทั้งในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัยเอกชน และได้โอกาสศึกษาแต่ละสาขาวิชาเป็นร้อยละสูงสุดในทุกสาขา (ยกเว้นสาขาวิชาแพทยศาสตร์) นอกจากนี้ยังมีสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ด้วย

4. เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษากับประชากรชายทุกภาคภูมิลำเนา พบว่านักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายในภาคภูมิลำเนาเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

5. เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในวิทยาลัย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยและประชากรชายทุกภาคภูมิลำเนา พบว่านักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครต้องการศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร และเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร ส่วนนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครก็มีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลางต้องการศึกษาในวิทยาลัยและนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลางได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ต้องการศึกษาในวิทยาลัยและนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีภูมิลำเนาในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ต้องการศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ และต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ ส่วนนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคใต้ก็ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตกต้องการศึกษาในวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาในวิทยาลัยที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก แต่นักศึกษาในวิทยาลัยที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตกมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

6. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร รองลงไปคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคกลาง เมื่อเปรียบเทียบกับประชากรชายหญิงทุกภาคภูมิลำเนา พบว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครและภาคตะวันตกได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครและภาคตะวันตก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายหญิงในภาคเดียวกันคือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

7. นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร แต่นักเรียนที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตกต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ เป็นสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในภาคตะวันตก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามหลักสูตรที่ศึกษา ระดับมัธยมศึกษา

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นร้อยละสูงสุดคือ นักเรียน ม.ศ.5 รองลงไปที่ นักเรียน ป.วช., ป.ปช. และ ป.กศ. ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาตามสัดส่วน พบว่า นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงไปที่ นักเรียน ป.ปช., ป.กศ. และ ป.วช. ตามลำดับ นักเรียนที่ศึกษาหลักสูตรต่างกันต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบ สัดส่วนเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่า นักเรียน ป.วช. และ ป.กศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อพิจารณาสัดส่วน ของแต่ละกลุ่มสถาบัน พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียน ม.ศ.5 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ วิทยาลัยเอกชน และ มหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียน ป.วช. และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดใน สถาบันอื่นคือ นักเรียน ป.กศ. เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละสาขาวิชา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และมนุษยศาสตร์คือ นักเรียน ม.ศ.5 นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ คือ นักเรียน ป.กศ. นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และสังคมศาสตร์คือ นักเรียน ป.วช. และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาจิตรศิลป์คือ นักเรียน ป.ปช.

2. นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงไปเป็นนักศึกษาที่จบหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 เฉพาะในมหาวิทยาลัย มีนักศึกษาที่จบ หลักสูตร ม.ศ.5 เป็นจำนวนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐ นักศึกษาที่มีจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่ จบหลักสูตร ป.วช. รองลงไปเป็นนักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5, ป.กศ. และ ป.ปช. ตามลำดับ ส่วนในวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุด รองลงไปคือ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช., ป.กศ. และ ป.ปช. ตามลำดับ นักศึกษาที่จบ หลักสูตร ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดและมีจำนวนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ และนิติศาสตร์ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.กศ. ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและจำนวนสูงสุดใน

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ป.วช. ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนและมีจำนวน สูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์

3. นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของ นักศึกษาที่จบหลักสูตร ม.ศ.5 แก่นักเรียนหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับ อุดมศึกษา เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่จบหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนต่ำกว่า นักศึกษา แต่ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัย เอกชนเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนนักเรียนหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 ต้องการ ศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เอกชนเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับน้อยกว่า .05

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามอาชีพของนิสิต

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษามีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย รองลงไปคือ นักเรียนที่บิดารับราชการ เป็นลูกจ้าง เป็นเกษตรกร เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และทำงานตาม ลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละอาชีพ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย รองลงไปคือ นักเรียนที่บิดาเป็นลูกจ้าง เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ รับราชการ ทำงานตาม และเป็นเกษตรกร ตามลำดับ นักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกันต้องการ ศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่ บิดาค้าขาย เป็นลูกจ้าง เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และรับราชการ ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วน สูงกว่านักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดา ค้าขาย เป็นลูกจ้าง และรับราชการ ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่บิดา ทำงานตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดาค้าขายต้องการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดารับราชการ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และเป็น ลูกจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

2. นักศึกษาที่บิดาค้าขายได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด รองลงไปคือ นักศึกษาที่ บิดารับราชการ เป็นลูกจ้าง เป็นเกษตรกร เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ และทำงานตาม ตามลำดับ

3. เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียน นักศึกษาและประชากรชายในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่บิดารับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของ นักศึกษา และต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายที่มีอาชีพรับราชการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ น้อยกว่า .05 ส่วนนักศึกษาที่บิดารับราชการได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของ ประชากรชายที่รับราชการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนและนักศึกษาที่บิดาเป็น ลูกจ้างต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายในกรุงเทพมหานคร ที่เป็นลูกจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนและนักศึกษาที่บิดาค้าขายและ เป็นเกษตรกร ต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายใน กรุงเทพมหานครที่เป็นลูกจ้างและเป็นเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษานำไปเปรียบเทียบกับ สัดส่วนของประชากรชายทั่วประเทศ พบว่านักเรียนและนักศึกษาที่บิดารับราชการ - พนักงาน รัฐวิสาหกิจ และค้าขาย ต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย ทั่วประเทศที่รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ และค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ส่วนกลุ่มอาชีพที่เป็นลูกจ้าง เป็นเกษตรกร และทำงานบ้าน นักเรียนที่ต้องการศึกษาและ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชายทั่วประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่บิดาค้าขาย นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐคือ นักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกรและ ทำงานบ้าน นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือ นักเรียนที่บิดาเป็น ลูกจ้าง และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหงและสถาบันอื่นคือ นักเรียนที่บิดาเป็นเกษตรกร เมื่อพิจารณานักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพต่าง ๆ กันว่าต้องการศึกษา ในสาขาวิชาทั้ง เก้าสาขานั้น ปรากฏว่า นักเรียนที่บิดาประกอบอาชีพจากทุกกลุ่มอาชีพต้องการ ศึกษาในสาขาวิชาเก้าสาขาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

5. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนและจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษา ที่บิดาค้าขาย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ มีสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดา

เป็น เกษตรกร และได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดาค้าขาย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เอกชนซึ่งมีสัดส่วนสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนที่มีจำนวนสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดาค้าขาย นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกสาสา เป็นสัดส่วนสูงสุดแต่ละสาขานี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดาทำงานบ้าน สาขาวิชา เกษตรศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดา เป็น เกษตรกร สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดาค้าขาย สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดา เป็นพนักงาน รัฐวิสาหกิจ สาขาวิชาศิลปคือนักศึกษา ที่บิดาทำงานบ้าน สาขาวิชานิติศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดารับราชการ สาขาวิชาสังคมศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดาค้าขาย สาขาวิชามนุษยศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดา เป็นลูกจ้างและสาขาวิชาศึกษาศาสตร์กือนักศึกษาที่บิดา เป็น เกษตรกร

6. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนัก เรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในสถานอุดมศึกษา พบว่านัก เรียนที่บิดามีอาชีพแต่ละกลุ่มอาชีพต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย การ เปรียบ เทียบสัดส่วน ระหว่างนัก เรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกสาสา พบว่านัก เรียน ที่บิดารับราชการต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมเป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาใน สาขาวิชาดังกล่าว นัก เรียนที่บิดา เป็นพนักงาน รัฐวิสาหกิจต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ และ เกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และ ศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นัก เรียน ที่บิดา เป็นลูกจ้างต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่า สัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นัก เรียนที่บิดาค้าขายต้องการศึกษา สาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และ ศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นักศึกษา ที่บิดา เป็น เกษตรกรต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษา ที่ ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นัก เรียนที่บิดาทำงานบ้านต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์

และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามอาชีพของมารดา

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาทำงานบ้าน รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดาค้าขาย รับราชการ เป็นเกษตรกร เป็นลูกจ้าง และเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละอาชีพ พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดา รับราชการ รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดา เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย เป็นลูกจ้าง ทำงานบ้าน และเป็นเกษตรกร ตามลำดับ นักเรียนที่มารดามีอาชีพต่างกัน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนเป็นรายคู่ พบว่านักเรียนที่มารดา รับราชการ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย เป็นลูกจ้าง และทำงานบ้าน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่่านักเรียนที่มารดา เป็นเกษตรกร และนักเรียนที่มารดา รับราชการต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่่านักเรียนที่มารดาทำงานบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

2. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน รองลงไปคือ นักศึกษาที่มารดาค้าขาย เป็นเกษตรกร รับราชการ เป็นลูกจ้าง และเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาและประชากรหญิงในกรุงเทพมหานคร พบว่าในกลุ่มอาชีพ รับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่่าสัดส่วนของนักศึกษา และนักเรียน นักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มลูกจ้าง นักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่นักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มอาชีพค้าขาย นักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่่าสัดส่วนของนักเรียน และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่่าสัดส่วนของ

ประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่เป็นเกษตรกร นักศึกษา มีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียน และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่ทำงานบ้าน นักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักเรียน และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษากับประชากรหญิงทั่วประเทศที่ประกอบอาชีพในกลุ่มอาชีพอย่างเดียวกัน ในกลุ่มอาชีพรับราชการ - พนักงานรัฐวิสาหกิจ พบว่านักเรียนและนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่เป็นลูกจ้าง พบว่านักเรียนและนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีอาชีพค้าขาย พบว่านักเรียนและนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่เป็นเกษตรกร นักเรียนและนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่ทำงานบ้าน พบว่านักเรียนและนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือนักเรียนที่มารดา รับราชการ นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐคือนักเรียนที่มารดา ทำงานบ้าน นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือนักเรียนที่มารดา เป็นลูกจ้าง และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรวมค่าแห่งและสถาบันอื่น คือนักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกร เมื่อพิจารณาเฉพาะสาขาวิชา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์คือนักเรียนที่มารดาค้าขาย นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ นิติศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คือนักเรียนที่มารดาเป็นลูกจ้าง นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์คือนักเรียนที่มารดาเป็นเกษตรกร และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิจิตรศิลป์และมนุษยศาสตร์คือนักเรียนที่มารดา รับราชการ

5. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดของแต่ละกลุ่มสถาบันนี้ ในมหาวิทยาลัยแก่นักศึกษาที่มารดาค้าขาย ในวิทยาลัยของรัฐคือนักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกร และในวิทยาลัยเอกชนคือนักศึกษาที่มารดาเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดแต่ละสาขานี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ คือนักศึกษาที่มารดาเป็น เกษตรกร สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมคือนักศึกษาที่มารดา รับราชการ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดาค้าขาย สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดา เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ สาขาวิชาสังคมศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดาทำงานบ้าน

6. การ เปรียบ เทียบสัดส่วน ระหว่างนัก เรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ พบว่านัก เรียนที่มารดา มีอาชีพแต่ละกลุ่มอาชีพต้องการศึกษา ในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย ส่วน การ เปรียบ เทียบระหว่างสัดส่วนของนัก เรียนที่ต้องการศึกษากับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ พบว่านัก เรียนที่มารดา รับราชการต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนน้อยกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นักเรียนที่มารดา เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องการศึกษาในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่า นักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นักเรียนที่มารดา เป็นลูกจ้าง เป็นเกษตรกร และทำงานบ้าน ต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นักเรียนที่มารดา ค้าขายต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่านักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชา สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา ดังกล่าว

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามระดับการศึกษาของบิดา

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่บิดา จบ ป.4 รองลงไปคือ นักเรียนที่บิดาจบ ม.ศ.3 จบ ม.ศ.5 จบ ป.7 จบปริญญาตรี ไม่รู้หนังสือ จบสูงกว่าปริญญาตรี และจบอนุปริญญา ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วน พบว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่บิดาจบปริญญาตรี รองลงไปคือ นักเรียนที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรี จบอนุปริญญา จบ ม.ศ.5 ไม่รู้หนังสือ จบ ม.ศ.3 จบ ป.7 และจบ ป.4 ตามลำดับ นักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกัน ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนเป็นรายคู่ พบว่านักเรียนที่บิดาจบการศึกษาตั้งแต่ระดับ ม.ศ.5 ขึ้นไป ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดาจบการศึกษาตั้งแต่ระดับ ม.ศ.3 ลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดาจบการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไปต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่บิดาจบ ม.ศ.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 และนักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือ ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดาจบ ป.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

2. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดา จบประถมศึกษา รองลงไปคือ นักศึกษาที่บิดาจบมัธยมศึกษา ไม่รู้หนังสือ จบปริญญาตรี จบอนุปริญญา และจบสูงกว่าปริญญาตรี ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาและประชากรชายในกรุงเทพมหานคร ของแต่ละกลุ่มระดับการศึกษา ปรากฏว่าส่วนใหญ่ไม่มีความสอดคล้องกัน พบเพียงคู่เดียวที่สัดส่วนมีความสอดคล้องกัน คือ นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งบิดาจบมัธยมศึกษาต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วน สอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งบิดาจบมัธยมศึกษา เช่น เดียวกัน ส่วนคู่อื่น ๆ มีสัดส่วนสูงต่อกันดังนี้ คือ ในกลุ่มที่ไม่รู้หนังสือและที่จบประถมศึกษา สัดส่วนของ นักเรียนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษา และสัดส่วนของนักเรียนนักศึกษากว่าสัดส่วนของประชากรชาย

ทุกคู่ทำคว่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบมัธยมศึกษา พบว่านักเรียน นักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบอนุปริญญาและสูงกว่าอนุปริญญาขึ้นไป พบว่าสัดส่วนของนักเรียนมีสูงกว่าสัดส่วนของ นักศึกษา และสัดส่วนของนักเรียนนักศึกษามีสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อนำสัดส่วนของนักเรียนที่ต่อการศึกษาแก่นักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในระดับอุดมศึกษาไป เปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากรชายทั่วประเทศของแต่ละกลุ่ม ระดับการศึกษา พบว่าทุกคู่มีสัดส่วนไม่สอดคล้องกัน คือ ในกลุ่มที่ไม่รู้หนังสือและที่จบประถมศึกษา สัดส่วนของนักเรียนนักศึกษามีต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ น้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบมัธยมศึกษา จบอนุปริญญาและจบสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป สัดส่วน ของนักเรียนนักศึกษามีสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่ต่อการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือนักเรียนที่บิคาจบสูงกว่า ปริญญาตรี นักเรียนที่ต่อการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐคือนักเรียนที่บิคาจบ ม.ศ.5 นักเรียนที่ต่อการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือนักเรียนที่บิคาจบ ป.7 นักเรียนที่ต่อการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือนักเรียนที่บิคาจบ ป.4 และนักเรียนที่ต่อการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่นคือนักเรียนที่บิคาจบปริญญาตรี เมื่อ พิจารณาความต่อการศึกษาในสาขาวิชาพบว่า นักเรียนที่บิคาจบการศึกษาในระดับต่าง ๆ ต่อการศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

5. นักศึกษาได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสถาบันมีดังนี้ ในมหาวิทยาลัยคือนักศึกษาที่บิคาไม่รู้หนังสือ ในวิทยาลัยของรัฐคือนักศึกษาที่บิคาจบประถมศึกษา และในวิทยาลัย เอกชนคือนักศึกษาที่บิคาจบสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา เป็นสัดส่วนสูงสุดแต่ละสาขามีดังนี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์และศึกษาศาสตร์คือนักศึกษาที่บิคาจบ อนุปริญญา สาขาวิชาเกษตรศาสตร์คือนักศึกษาที่บิคาไม่รู้หนังสือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ วิจิตรศิลป์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ คือนักศึกษาที่บิคาจบสูงกว่าปริญญาตรี และสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์คือนักศึกษาที่บิคาจบประถมศึกษา

6. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ พบว่านักเรียนที่บิดามีการศึกษาทุกระดับการศึกษาต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่งบิดามีการศึกษาระดับเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัย เอกชนซึ่งบิดาไม่รู้หนังสือ เช่นเดียวกัน ส่วนการเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ต้องการศึกษากับสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เก่าสาขา พบว่านักเรียนที่บิดาไม่รู้หนังสือและที่บิดาจบสูงกว่าปริญญาตรีต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าว นักเรียนที่บิดาจบประถมศึกษาและจบปริญญาตรีต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่บิดาจบมัธยมศึกษาต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่บิดาจบอนุปริญญาตรีต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามระดับการศึกษาของมารดา

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 ไม่รู้หนังสือ จบ ป.7 จบ ม.ศ.5 จบปริญญาตรี จบอนุปริญญา และจบสูงกว่าปริญญาตรี ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละกลุ่มระดับการศึกษาของมารดา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา รองลงไปคือ นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี จบปริญญาตรี จบ ม.ศ.5 จบ ม.ศ.3 จบ ป.7 ไม่รู้หนังสือ และจบ ป.4 ตามลำดับ

2. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา รองลงไปคือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้อะไรทั้งนั้น จบมัธยมศึกษา จบอนุปริญญา จบปริญญาตรี และจบสูงกว่าปริญญาตรี ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาและประชากรหญิงในกรุงเทพมหานครแต่ละกลุ่มระดับการศึกษา ทุกๆที่ได้ เปรียบเทียบกันต่างก็มีสัดส่วนไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ในกลุ่มที่ไม่รู้อะไรทั้งนั้น นักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่านักศึกษา และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง ทุกๆต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบประถมศึกษา พบว่านักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาและประชากรหญิง แต่นักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าประชากรหญิง ทุกๆมีสัดส่วนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบมัธยมศึกษาและจบสูงกว่าปริญญาตรี พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาและประชากร แต่นักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าประชากรหญิง ทุกๆมีสัดส่วนต่ำกว่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 และในกลุ่มที่จบอนุปริญญา พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อนำสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาไปเปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากรทั่วประเทศของแต่ละกลุ่มระดับการศึกษา พบว่าทุกๆมีสัดส่วนไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ในกลุ่มที่ไม่รู้อะไรทั้งนั้นและที่จบประถมศึกษา นักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง และนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่จบมัธยมศึกษา จบอนุปริญญาและจบสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง และนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาต่าง ๆ เป็นรายคู่ พบว่านักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดาจบ ป.4 ไม่รู้อะไรทั้งนั้น จบ ป.7

จบ ม.ศ.3 และ จบ ม.ศ.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี จบปริญญาตรี และจบ ม.ศ.5 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดาจบ ป.4 ไม่รู้หนังสือ และจบ ป.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดาจบ ป.4 และไม่รู้หนังสือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 และนักเรียนที่มารดาจบ ป.7 ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดาจบ ป.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อพิจารณาความต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัยคือ นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยรวมค่าแห่งคือ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือ นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ และนักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสถาบันอื่นคือนักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 เมื่อพิจารณาความต้องการศึกษาในสาขาวิชา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์คือ นักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือ นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์คือ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และวิศวกรรมศิลป์คือ นักเรียนที่มารดาจบปริญญาตรี นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชานิติศาสตร์คือ นักเรียนที่มารดาจบ ม.ศ.3 นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญญา และนักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชามนุษยศาสตร์คือ นักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

5. นักศึกษาได้โอกาสศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสถาบันมีดังนี้ ในมหาวิทยาลัยคือนักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี ในวิทยาลัยของรัฐคือนักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา และในวิทยาลัย เอกชนคือนักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกสาสา เป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสาขาวิชามีดังนี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์

และศึกษาศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา สาขาวิชาเกษตรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คือนักศึกษาที่มารดาจบอนุปริญา สาขาวิชาวิจิตรศิลป์และนิเทศศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดาจบปริญญาตรี สาขาวิชาสังคมศาสตร์คือนักศึกษาที่มารดาจบมัธยมศึกษา และสาขาวิชามนุษยศาสตร์ คือนักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี

6. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ท้อง การศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ พบว่านักเรียนที่มารดามีการศึกษาทุกระดับการศึกษาต้องการ ศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่ง มารดามีการศึกษาระดับเดียวกัน ส่วนการเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ท้อง การศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกสาสา พบว่านักเรียนที่มารดาไม่รู้หนังสือต้องการ ศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชา วิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เดียวกัน นักเรียนที่มารดาจบประถมศึกษาและจบอนุปริญาต้องการ การศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เดียวกัน นักเรียนที่มารดา จบมัธยมศึกษาและจบปริญาตรีต้องการ การศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของ นักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของ นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เดียวกัน และนักเรียนที่มารดาจบสูงกว่าปริญาตรีต้องการ การศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ของการศึกษาสาขาวิชา วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส ศึกษาในสาขาวิชา เดียวกัน

ความต้องการศึกษาและการได้โอกาสศึกษาตามระดับรายได้ต่อ เดือนของบิดา

1. นักเรียนที่ท้อง การศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่มีคามิ รายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท รองลงไปคือ นักเรียนที่มีคามิรายได้ต่อ เดือน ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 - 5,000 บาท มีรายได้ต่อ เดือนมากกว่า 7,000 บาท มีรายได้ต่อ เดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท รายได้ต่อเดือน

ตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท ไม่มีรายได้ และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท รองลงไปที่คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 5,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท และไม่มีรายได้ ตามลำดับ

2. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท รองลงไปที่คือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,000 บาท และไม่มีรายได้ ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาและประชากรชายในกรุงเทพมหานครของแต่ละกลุ่มระดับรายได้ต่อเดือน พบว่ามีเพียงสองคู่เท่านั้นที่มีสัดส่วนสอดคล้องกันคือ คู่แรก เป็นสัดส่วนระหว่างนักเรียนกับนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท และคู่ที่สอง เป็นสัดส่วนระหว่างนักเรียนกับนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท ส่วนคู่อื่น ๆ มีสัดส่วนสูงต่ำกว่ากันดังต่อไปนี้ ในกลุ่มที่ไม่มีรายได้ มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท และ มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท พบว่านักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่นักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท พบว่านักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท พบว่านักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของ

ประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้อ่อนมากกว่า 5,000 บาท พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา และนักเรียนนักศึกษาที่มีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่างกัน ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่างกันเป็นรายคู่ พบว่านักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท และมีรายได้อ่อนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่ำกว่า 5,001 บาทลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่ำกว่า 3,001 บาทลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่ำกว่า 2,001 บาทลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 และนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 1,001 บาทขึ้นไป ต้องการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อพิจารณาความต้องการการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาพบว่า นักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในมหาวิทยาลัย คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนมากกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยรามคำแหงคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนต่ำกว่า 500 บาท และนักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนและสถาบันอื่นคือ นักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท เมื่อพิจารณาความต้องการการศึกษาในสาขาวิชา พบว่านักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาแพทยศาสตร์คือนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท นักเรียนที่ต้องการการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์คือนักเรียนที่บิดามีรายได้อ่อนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท นักเรียนที่

ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ นิติศาสตร์ และศึกษาศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท และนักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือ นักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท

5. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา เป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสถาบันนี้ดังนี้ ในมหาวิทยาลัยคือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ในวิทยาลัยของรัฐคือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท ในวิทยาลัยเอกชนคือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสาขานี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์คือนักศึกษาที่บิดาไม่มีรายได้ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์คือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ คือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์คือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท สาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์และศึกษาศาสตร์คือนักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท

6. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถานอุดมศึกษาต่าง ๆ พบว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนทุกระดับรายได้ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่งบิดามีรายได้ต่อเดือนในระดับเดียวกัน และพบว่านักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท ต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และนักเรียนที่บิดามีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนซึ่งบิดามีรายได้ต่อเดือนในระดับเดียวกัน ส่วนการเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชา เกษตรศาสตร์ พบว่านักเรียนที่บิดาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน

นักเรียนที่มีรายได้อีกต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท และมีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกวาสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกวาสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และศึกษาด้านอื่น เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท และมีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกวาสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และศึกษาด้านอื่น เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน และนักเรียนที่มีรายได้อีกต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกวาสัดส่วนของนักศึกษา แต่ต้องการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และศึกษาด้านอื่น เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน

ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาตามระดับรายได้อีกต่อเดือนของมารดา

1. นักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมีร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาไม่มีรายได้ รองลงไปถึง นักเรียนที่มารดาที่มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท และมีรายได้อีกต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท ตามลำดับ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของแต่ละระดับรายได้อีกต่อเดือนของมารดา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาที่มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท รองลงไปถึง นักเรียนที่มารดาที่มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 5,000 – 7,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท ไม่มีรายได้ มีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท มีรายได้อีกต่อเดือนต่ำกว่า 500 บาท และมีรายได้อีกต่อเดือนตั้งแต่ 500 – 1,000 บาท ตามลำดับ

2. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่มารดาไม่มีรายได้ รองลงไปคือ นักศึกษาที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,001 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 5,001 – 7,000 บาท และมีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาจำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา และประชากรหญิงในกรุงเทพมหานครตามระดับรายได้ต่อเดือนของแต่ละกลุ่ม พบว่าส่วนใหญ่มีสัดส่วนไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ในกลุ่มที่ไม่มีรายได้ นักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนนักศึกษา แต่นักเรียนนักศึกษา มีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท ทั้งนักเรียนนักศึกษาและประชากรหญิงมีสัดส่วนสอดคล้องกัน ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท นักเรียนมีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษา และนักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสอดคล้องกับสัดส่วนของนักศึกษา แต่นักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา แต่นักเรียนนักศึกษามีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 ในกลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท พบว่านักเรียนมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 แต่มีสัดส่วนสอดคล้องกับสัดส่วนของประชากรหญิง ส่วนนักศึกษา มีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05

4. นักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเดือนต่างกันต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของนักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเดือนต่าง ๆ กันเป็นรายคู่ พบว่านักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 บาท ขึ้นไป ต้องการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารดามีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 3,001 บาทลงไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่

มารคามีรายได้เดือนมากกว่า 7,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วน สูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารคามีรายได้เดือนต่ำกว่า 2,001 บาทลงไป อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 นักเรียนที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารคามีรายได้เดือน ตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 และนักเรียนที่ มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท และที่มารคาไม่มีรายได้ ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วน สูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท และที่มารคา มีรายได้เดือนต่ำกว่า 500 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .05 เมื่อพิจารณา ความต้องการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่านักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดใน มหาวิทยาลัย คือ นักเรียนที่มารคามีรายได้เดือนสูงกว่า 7,000 บาท นักเรียนที่ต้องการ การศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยของรัฐและสถาบันอื่นคือนักเรียนที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 500 - 1,000 บาท นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในวิทยาลัยเอกชนคือนักเรียน ที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 1,001 - 2,000 บาท และนักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นสัดส่วน สูงสุดในมหาวิทยาลัยรวมกันแล้วคือนักเรียนที่มารคามีรายได้ต่ำกว่า 500 บาท

5. นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสถาบันอุดมศึกษามีดังนี้คือ ในมหาวิทยาลัยคือนักศึกษาที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท ในวิทยาลัย ของรัฐคือนักศึกษาที่มารคาไม่มีรายได้ และในวิทยาลัยเอกชนคือนักศึกษาที่มารคามีรายได้เดือน มากกว่า 7,000 บาท ส่วนนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุดในแต่ละสาขาวิชามีดังนี้ สาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิทยาศาสตร์คือนักศึกษาที่มารคาไม่มีรายได้ สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วจิตกริลป์ และศึกษาศาสตร์คือนักศึกษาที่มารคามีรายได้เดือนต่ำกว่า 1,001 บาท สาขาวิชานิติศาสตร์และมนุษยศาสตร์คือนักศึกษาที่มารคามีรายได้เดือนตั้งแต่ 5,001 - 7,000 บาท และสาขาวิชาสังคมศาสตร์คือนักศึกษาที่มารคามีรายได้เดือนมากกว่า 7,000 บาท

6. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างนักเรียนที่ต้องการศึกษากับนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ พบว่านักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่านักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนสูงกว่ สัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยซึ่งมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในมหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชนซึ่งมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในวิทยาลัยเอกชนเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน นักเรียนที่มีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนมีรายได้น้อยกว่าร้อยละ 10 ของครัวเรือนในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาเดียวกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. สาขาวิชาที่นักเรียนต้องการศึกษาและนักศึกษาได้โอกาสศึกษาสูงสุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศนิยม บุศราทิจ (ทศนิยม บุศราทิจ 2514 : 31) ไสวรักษ์ พูลเพชรพันธุ์ (ไสวรักษ์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 32) ยวดี เจริญจิตร (ยวดี เจริญจิตร 2514 : 33) และ ถนอม อินทรกำเนต (ถนอม อินทรกำเนต 2514 : 30 - 41) และนักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์สูงรองลงไป ซึ่งใกล้เคียงกับผลการวิจัยของ เทียนใจ พิงพะเกียรติ (เทียนใจ พิงพะเกียรติ 2500 : 57) และ เวลิมชัย อุบลพงษ์ (เวลิมชัย อุบลพงษ์ 2511 : 32 - 42) ที่ทั้งสองพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาเกษตรศาสตร์

สูงสุด นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ค่อนข้างน้อย เกือบสูญหาย ซึ่งผลการวิจัยนี้ใกล้เคียงกับผลการวิจัยที่พบก่อนหน้านี้ว่า นักเรียนมีแนวโน้มในการเลือกสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ค่อนข้างน้อย เกือบสูญหาย เช่น ผลการวิจัยของ เฉลิมชัย อุบลพงษ์ (เฉลิมชัย อุบลพงษ์ 2511 : 32 - 34) หรือของ ไสวรัตน์ พูลเพชรพันธุ์ (ไสวรัตน์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 32) เป็นต้น

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนที่ต้องการศึกษา และนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา คือ โอกาสในการหางาน ส่วนนิคมารดาเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนนักศึกษาสูง เป็นลำดับที่สาม แม้บิดามารดาจะไม่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนนักศึกษาก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่า บิดามารดา ยังคงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนนักศึกษา เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ วิทยา รัตนวิจิตร (วิทยา รัตนวิจิตร 2513 : 91) ในทางประเทศที่มีงานวิจัยของ กอบบิ้นส์ และของ อีคี้ (Dobbins, 1969 : 2958A และ Eaddy, 1969 : 2958A - 2959A) ที่พบว่า บิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียนนักศึกษา

3. การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างความต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง พบว่าทั้งสองเพศมีความต้องการศึกษาไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาร้อยละพบว่านักเรียนนักศึกษาหญิงมีความต้องการและได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงกว่นักเรียนนักศึกษาชาย เพียงเล็กน้อย ผลการวิจัยนี้จึง เป็นการสนับสนุนนโยบายของรัฐที่จัดให้นักเรียนนักศึกษาหญิงมีโอกาสศึกษาควบคู่ความเป็นธรรม (คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ น.ป.ป. : 235) แต่เมื่อนำสัดส่วนของนักเรียนนักศึกษาทั้งชายและหญิงไปเปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากรชายหญิงในกรุงเทพมหานคร พบว่าสัดส่วนของนักเรียนนักศึกษาไม่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากร กล่าวคือ ประชากรในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นชาย แต่ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาส่วนใหญ่เป็นหญิง ซึ่งการวิจัยที่พบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 110) เมื่อพิจารณาแต่ละสถาบันอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษาหญิงได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นร้อยละสูงกว่นักเรียนชาย ทั้งนี้

เพราะวิทยาลัยของรัฐส่วนหนึ่งประกอบด้วยวิทยาลัยครูจำนวนหกแห่ง ซึ่งทั้งหมด เปิดสอนสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ไก่มีงานวิจัยของ โสคติผล มีทรัพย์ (โสคติผล มีทรัพย์ 2514 : 117) มะเคื้อ เสมมา (มะเคื้อ เสมมา 2513 : 58) และ ประมวล กิริณันแก้ว (ประมวล กิริณันแก้ว 2513 : 54) ได้วิจัยพบว่าเพศหญิงต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์มากกว่าเพศชาย จึงมีผลให้เพศหญิงได้โอกาสศึกษาในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์มากกว่าเพศชาย นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการได้รายงานผลว่า นักศึกษาหญิงในวิทยาลัยครูมีร้อยละสูงกวาร้อยละของนักศึกษาชาย (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 1) ในต่างประเทศพบเพียงประเทศเดียวที่นักศึกษาหญิงมีมากกว่านักศึกษาชายคือ ประเทศฟิลิปปินส์ (Chabaud, 1970 : 89) ซึ่งโดยทั่วไป นักศึกษาหญิงมีน้อยกว่านักศึกษาชาย (Wolfle, 1969 : 232)

4. นักเรียนนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครและนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร ต้องการและได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด ทั้งนี้เพราะการวิจัยได้กระทำกับนักเรียนนักศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยตรง แต่เนื่องจากการจัดการมัธยมศึกษาและการอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เป็นการเปิดโอกาสให้คนทุกภาคภูมิลำเนาได้เข้าศึกษา ในมหาวิทยาลัยมีการสอบแข่งขันรวม ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันของแต่ละปีพบอยู่เสมอว่า ผู้สอบคัดเลือกได้ของแต่ละปีการศึกษา ร้อยละสูงสุดได้แก่ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร (ทบวงมหาวิทยาลัย 2519 : 8) จึงก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคในโอกาสที่จะศึกษา (สิปปนนท์ เกตุทัต 2518 : 54) ผู้วิจัยจึงได้นำสัดส่วนของนักศึกษาไป เปรียบเทียบกับสัดส่วนของประชากร เป็นรายภาคภูมิลำเนา และผลการวิจัยปรากฏสอดคล้องกับรายงานที่กล่าวคือ นักเรียนนักศึกษาที่บิดามีภูมิลำเนาหรือตนเองมีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของประชากรในกรุงเทพมหานคร และในทางตรงข้ามนักเรียนนักศึกษาจากภาคภูมิลำเนาอื่น ๆ มีสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรในภาคเดียวกัน

5. นักเรียนที่เรียนหลักสูตร บ.ศ.5 ต้องการศึกษาเป็นร้อยละและสัดส่วนสูงสุด และสูงกว่านักเรียนที่เรียนหลักสูตร เทียบเท่า ม.ศ.5 นักศึกษาในมหาวิทยาลัยก็เป็นนักศึกษาที่จบจากหลักสูตร ม.ศ.5 เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะหลักสูตร ม.ศ.5 เป็นหลักสูตรที่เมื่อศึกษาสำเร็จแล้วไม่สามารถประกอบอาชีพได้ แต่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป (สิปปนนท์ เกตุทัต 2518 : 106) นักเรียนจึงต้องการศึกษาเป็นจำนวนมากและก็ได้โอกาสศึกษาเป็นจำนวนมากตามไปด้วย

6. นักเรียนที่บิดาค้าขาย ต้องการศึกษาเป็นร้อยละและสัดส่วนสูงสุด และนักศึกษาที่บิดาค้าขายก็ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดเช่นกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 175) และจันทนา นนทิก (จันทนา นนทิก 2521 : 46) นอกจากนี้ยังใกล้เคียงกับงานวิจัยของ สนั่น ประจงจิตร (สนั่น ประจงจิตร 2515 : 26) และ เปื้อง จันดา (เปื้อง จันดา 2519 : 25) ที่งานวิจัยของทั้งสองนี้พบว่า นักเรียนที่บิดาค้าขายมีร้อยละสูง เป็นลำดับที่สอง

7. นักเรียนนักศึกษาที่มารดาทำงานบ้านต้องการศึกษาและได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 175) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มารดาบรรณาการต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สนั่น ประจงจิตร (สนั่น ประจงจิตร 2515 : 26) และ เปื้อง จันดา (เปื้อง จันดา 2519 : 25)

8. นักเรียนที่บิดาจบ ป.7 ต้องการศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 86) และใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ไสรัลพัฑล พูลเพชรพันธุ์ (ไสรัลพัฑล พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 69) นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบอีกว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษา ทั้งนี้เพราะประเทศไทยมีประชากรที่จบระดับประถมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2519 . 5 - 6) ผู้ที่ได้โอกาสศึกษาส่วนใหญ่จึงมาจากครอบครัวที่จบประถมศึกษา ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยในต่างประเทศที่พบว่า ผู้ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาได้รับการศึกษาในระดับสูง (Baber. 1971 : 395 - 396 และ Elder. 1965 : 85) เมื่อพิจารณานักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในแต่ละสถาบัน พบว่านักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษาได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเป็นร้อยละสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมอริสัน แต่ในส่วนที่มอริสันพบว่า ผู้ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยคือนักศึกษาที่บิดาจบการศึกษาในระดับสูง (Morrison. 1968 . 1687A) นั้น ขัดแย้งกับงานของผู้วิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นร้อยละสูงสุดคือนักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษา

9. นักเรียนที่ต้องการศึกษาเป็นร้อยละสูงสุดคือ นักเรียนที่มารดาจบ ป.4 ผลการค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 87) และ ไสรัณห์ พูลเพชรพันธุ์ (ไสรัณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 69) นักเรียนที่มารดาจบอนุปริญาต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงสุด ซึ่งใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ไสรัณห์ พูลเพชรพันธุ์ (ไสรัณห์ พูลเพชรพันธุ์ 2514 : 69) ที่พบว่า นักเรียนที่มารดาจบ ม.11.5 มีสัดส่วนสูงสุด เมื่อพิจารณา นักศึกษาในแต่ละสถาบันพบว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยคือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี และนักศึกษาส่วนใหญ่ในวิทยาลัยของรัฐคือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา ผลที่พบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศที่ มอริสัน วิจัยไว้ (Morrison. 1968 : 1687A)

10. นักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 - 3,000 บาท ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละสูงสุด ซึ่งต่างไปจากที่ ไพบูลย์ สร้อยสุวรรณ วิจัยพบว่า นักเรียนที่มีคามีรายได้ต่อเดือนสูง เกินกว่า 4,500 บาท มีจำนวนร้อยละสูงสุด (ไพบูลย์ สร้อยสุวรรณ 2513 : 26 - 28) ส่วนงานวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ พบว่า นักเรียนที่มีคามีรายได้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 5,398 บาท (วิเชียร เกตุสิงห์ 2522 : 86) เมื่อพิจารณาโดยทั่วไปพบว่า นักเรียนและนักศึกษาที่มีคามีรายได้ต่อเดือนค่อนข้างสูง ต้องการการศึกษา และได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักเรียนนักศึกษาที่มีคามีรายได้ต่อเดือนค่อนข้างต่ำ ซึ่งแสดงว่า ผู้ที่อยู่ในครอบครัวซึ่งมีเศรษฐกิจสูงต้องการศึกษา และได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนสูงยิ่งขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮาร์บิสัน และ ไมเยอร์ ที่พบว่า ผู้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง จะมีโอกาสศึกษาสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ (Harbison and Myers. 1964 : 11)

11. นักเรียนและนักศึกษาที่มารดาที่มีรายได้ต่อเดือนในระดับปานกลาง (ตั้งแต่ 2,001 - 5,000 บาท) ต้องการการศึกษา และได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นร้อยละและสัดส่วนสูงกว่านักเรียนที่มารดาที่มีรายได้ต่อเดือนในระดับต่ำ (ต่ำกว่า 2,000 บาท) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เคลาส์ ที่พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระดับปานกลางมีความต้องการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจต่ำในระดับต่ำ (Krauss. 1964 : 868) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจนคส์ ที่พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำ ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนน้อย (Jencks. 1971 : 90)

ข้อเสนอแนะ

ค่านโยบาย

1. การเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ ในสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ใน กรุงเทพมหานคร

จากผลการค้นพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา และนักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา ผู้วิจัย เสนอแนะ ดังนี้

1.1 ในกรณีที่จำนวนการรับนักศึกษายังคงเท่าเดิม สาขาวิชาที่ควรเพิ่มจำนวนให้มากเป็นลำดับแรกคือ สาขาวิชาแพทยศาสตร์ ถัดไปควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชา วิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับ และในขณะเดียวกันควรลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรลดจำนวนนักศึกษา สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

1.2 ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครสามารถเพิ่มจำนวนนักศึกษาได้ ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่ม นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ นิติศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

1.3 ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครต้องลดจำนวนนักศึกษา ควรพิจารณาลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรลดจำนวน นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และแพทยศาสตร์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

1.4 การเพิ่มจำนวนนักศึกษา ควรเพิ่มจำนวนให้สอดคล้องกับการวิจัยที่พบว่า นักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาส

ส่วนสาขาวิจิตรศิลป์พบว่า นักเรียนต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสตามสถานภาพดังนี้คือ ผู้มีบัตรข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ผู้มีบิดามารดาจบอนุปริญญา ผู้มีมารดาจบประถมศึกษา ผู้มีบิดาไม่มีรายได้ และผู้ที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท และในสาขาวิชามนุษยศาสตร์พบว่า นักเรียนที่ต้องการศึกษา เป็นสัดส่วนมากกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษา คือ ผู้ที่มีบิดาเป็นลูกจ้างและทำงานบ้าน ผู้ที่มีมารดาข้าราชการ ผู้ที่มีมารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี และผู้ที่มีบิดาไม่มีรายได้ จึงเสนอ ดังนี้

1.4.1 สาขาวิชาแพทยศาสตร์ รับนักศึกษาเพิ่มได้ทุกสถานภาพ

1.4.2 สาขาวิชาวิจิตรศิลป์ ควรพิจารณา เพิ่มนักศึกษาที่มีบัตรข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ที่มีบิดามารดาจบอนุปริญญา ที่มีมารดาจบประถมศึกษา ที่มีบิดาไม่มีรายได้ และผู้ที่มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท

1.4.3 สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ควรพิจารณา เพิ่มจำนวนนักศึกษาที่มีบิดาเป็นลูกจ้างและทำงานบ้าน ที่มีมารดาข้าราชการ ที่มีมารดาจบสูงกว่าปริญญาตรี และที่มีบิดาไม่มีรายได้

2. การเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย จากการวิจัยพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ มนุษยศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย และนักเรียนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัย จึงเสนอ ดังนี้

2.1 ในกรณีที่มหาวิทยาลัยยังคงรับนักศึกษาได้จำนวนเท่าเดิม ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ เป็นจำนวนมากลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ วิจิตรศิลป์ มนุษยศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันของลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

2.2 ในกรณีที่มหาวิทยาลัยสามารถรับนักศึกษาเพิ่มเติมได้ ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

2.3 ในกรณีที่มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องลดจำนวนนักศึกษา ควรพิจารณาลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ สังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ วิศวกรรมศาสตร์ และแพทยศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

3. การเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยของรัฐ จากการวิจัยที่พบว่า นักเรียนต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศิลป์ เป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ และนักเรียนต้องการศึกษาในวิทยาลัยของรัฐในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยของรัฐ จึงเสนอ ดังนี้

3.1 ในกรณีที่วิทยาลัยของรัฐยังคงรับนักศึกษาได้จำนวนเท่าเดิม ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ให้มากเป็นลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิศวกรรมศิลป์เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ และในขณะเดียวกันต้องลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นลำดับแรก ถัดไปควรลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

3.2 ในกรณีที่วิทยาลัยของรัฐสามารถรับนักศึกษาเพิ่มเติมได้ ควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์เป็นลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ อนึ่ง วิทยาลัยของรัฐควรเปิดสาขาวิชานิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะมีนักเรียนต้องการศึกษาสาขานี้ดังกล่าว แต่ในปัจจุบันนี้วิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานครไม่เปิดสาขาวิชาทั้งสองนี้

3.3 ในกรณีที่วิทยาลัยของรัฐมีความจำเป็นต้องลดจำนวนนักศึกษา ควรพิจารณาลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เป็นลำดับแรก ถัดไปควรลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศิลป์ และแพทยศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

4. การเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ ในวิทยาลัยเอกชน จากการวิจัยที่พบว่า นักเรียนต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนในสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์เป็นสัดส่วนสูง กว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชน และนักเรียนต้องการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาในวิทยาลัยเอกชน จึงเสนอ ดังนี้

4.1 ในกรณีที่วิทยาลัยเอกชนยังรองรับนักศึกษาได้จำนวนเท่าเดิม วิทยาลัยเอกชนควรพิจารณาเพิ่มจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ และในขณะเดียวกันต้องพิจารณาลดจำนวนนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และนิติศาสตร์ ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

4.2 ในกรณีที่วิทยาลัยเอกชนสามารถรับนักศึกษาเพิ่มเติมได้ วิทยาลัยเอกชนควรพิจารณารับนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศิลป์ให้มากขึ้นเป็นลำดับแรก ถัดไปควรเพิ่มนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ อนึ่ง เนื่องจากนักเรียนต้องการศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์ในวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครจึงควร เปิดสาขาวิชามนุษยศาสตร์เพิ่มอีกหนึ่งสาขา

5. การเพิ่มหรือลดจำนวนนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

5.1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมาก แต่มหาวิทยาลัยรับนักศึกษาได้จำนวนน้อยอย่างไม่ได้สัดส่วนกับความต้องการ มหาวิทยาลัยจึงควรรับนักศึกษาเพิ่มเติมให้มากยิ่งขึ้น มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครสามารถจะขยายจำนวนการรับนักศึกษาเพิ่มเติมได้ โดยขยายเวลาที่เปิดปกติตั้งแต่เวลา 8.00 ถึง 17.00 น. นั้น มหาวิทยาลัยควรพิจารณาเปิดตั้งแต่เวลา 5.00 น. และต่อเวลาจาก 17.00 น. ไปจนถึง 21.00 น. หรือจะขยายเพิ่มก็ได้ตามความเหมาะสม แต่หากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครมีขีดจำกัดจนไม่สามารถรับนักศึกษาเพิ่มเติมได้อีกแล้ว ควรพิจารณาขยายการรับนักศึกษาให้มาก

ยิ่งขึ้นในมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค จำนวนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยควรรับเพิ่มเติมคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ เป็นจำนวนมากลดหลั่นลงมาตามลำดับ ในกรณีที่มีมหาวิทยาลัยมีความจำเป็นต้องลดจำนวนนักศึกษาหรือรองรับนักศึกษาได้จำนวนคงเดิม มหาวิทยาลัยควรพิจารณาปรับรับนักศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ให้มากลดหลั่นลงมาตามลำดับอีกเช่นกัน ทั้งนี้เพราะในขณะที่ยังจัดสรรที่นั่งให้กับนักศึกษาในภาคดังกล่าว จำนวนที่นั่งของนักศึกษาในภาคอื่น ๆ ก็จะลดจำนวนลงในขณะเดียวกัน

5.2 จำนวนนักศึกษาที่สถาบันอุดมศึกษาควรรับเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับการวิจัยที่พบว่า นักเรียนต้องการศึกษาเป็นสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาศาสนาตามสภาพดังนี้ ผู้ที่บิดาเป็นเกษตรกร ผู้ที่บิดาเป็นลูกจ้าง ผู้ที่บิดาทำงานบ้าน ผู้ที่มารดาเป็นลูกจ้าง ผู้ที่มารดาเป็นเกษตรกร ผู้ที่มารดาทำงานบ้าน ผู้ที่บิดาจบประถมศึกษา ผู้ที่บิดาไม่รู้หนังสือ ผู้ที่มารดาไม่รู้หนังสือ และผู้ที่มารดาจบประถมศึกษา จึงเสนอดังนี้

5.2.1 พิจารณาอาชีพของบิดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่บิดาเป็นเกษตรกร ถัดไปคือ นักศึกษาที่บิดาเป็นลูกจ้างและทำงานบ้านตามลำดับลดหลั่นลงมา

5.2.2 พิจารณาอาชีพของมารดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่มารดาเป็นลูกจ้าง ถัดไปคือ นักศึกษาที่มารดาเป็นเกษตรกรและทำงานบ้าน ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

5.2.3 พิจารณาการศึกษาของบิดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษา ถัดไปคือ นักศึกษาที่บิดาไม่รู้หนังสือ

5.2.4 พิจารณาการศึกษาของมารดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้หนังสือ ถัดไปคือ นักศึกษาที่มารดาจบประถมศึกษา

6. ควรกำหนดรับนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาตามสัดส่วนของประชากรในภาคพัฒนาของสำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบราชการและสังคมแห่งชาติ ซึ่งแบ่งเป็นเจ็ดภาคคือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคใต้ และกรุงเทพมหานคร หากสถาบันอุดมศึกษาสามารถรับนักศึกษาได้จำนวน 1 หมื่นคน จำนวนที่จัดสรรให้นักศึกษาทุกภาคพัฒนาได้โอกาสศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในปีการศึกษา 2523 ควรมีดังนี้ นักศึกษาภาคเหนือจำนวน 2,069 คน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 3,426 คน

ภาคกลางจำนวน ๐๑7 คน ภาคตะวันออกจำนวน 718 คน ภาคตะวันตกจำนวน 778 คน
ภาคใต้จำนวน 1,235 คน และกรุงเทพมหานครจำนวน 1,077 คน

7. การเพิ่มจำนวนนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในกรณีที่มีการจัดสรรจำนวนนักศึกษาให้กับนักศึกษาในกรุงเทพมหานครแล้ว จำนวนนักศึกษาที่ควรรับเพิ่มควรเป็นนักศึกษาที่มีสถานะภาพสอดคล้องกับการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่ได้โอกาสศึกษาเป็นสัดส่วนต่ำกว่าสัดส่วนของประชากรในกรุงเทพมหานคร คือ นักศึกษาที่บิดามารดาเป็นลูกจ้าง บิดามารดาไม่รู้นักเรียน บิดามารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,000 – 2,000 บาท จึงเสนอ ดังต่อไปนี้

7.1 ด้านอาชีพของบิดามารดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่บิดามารดาเป็นลูกจ้าง ถัดไปคือ นักศึกษาที่บิดามารดาทำงานบ้าน

7.2 ด้านการศึกษาของบิดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่บิดาไม่รู้นักเรียน ถัดไปคือ นักศึกษาที่บิดาจบประถมศึกษา

7.3 ด้านระดับการศึกษาของมารดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่มารดาไม่รู้นักเรียน ถัดไปคือ นักศึกษาที่มารดาจบสูงกว่าปริญญาตรีและจบประถมศึกษาเป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

7.4 ด้านระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท ถัดไปคือ นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่ำกว่า 1,001 บาท

7.5 ด้านระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา ลำดับแรกคือ นักศึกษาที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 1,001 – 2,000 บาท ถัดไปคือ นักศึกษาที่มารดามีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 2,001 – 3,000 บาท มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 7,000 บาท และมีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 3,001 – 5,000 บาท เป็นจำนวนลดหลั่นลงมาตามลำดับ

8. ควรมีหน่วยงานเพื่อประสานนโยบายในการจัดการอุดมศึกษา หน่วยงานนี้มีหน้าที่รวบรวมข้อมูลสถิติทางด้านการศึกษาของประเทศ สามารถใช้เป็นข้อมูลเพื่อการจัดสรรจำนวนนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จึงควรมีผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่มีการจัดการอุดมศึกษาอื่น ๆ

ในปัจจุบัน การจัดแบ่งสถานการณ์ทาง ๆ ของหน่วยงานทาง ๆ ไม่สอดคล้องกัน เช่น
การแบ่งประเทศไทย เป็นภาคหรือ เขต ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติได้จัดแบ่ง เป็น เขตภาคพัฒนา กระทรวงศึกษาธิการได้แบ่ง เป็น 12 - 13 เขตการศึกษา
ทบวงมหาวิทยาลัยได้แบ่ง เป็น 6 - 7 ภาค แต่ละภาคแต่ละเขตของหน่วยงานทั้งสามแห่งนั้น
ประกอบด้วยจังหวัดที่ไม่ตรงกัน อีกประการหนึ่งคือ การจัดแบ่งระดับรายได้ของประชากร
ทางหน่วยงานทางก็แบ่งระดับรายได้โดยไม่มีเกณฑ์ที่สอดคล้องกัน การที่จะอาศัยข้อมูลของ
หน่วยงานทาง ๆ จึงกระทำไต่ยาก ก่อให้เกิดความสับสน เปลี่ยนแปลงโดยไปจำ เป็น ข้อเสนอแนะของ
ผู้วิจัยในเรื่องนี้จากข้อ 1 และข้อ 5 ก็เป็นการยากที่จะกระทำได้อีกเช่นกัน ทั้งนี้เพราะหน่วยงาน
ที่จัดการอุดมศึกษาไม่ประสานงาน เพื่อจัดสรรจำนวนการรับนักศึกษา เข้า เป็นหน่วยเดียวกันทั้ง
ประเทศได้ แม้บางหน่วยงานที่อยู่ในสังกัดกระทรวง เดียวกัน เช่น ในกระทรวงศึกษาธิการ
มีวิทยาลัยของรัฐกระจายอยู่ในกรมการฝึกหัดครู กรมอาชีวศึกษา กรมศิลปากร
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และกรมพลศึกษา กรมต่าง ๆ เหล่านี้ ก็มีได้ประสาน
การรับนักศึกษาให้สัมพันธ์กันแต่ประการใดเลย ผู้วิจัยจึง เห็นสมควร เสนอให้มีหน่วยงานที่จะ
ประสานนโยบายการจัดการอุดมศึกษาอย่างมีเอกภาพ เพื่อส่วนหนึ่งจะเป็นแนวทางให้สามารถ
จัดสรรจำนวนการรับนักศึกษา เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการ
ศึกษาและสภาพสังคมและ เศรษฐกิจของประเทศต่อไป

ด้านการพัฒนาหลักสูตร

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ม.ศ.5 ต้องการศึกษานักศึกษาที่จบหลักสูตร
ม.ศ.5 ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามากกว่านักเรียนหรือนักศึกษาจากหลักสูตร เทียบ เทา
ม.ศ.5 (ป.กศ., ป.วช. และ ป.ปช.) จากผลการวิจัยนี้ช่วยให้พัฒนาหลักสูตรหาทาง
ปรับปรุงหลักสูตร ม.ศ.5 เพื่อช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนสำเร็จแล้วสามารถทำงานได้ อันเป็น
แนวทางที่จะช่วยลดภาระการจัดการอุดมศึกษาในประเทศที่ยากจน เช่น ประเทศไทยได้ทางหนึ่ง

2. นักพัฒนาหลักสูตรของทุกสถาบันอุดมศึกษาควรร่วมกันปรับปรุงหลักสูตรรายวิชา ที่มี เนื้อหาสาระ และวัตถุประสงค์เดียวกัน ให้มีมาตรฐานระดับเดียวกัน เพื่อให้ นักศึกษาต่างสถาบัน สามารถลงทะเบียน แลกเปลี่ยนกันได้ ทั้งนี้ เพราะสถาบันอุดมศึกษาบางแห่งมีกำลังผู้สอนสาขาวิชา หนึ่ง เป็นจำนวนมาก แต่อาจจะขาดกำลังผู้สอนในอีกสาขาวิชาหนึ่ง ตัวอย่าง เช่น วิทยาลัย พยาบาลมีกำลังผู้สอนสาขาวิชาแพทยศาสตร์ แต่ขาดกำลังผู้สอนสาขาวิชามนุษยศาสตร์หรือ สังคมศาสตร์ ส่วนในวิทยาลัยครูมีผู้สอนสาขาวิชามนุษยศาสตร์หรือสังคมศาสตร์ แต่ขาดกำลัง ผู้สอนสาขาวิชาแพทยศาสตร์ วิทยาลัยครูมีความจำเป็นที่จะ เปิดสอนสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ วิชา เอกการพยาบาลหรือสาธารณสุขโรงเรียน วิทยาลัยครูกับวิทยาลัยพยาบาลก็สามารถร่วมกัน ผลิตรายการศึกษาศาขวิชานั้น ๆ ได้ และในขณะเดียวกันวิทยาลัยครูก็สามารถสอนวิชาพื้นฐาน (General Education) ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์หรือสังคมศาสตร์ให้กับนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ได้ เป็นต้น

การประสานงานของนักพัฒนาหลักสูตรในระดับอุดมศึกษา จะเป็นการ เชื่อมอำนาจให้สถาบันอุดมศึกษาร่วมกันผลิตนักศึกษาก็ได้เพิ่มขึ้น

๒
จัดการแนะแนว

1. จากตาราง 18 ถึงตาราง 21 พบว่า โอกาสในการหางาน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียน และที่มีอิทธิพลใกล้เคียงอีกปัจจัยหนึ่งคือ ความยากง่ายในการเรียน จากผลการวิจัยนี้ ทางสถานศึกษาควรให้ความรู้แก่นักเรียนอยู่เสมอว่า สาขาวิชาเอกสาขาหรือจะจำแนกเป็นสาขาย่อย ๆ ที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษามีเนื้อหาสาระเน้นหนักไปทางใด เมื่อศึกษาสำเร็จแล้ว จะมีโอกาสประกอบอาชีพใดที่ใด มากน้อยอย่างไร ทางสถานศึกษาจะบริการในด้านการจัดป้ายนิเทศ การอธิบายหรือชี้แจงใดตามความเหมาะสมของสถานศึกษา เพื่อให้นักเรียนจะได้เป็นข้อมูล มีเวลาเตรียมตัวในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาใดด้วยความมั่นใจ ทางสถานศึกษาควรติดต่อบริษัทหรือหน่วยงานต่าง ๆ ดังกล่าวให้กับนิสิต มารดาของนักเรียนด้วย ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยพบว่า บิดามารดา เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาของนักเรียน บิดามารดาที่มีความรู้ในสถาบันอุดมศึกษาและสาขาวิชา จะได้เป็นผู้แนะแนวทางให้บุตรของตนได้ดียิ่งขึ้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจคือ

คำถามวิจัย

1. ควรวิจัยเพื่อค้นหาสถานภาพของนักศึกษาแต่ละภาคภูมิลาเนาที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษามีการแจกแจงสอดคล้องกับสถานภาพของประชากรแต่ละภาคภูมิลาเนาทั้งประเทศเพียงใดหรือไม่ ทั้งนี้เพราะในงานวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถบอกได้ว่านักศึกษาที่มีภูมิลาเนาในกรุงเทพมหานครที่ได้โอกาสศึกษาหรือนักศึกษาในภาคภูมิลาเนาอื่น ๆ ที่ได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีจำนวนที่แท้จริงในทางสถิติเท่าไร การเปรียบเทียบสัดส่วนของประชากรแต่ละภาคภูมิลาเนาตามสถานภาพต่าง ๆ จะมีความหมายชัดเจนมากยิ่งขึ้น อันเป็นแนวทางให้การจัดการอุดมศึกษาแก่ประชากรได้ครอบคลุมทุกสถานภาพที่เหมาะสมได้ต่อไป
2. ควรมีการวิจัยเพื่อค้นหาว่า ตัวแปรเกี่ยวกับอาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับรายได้ต่อเดือนของบิดา ระดับรายได้ต่อเดือนของมารดา ระดับการศึกษาของบิดาและระดับการศึกษาของมารดา ตัวแปรเหล่านี้ ตัวแปรใดเป็นตัวแปรที่ยึดเป็นหลักเพื่อการจัดสรรจำนวนนักศึกษาเข้าศึกษาให้เกิดผลดีที่สุด อันเป็นแนวทางไปสู่ความเสมอภาคในโอกาสศึกษาระดับอุดมศึกษา
3. ควรวิจัยเพื่อค้นหาว่า เพราะเหตุใดนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่ยากจน จึงมีโอกาสได้ศึกษาในระดับอุดมศึกษา และสถานภาพของบิดามารดาของนักศึกษาเหล่านั้นอยู่ในสภาพสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางให้ช่วยเหลือนักศึกษาที่ยากจนได้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป
4. ผู้สนใจที่จะศึกษาวิจัยการได้โอกาสศึกษาในระดับ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า ปีการศึกษา 2521 ในกรุงเทพมหานคร สามารถศึกษาได้จากกลุ่มตัวอย่างในตาราง 26, 38 51, 61, 75, 89, 103, 117 และ 129 และสามารถศึกษาสถานภาพของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าที่ไม่ต้องการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้จากตาราง 27, 39, 52, 61, 76, 90 104, 118 และ 130 ทุกตารางที่ระบุไว้ จะบอกรายละเอียดของสถานภาพของนักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า เป็นจำนวนคนของกลุ่มตัวอย่าง เช่น ตาราง 75 สามารถบอกได้ว่านักเรียน ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าในกรุงเทพมหานคร ที่ได้โอกาสศึกษาในปีการศึกษา 2521 เป็นนักเรียนที่มารดาทำงานจำนวน 1,312 คน จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,770 คน

หรือร้อยละ 47.36 ซึ่ง เป็นร้อยละสูงสุด รองลงไปได้แก่ นักเรียนที่มารดาค้าขายมีจำนวน 738 คน หรือร้อยละ 26.64 เป็นต้น

5. ควรวิจัยการใช้กำลังคนทุกสาขาวิชาในแต่ละภูมิภาค เช่น สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ จะต้องผลิตนักศึกษากี่คนเท่าไร จึงจะสามารถใช้กำลังคนที่ผลิตแล้วนั้นได้เหมาะสมกับอัตราการจ้าง มีอัตราที่เหมาะสมกับจำนวนประชากร และเหมาะสมกับหน่วยงานที่ต้องใช้กำลังคนจากสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางให้การจัดสรรจำนวนนักศึกษานี้เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ด้วยความประหยัดตรงเป้าหมายในการใช้กำลังคนของแต่ละภูมิภาค

บรรณานุกรม

11/11/2020

1

2

บรรณานุกรม

กอ สวัสดิ์พานิช "การศึกษาโดยทั่วไปของการมัธยมในประเทศไทย" ประมวลบทความ
เกี่ยวกับการมัธยมศึกษา หน้า 8 โรงพิมพ์คุรุสภา 2513

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน "ความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา"
รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา หน้า 46 โรงพิมพ์ไทยแบบเรียน
2518

_____. รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2514 - 2515
หน่วยพิมพ์และจำหน่ายสารสนเทศ 2515, 157 หน้า

_____. รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2515 - 2516
โรงพิมพ์การศาสนา 2516, 11 หน้า

_____. รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2516 - 2517
โรงพิมพ์การศาสนา 2517, 56 หน้า

คณะกรรมการ การพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน เอกสารข้อมูลประชากร
และกำลังคนในประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ม.ป.ป., 256 หน้า

จรูญ พานิชย์ฉลิไชย โอกาสการ เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำแนกตามประเภท
โรงเรียน สถานภาพส่วนตัว และผลการ เรียนของนักเรียนในภาคเหนือ ปริชญานิพนธ์
ก.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 189 หน้า อัดสำเนา

จันทนา บทกวีกร การวิเคราะห์สถานภาพส่วนตัวของนักเรียนที่มีโอกาสศึกษาในโรงเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้นในภาคกลาง จำแนกตามประเภทโรงเรียน ปริชญานิพนธ์ ก.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 152 หน้า อัดสำเนา

จุฑาภรณ์ วรสุมันท์ ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการ เลือกอาชีพของนักเรียน
วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2515, 80 หน้า อัดสำเนา

- จุฬพล นิธิพานิช แผนการศึกษาและการประกอบอาชีพของนักเรียน ม.ป. 5 วิทยานิพนธ์
สังคมวิทยา มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 178 หน้า อัดสำเนา
- ฉวี จ้อยสำเภา ความปรารถนาทางการศึกษา สังคมและส่วตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2520, 262 หน้า อัดสำเนา
- เฉลิมชัย อุบลพงษ์ การศึกษาความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน บ.ศ. 3
วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2511, 70 หน้า อัดสำเนา
- ถนน อินทรกำเนต ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน 14 จังหวัดภาคใต้
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 149 หน้า อัดสำเนา
- ทัศนีย์ บุศราทิจ ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียน ม.ศ. 5 ในภาคเหนือ วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 140 หน้า อัดสำเนา
- ธารณี หาญวิริยะพันธุ์ เหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียน ม.ศ. 3 และ
ม.ศ. 5 ในภาคเหนือ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513,
101 หน้า อัดสำเนา
- นิมิตร อัครวิทย์ โอกาสการเข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตามประเภท
โรงเรียน สถานภาพส่วนตัวและผลการเรียนของนักเรียนในภาคใต้ วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 93 หน้า อัดสำเนา
- แนะแนวแห่งประเทศไทย, สมาคม อนุทินแนะแนวศึกษาต่อปี 2521 กระทรวงศึกษาธิการ
2521, 322 หน้า
- บัญชา กุเจริญไพบุลย์ การศึกษารูปแบบการกระจายของนักศึกษาภาคค่ำ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2518, 88 หน้า

ประกาศและคำแนะนำในการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา

2521 - 2522 โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ 2521, 70 หน้า

ประจักษ์ บุญอารีย์ และ สมหมาย ปิณฑุทธิล บัญชีรายชื่อสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 16 หน้า อัดสำเนา

ประมวล หิรัญแก้ว เหตุผลของนักเรียนชั้น ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
เกี่ยวกับการเลือกและไม่เลือกเรียนทางครู ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2513, 93 หน้า อัดสำเนา

ประสิทธิ์ นิมจินดา เหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียน ม.ศ.3 และ ม.ศ.5
ในภาคใต้ ปีการศึกษา 2512 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2513, 192 หน้า อัดสำเนา

ปวย อิงภากรณ์ เอกสารการศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา ลากพร้าว 2518, 23 หน้า

เป็รื่อง จันดา การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น ม.ศ.3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน
ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมภาคเหนือ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2519, 144 หน้า อัดสำเนา

แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 โรงพิมพ์อักษรบัณฑิต 2520, 35 หน้า

เจนั ธัญชัย "ความเสมอภาคทางการศึกษา" คุรุปริทัศน์ 2 : 11 สิงหาคม 2520

เพ็งใจ พึ่งพระเกียรติ การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์
ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2500, 63 หน้า พิมพ์ดีด

ไพฑูย์ สร้อยสุวรรณ การศึกษาสาเหตุการเกื้อหนุนย้ายของนักเรียนจากต่างจังหวัดที่เข้ามา
ศึกษาต่อในระดับ ม.ศ. 4 สายสามัญในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จังหวัดพระนครศรี
ปีการศึกษา 2512 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513,
64 หน้า อัดสำเนา

มหาคไทย, กระทรวง จำนวนราษฎรรายจังหวัดตามหลักฐานทางทะเบียนราษฎร เมื่อวันที่ 31
ธันวาคม 2521 มกราคม 2522, 3 หน้า อัดสำเนา

มหาวิทยาลัยของรัฐ, ทบวง รายงานการึกษาของสถานอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย ปีการศึกษา

2517 ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ 2518, 70 หน้า

_____. รายงานการสอนคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2516 - 2517
โรงพิมพ์คุรุสภา 2518, 80 หน้า

_____. รายงานการสอนคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2517 - 2518
หน่วยผลิตเอกสารมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 65 หน้า

_____. รายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2513 - 2519 ทบวงมหาวิทยาลัย
2520, 242 หน้า

_____. สถิติการศึกษาของโรงเรียนสาธิตในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2520
ทบวงมหาวิทยาลัย 2520, 16 หน้า

มะเคื้อ เสมา เหตุผลของนักเรียนชั้น ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 เกี่ยวกับการเลือกเรียนครู
ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2513, 134 หน้า
อัสสาเนา

บุญดี เจริญจิตร ความนิยมทางการึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคกลาง
ปรินญาพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 142 หน้า อัสสาเนา
รอนศักดิ์ สแตนเคย์ พี. และ ก่อ สวัสดิพานิช การมัธยมศึกษา การวางแผนกำลังคน และ
การึกษาในประเทศไทย โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2509, 63 หน้า

ระเบียบการในการสอนคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานการึกษาชั้นอุดมศึกษา ปีการศึกษา
2520 - 2521 โรงพิมพ์พิชการพิมพ์ 2520, 145 หน้า

รังสรรค์ ชนะพรพันธุ์ เกร็ดความรู้การคลังว่าด้วยการึกษา สมาคมเกร็ดความรู้
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2519, 310 หน้า

ล้วน สายยศ และ อังคณา ทนศิริตานนท์ สถิติวิทยาทางการึกษา โรงพิมพ์วัฒนาพานิช
2515, 280 หน้า

เลิศพร ภาระสกุล "การเปรียบเทียบคุณค่าในด้านการศึกษาและคุณค่าในด้านการศึกษา
ระหว่างประชากรพุทธและคาทอลิก" วารสารบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
หน้า 477 - 478 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517

- วิจารณ์ เรื่องสวัสดิ์ เหตุผลในการ เลือกลงและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียน ม.ถ.3 และ ม.ถ.5
 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2512 ปริญฐานิพนธ์ กท.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2513, 145 หน้า อัดสำเนา
- วิจารณ์ กรีสอน หลักการอุดมศึกษา วัฒนาพานิช 2518, 87 หน้า
- วิเชียร เกตุสิงห์ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
 ปริญฐานิพนธ์ กท.ค. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 261 หน้า
 อัดสำเนา
- วิฑูรย์ อุปถัมภ์ "บทบาทใหม่ของมัธยมศึกษา" วารสารสามัญศึกษา 11(2) : 18 - 21
 กุมภาพันธ์ 2517
- วิทยา รัตนวิจารณ์ สถานภาพทางการศึกษา เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนต่างจังหวัด
 ที่เรียนอยู่ในจังหวัดนครสวรรค์และตากสินบุรี วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2514, 105 หน้า อัดสำเนา
- วิศิษฐ์ นาคจำปา โอกาสการ เข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำแนกตามประเภทโรงเรียน
 สถานภาพส่วนตัวและผลของการ เรียนของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปริญฐานิพนธ์
 กท.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 88 หน้า อัดสำเนา
- ศึกษาธิการ, กระทรวง การไปมาวอิทางและโอกาสทางการศึกษาของประชาชน กรมวิชาการ
 กระทรวงศึกษาธิการ 2518, 132 หน้า
- _____ คู่มือแนะแนวทางศึกษาต่อชั้นพิเศษและที่เรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
 2515, 523 หน้า
- _____ ที่ระลึกงานทอดกฐินพระราชทาน 5 พฤศจิกายน 2520 กรมอาชีวศึกษา กระทรวง
 ศึกษาธิการ 2520, 172 หน้า
- _____ บัญชีรายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
 2520, 40 หน้า อัดสำเนา
- _____ แผนพัฒนาฯ ระยะที่ 4 (2520 - 2524) กระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์การศาสนา
 2520, 117 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง สถิติการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2520 กระทรวงศึกษาธิการ
2521, 14 หน้า

..... สถิติการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 2519 กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
2520, 55 หน้า

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานเบื้องต้นของการสำรวจการเปลี่ยนแปลงของประชากร
พ.ศ. 2517 - 2518 สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2519, 72 หน้า

..... รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ 2) กรกฎาคม -
กันยายน 2519 สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2519, 208 หน้า

สนั่น ประจักษ์จิตร การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของ
นักเรียน ม.ศ.3 โรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2514 ปริญญาโท กค.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 134 หน้า อัคราเนนา

สภาการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา
ปีการศึกษา 2512 - 2513 โรงพิมพ์การศาสนา 2513, 151 หน้า

..... รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถานบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2513 - 2514
กรณีเมืองการพิมพ์ 2514, 57 หน้า

สมใจ หอมเย็น การเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจสังคมและสภาวะส่วนตัวของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับการศึกษาต่อและไปศึกษาต่อในระดับประถมศึกษาตอนปลาย
วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 106 หน้า อัคราเนนา

สมพงษ์ มั่นระวัง การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียน
ม.ศ.3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512 ปริญญาโท กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2513, 161 หน้า อัคราเนนา

สมพงษ์ อาภาพันธุ์ การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่างกันในเรื่องโรงเรียนมัธยมแบบประสมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปริญญาโท กค.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 138 หน้า อัคราเนนา

สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, ต.ป.จ. การเติบโตของเขตชุมชนในภาคกรุงเทพมหานคร

โรงพิมพ์สมาคมสังคมนศาสตร์แห่งประเทศไทย 2519, 472 หน้า

สีปพนธ์ เกตุทัต การปฏิรูปการศึกษา วัฒนาพานิช 2513, 294 หน้า

สุพจน์ ประเสริฐวรี "ความไม่เสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา : การกดขี่ที่มองเห็น"

มนุษยศึกษา 20(2) : 87 - 94 ตุลาคม - ธันวาคม 2517

สุภาภรณ์ เตียบจินดา เหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียน ม.ศ.3 และ

ม.ศ.5 ในภาคกลาง (ยกเว้นพระนคร - ชนนบุรี) ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย

วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 121 หน้า อัดสำเนา

โสทธิผล มีทรัพย์ องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจและความมั่นใจในการเลือกเรียนครูของนิสิต

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ทั่วประเทศ บางแผนและนิสิตคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 138 หน้า

อัดสำเนา

โสภณัท พูลเพชรพันธุ์ ค่านิยมทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดพระนคร

และชนบุรี ปีการศึกษา 2513 ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

2514, 135 หน้า อัดสำเนา

อนันต์ ศรีโสภณ สถิติเบื้องต้น ไทยวัฒนาพานิช 2521, 396 หน้า

อภิชัย พันธเสน การศึกษาปฏิรูปหรือปฏิวัติ ดวงกมล 2518, 522 หน้า

เอื้อย มีสุข "ผลกระทบของการเพิ่มขึ้นของระดับราคาที่มีต่อกลุ่มผู้รายได้ระดับต่าง ๆ"

เศรษฐศาสตร์ 10(1) : 63 กันยายน - ธันวาคม 2520

Bernard, Baber. Social Stratification. New York : Harcourt, Brace and Company Inc, 1971.

Brimer, M.A. and L. Pauli. Wastage in Education : A World Problem. Paris - Geneva, UNESCO : IBM, 1971. 155 p.

Chabaud, Jacquelin. The Education and Advancement of Women. Switzerland, 1970. 155 p.

- Chowdhury, P. Report of an Investigation in to the Problem of Wastage and Stagnation in Primary School in the District of 24 Parganas. Culcutta Directorate of Education, Government of Bengal, 1965. 120 p.
- Dobbins. Loy Henderson. "Educational and Occupational Aspirations and Expectations of High School Senior Boys in five Louisiana Parishes," Dissertation Abstracts. 29(9) : 2958A, March, 1960.
- Eaddy, Vanik Silas. "The Influence of Selected Factors on the Vocational Choices of Vocational Agricultural Students in Louisiana," Dissertation Abstracts. 29(9) : 2958A - 2959A, March, 1969.
- Elder, Glen H. "Family Structure and Educational Attainment," American Sociological Review. 30(1) : 85 February 1965.
- Ezell, L. B. and Henry H. Tate. "High School Students Look to the Future," The Journal of Educational Research. 47 : 217 - 222, 1955.
- Floud, Jean and A.H. Halsey. "Social Class, Intelligence Test, and Selection for Secondary School," Education Economic and Society. p.213 - 216. New York, The Free Press Glencoe, Inc., 1969.
- Garrison, Karl O. and others. Educational Psychology. 2nd ed., Appleton - Century - Crofts, New York, 1964. 544 p.
- Green, Thomas. Educational in Perspective England Futures, IPC. Science and Technology Pres Limited, 1971. 496 p.
- Harbison, and C.I. Myers. Education Manpower and Economic Growth. Strategies of Human Resource Development, New York, McGraw - Hill, 1964. 11 p.
- Jencks, Christopher. "Social Stratification and Higher Education," Financing Higher Education. p.71 The American College Testing Program. 1971.
- Krauss, Irving. "Sources of Educational Aspirations Among Working Class Youth," American Sociological Review. p.868. 29 December 1964.
- Morrison, Max Elroy. "An analysis of Selected Characteristics of 1967 Iowa High School Senior and Their Indirected Choice of An Institution Offering Post High School Education," Dissertation Abstracts. 29(5) : 1687A, November 1968.

- Nicholson, Glen Ira. "Factor Associated with Choice of College by Iowa Public High School Graduated," Dissertation Abstracts. 24(11) : 4549A, May, 1964.
- Office of the National Education Commission. Higher Education in Thailand : A Case Study of Thailand. 1977. 285 p.
- Powell, Marvin and Viola Bloom. "Development of and Reasons for Vocational Choices of Adolescent through the High School Years," The Journal of Educational Research. 56(3) : 126 - 133, 1962.
- Sulkin, Sidney. Complete Planning for Colleges. Harper & Row Publisher, 1975. 324 p.
- Tanzer, Walter L. "Vocational Field and Vocational Aspiration Level," Dissertation Abstracts. 4(17) : 890A, 1957.
- UNESCO. Opportunities for Women in Higher Education. McGraw - Hill Book Company, U.S.A. 1973. 269 p.
- _____. The Development of Higher Education in Africa. Firmin - Didot, France, 1961. 339 p.
- Weeks, Sheldon. "Social Background of Students in Higher Education in Papua New Guinea," Education in Asia and Oceania. 13 - 14 : 42 - 44 UNESCO, September, 1978.
- Werts, Charles E. "A Comparison of Male VS Female College Attendance Probabilities," Sociology of Education. p.41. 1968.
- Wolfe, Deal. "Educational Opportunity, Measured Intelligence and Social Background," Education, Economy and Society. p.217, 5 th.ed., New York : The Free Press of Glencoe Inc., 1969.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เกี่ยวกับความต้องการการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

คำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม

ขอทำถามในแบบสอบถามมี 2 ประเภท

ประเภทที่ 1 มีคำตอบให้ท่านเลือก เมื่อท่านเลือกข้อใดให้ใส่ตัวเลขหน้าข้อนั้น
กรอกลงในช่องสี่เหลี่ยม ตัวเลขที่อยู่หลังช่องสี่เหลี่ยมเฉพาะเจ้าหน้าที่เท่านั้น

ตัวอย่าง : เพศ 1) ชาย 2) หญิง / 8

ถ้าท่านเป็นเพศชาย ใส่ตัวเลข 1 กรอกลงในช่องดังนี้ / 8

ตัวอย่าง : อายุ (คิดเป็นปี) / 9 - 10

ถ้าท่านอายุ 18 ปี ใส่ตัวเลข 1 และเลข 8 กรอกลงในช่องว่างดังนี้

/ 8 / 9 - 10

ประเภทที่ 2 เก็บข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดให้ เช่น ข้อ 5, ข้อ 9

ข้อมูลที่ได้จากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัย เรื่อง ความต้องการศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษา ผลการวิจัยนี้จะถูกทวง เชื่อถือได้เพียงใดขึ้นอยู่กับความร่วมมือจากท่าน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

รายชื่อสาขาวิชาต่าง ๆ (สำหรับตอบข้อ 22)

1. แพทย์	2. ทันตแพทย์
3. เทคนิคการแพทย์	4. สาธารณสุขศาสตร์
5. สัตวแพทย์	6. เกษตรศาสตร์
7. วิทยาศาสตร์	8. วิศวกรรมศาสตร์
9. สถาปัตยกรรมศาสตร์	10. ศิลปกรรม จิตรกรรมหรือประติมากรรม

11. กฎหมาย	12. พาณิช บัญชี บริหาร ธุรกิจ
13. ศิลปศาสตร์ อักษรศาสตร์	14. รัฐศาสตร์
15. เกษตรศาสตร์	16. สังคมสงเคราะห์ศาสตร์
17. เภยบาล	18. ครุศาสตร์ การศึกษาหรือพลศึกษา
19. คหกรรมศาสตร์	20. นิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์
21. นาฏศิลป์ ละคร	22. เกษตร วนศาสตร์หรือประมง
23. อื่น ๆ (ระบุ)	

รายชื่อสถาบันอุดมศึกษา (สำหรับข้อข้อ 24)

มหาวิทยาลัย

1. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	2. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	6. มหาวิทยาลัยมหิดล
7. มหาวิทยาลัยศิลปากร	8. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสงขลา
9. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี	10. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
11. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	12. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
13. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภูเก็ต	14. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
15. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา	16. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
17. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน	18. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ทุมบุรี
19. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ	20. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ลาดกระบัง
21. สถาบันเทคโนโลยีทางการเกษตร	22. มหาวิทยาลัยรามคำแหง

วิทยาลัยของรัฐบาล

23. วิทยาลัยครู	24. วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
25. วิทยาลัย เทคนิคและอาชีวศึกษา	26. วิทยาลัย พณิชยการ
27. วิทยาลัย เกษตรกรรม	28. วิทยาลัย พลศึกษา
29. วิทยาลัย นาฏศิลป์	30. วิทยาลัย พยาบาล
31. โรงเรียนทหาร ตำรวจ	

วิทยาลัยเอกชน

32. วิทยาลัย อุตสาหกรรมบริหาร ธุรกิจ	33. วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
34. วิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต	35. วิทยาลัย การค้า
36. วิทยาลัย เกริก	37. วิทยาลัย พยาชีพ
38. วิทยาลัย แสงธรรม	39. วิทยาลัย เทคนิควิทยา
40. วิทยาลัย เอเชียอาคเนย์	41. วิทยาลัย ศรีปทุม
42. อื่น ๆ (ระบุ)	

14. เศษชาติของบิดา

/ 38

1) ไทย

2) จีน

3) อื่น ๆ (ระบุ).....

15. ข้างล่างนี้เป็นรายชื่ออาชีพ

1) รับราชการ

2) พนักงานรัฐวิสาหกิจ

3) พนักงานหรือลูกจ้างบริษัทเอกชน

4) เจ้าของหรือผู้ประกอบการอิสระ

5) เกษตรกร กสิกร ประมง

6) ผู้ไม่ประกอบอาชีพหรือแม่บ้าน

ถ้าบิดาและมารดาของท่านประกอบอาชีพประเภทใด ให้ใส่หมายเลขนั้นลงในช่องบิดาและมารดา

อาชีพบิดา / 39

อาชีพมารดา / 40

16. ข้างล่างนี้เป็นระดับการศึกษา

1) ต่ำกว่า ป.4

2) ป.4

3) ป.7 หรือ ม.3 เติม

4) ม.ก.3 หรือ ม.6 เติม

5) ม.ก.5, ม.ก.6 หรือ ม.8 เติมหรือเทียบเท่า

6) อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

7) ปริญญาตรี

8) สูงกว่าปริญญาตรี

17. ข้างล่างนี้เป็นระดับรายได้ต่อเดือน

1) ไม่มีรายได้

2) ต่ำกว่า 500 บาท

3) 500 - 1,000 บาท

4) 1,001 - 2,000 บาท

5) 2,001 - 3,000 บาท

6) 3,001 - 5,000 บาท

7) 5,001 - 7,000 บาท

8) มากกว่า 7,000 บาท

ขอให้ท่านประมาณรายได้ของบิดาและมารดาของท่าน แล้วใส่หมายเลขให้ตรงกับช่องของบิดาและมารดา

รายได้ต่อเดือนของบิดา / 43

รายได้ต่อเดือนของมารดา / 44

18. ท่านได้รับอุปการะด้านการเงินจาก

/ 45

1) บิดาหรือมารดา

2) ญาติ

3) อื่น ๆ (ระบุ)

24. ตามรายชื่อของสถาบันอุดมศึกษาในหน้า 2 ขอให้ท่านเลือกหมายเลขสถาบันอุดมศึกษาที่ท่านต้องการเข้าศึกษาเรียงอันดับ 3 อันดับ โดยใส่หมายเลขลงในวงสี่เหลี่ยม ถ้าท่านเลือกหมายเลข 23 ถึงหมายเลข 30 ให้ท่านระบุชื่อจังหวัดหรือชื่อวิทยาเขตที่ท่านเลือกด้วย
ถ้าท่านไม่ต้องการศึกษาต่อ ไม่ต้องการตอบข้อ

อันดับแรก ☐ ☐ ☐ 36 - 57

อันดับสอง ☐ ☐ ☐ 58 - 59

อันดับสาม ☐ ☐ ☐ 60 - 61

25. ถ้าท่านศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย บิดามารดาหรือผู้อุปการะท่าน สามารถสนับสนุนการเงินของท่านในขณะศึกษาต่อบ้างน้อยเพียงใด ☐ 62

- 1) ได้เต็มที่ไม่มีปัญหาเลย 2) ได้มาก แต่ต้องใช้รายจ่ายอย่างประหยัด
 3) ได้แต่ต้องหารายได้พิเศษหรือได้ทุน 4) ไม่ได้เลยถ้าจะเรียนต่อต้องช่วยตัวเอง

26. ในกรณีที่ท่านไม่ต้องการศึกษาต่อ โปรดเลือกเหตุผลที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว ถ้าท่านต้องการศึกษาต่อไม่ต้องการตอบข้อ ☐ 63

- 1) ไม่ต้องการศึกษาต่อเพราะค่าใช้จ่ายสูงมาก
 2) ไม่สนใจศึกษาต่อเพราะคะแนนไม่ดี
 3) บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ต้องการให้ศึกษาต่อ
 4) คิดว่าจบ ม.ศ.5 หรือ ม.ศ.6 หรือ ป.กศ. ก็มีความรู้เพียงพอสำหรับประกอบอาชีพ
 5) สนใจการทำงานมากกว่าการเรียนต่อ
 6) จำเป็นต้องหางานทำเพื่อช่วยครอบครัว
 7) อื่น ๆ (ระบุ)

27. ท่านเห็นควยหรือไม่ว่าการสำเร็จ ม.ศ.5 หรือ ม.ศ.6 ก็มีความรู้เพียงพอสำหรับประกอบอาชีพ ☐ 64

- 1) เห็นควยอย่างยิ่ง 2) เห็นควย
 3) ไม่ค่อยเห็นควย 4) ไม่เห็นควยเลย

28. ถ้าท่านต้องการทำงานมากกว่าศึกษาต่อ ท่านคิดว่าท่านจะเพิ่มพูนความรู้ในการประกอบอาชีพโดยวิธีใด □ 7 65

- 1) ทำงานไปเรื่อย ๆ หาประสบการณ์จากงาน
- 2) ศึกษาทางไปรษณีย์
- 3) หาทางอบรมหลักสูตรระยะสั้นหรืออบรมพิเศษนอกชั้น เช่น หลักสูตรวิชาชีพ
- 4) สมัครเรียนเต็มเวลาเสียค่าธรรมเนียมค่าแห่งและทำงานไปด้วย
- 5) ทำงานไปก่อนแล้วหาทางลาศึกษาต่อ

29. ขณะนี้ท่านตัดสินใจหรือยังว่าจะศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อ □ 7 66

- 1) ตัดสินใจแล้วว่าจะเรียนต่อ
- 2) ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่เรียนต่อ
- 3) ยังไม่ได้ตัดสินใจ

แบบสอบถาม
สำหรับผู้เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย

คำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม

ข้อคำถามในแบบสอบถามมี 2 ประเภท

ประเภทที่ 1 เป็นคำถามให้ท่านเลือก เมื่อท่านเลือกข้อใด ขอให้ขีดตัวเลขหน้าข้อนั้น
กรอกลงในช่องสี่เหลี่ยมขวามือ ตัวเลขที่อยู่หลังของสี่เหลี่ยมเฉพาะเจ้าหน้าที่เท่านั้น

ตัวอย่าง : เพศ 1) ชาย 2) หญิง ☐ / 6

ถ้าท่านเป็นเพศชาย ให้ขีดเลข 1 กรอกลงในช่องดังนี้ ☐ / 6

ตัวอย่าง . อายุ (คิดเป็นปี) ☐ 18 / 7 - 8

ประเภทที่ 2 เป็นข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดให้ ใต้แกว 4 ข้อ 6 และข้อ 10

ข้อมูลที่ได้จากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัย เรื่องผู้เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
ผลการวิจัยจะถูกคง เชื่อถือได้เพียงใด ขึ้นอยู่กับความร่วมมือจากท่าน สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ชื่อวิทยาลัย จังหวัด

1. เพศ 1) ชาย ☐ / 6

2) หญิง

2. อายุ (คิดเป็นปี) ☐ / 7 - 8

3. เชื้อชาติของบิดา ☐ / 9

1) ไทย 2) จีน 3) อื่น ๆ (ระบุ).....

4. ภูมิลำเนาของบิดาอยู่จังหวัด. ☐ / 10 - 11

5. ศาสนา ☐ / 12

1) พุทธ

2) อิสลาม

3) คริสต์

4) อื่น ๆ (ระบุ).....

6. ทานจบ ม.ก.3 [13-14] 13 - 14
จากโรงเรียน... .. จังหวัด.....
7. คะแนนเฉลี่ย เมื่อจบ ม.ก.3 [15-17] 15 - 17
8. ชั้นทานจบการศึกษา ระดับ [18] 18
1) ม.ก.5 2) ม.ก.6
3) ป.ก1. 4) อื่น ๆ (ระบุ).....
9. ตามข้อ 8 ทานจบการศึกษา ระดับนั้น เมื่อ พ.ศ. [19-20] 19 - 20
10. ตามข้อ 8 ทานจบการศึกษา ระดับนั้น [21-22] 21 - 22
จากโรงเรียน... .. จังหวัด.....
11. คะแนนเฉลี่ย เมื่อทานจบการศึกษาตามข้อ 8 [23-25] 23 - 25
12. ข้างล่างนี้เป็นรายชื่ออาชีพ [26-27] 26 - 27
1) รับราชการหรือข้าราชการบำนาญ 2) พนักงานรัฐวิสาหกิจ
3) พนักงานหรือลูกจ้างบริษัทห้างร้าน 4) เจ้าของหรือผู้ประกอบการส่วนตัว
5) เกษตรกร คหกร ประมง 6) ทำงานบ้าน
ถ้าบิดามารดาของท่านประกอบอาชีพประเภทใด ให้ใส่หมายเลขนั้นในช่องบิดาและมารดา
อาชีพบิดา [26] 26
อาชีพมารดา [27] 27
13. ข้างล่างนี้เป็นระดับการศึกษา [28-29] 28 - 29
1) ไม่รู้หนังสือ 2) ป.4 หรือต่ำกว่า
3) ป.7 หรือ ม.3 เกิม 4) ม.ก.3 หรือ ม.6 เกิม
5) ม.ก.5, ม.ก.6 หรือ ม.8 เกิมหรือเทียบเท่า 6) อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
7) ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า 8) สูงกว่าปริญญาตรี
ถ้าบิดาหรือมารดาของท่านจบการศึกษา ระดับใด ให้ใส่หมายเลขนั้นในช่องบิดาและมารดา
การศึกษาบิดา [28] 28
การศึกษามารดา [29] 29

14. ข้างล่างนี้เป็นระดับรายได้ของคุณ

1) ไม่มีรายได้	2) ต่ำกว่า 500 บาท
3) 500 – 1,000 บาท	4) 1,001 – 2,000 บาท
5) 2,001 – 3,000 บาท	6) 3,001 – 5,000 บาท
7) 5,001 – 7,000 บาท	8) มากกว่า 7,000 บาท

ขอให้ประมาณรายได้ของบิดาและมารดาของท่านแล้วใส่หมายเลขให้ตรงกับช่องบิดาและ

มารดา

รายได้ของบิดา / 30

รายได้ของมารดา / 31

15. ผู้ดูแลท่านในการศึกษาต่อขณะนี้คือ / 32

1) บิดาหรือมารดา	2) ญาติ
3) คนอื่น	4) อื่น ๆ (ระบุ)

16. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ

1) บิดาหรือมารดา	2) ญาติหรือคนรู้จัก
3) หอพักวิทยาลัย	4) บ้านเช่าหรือห้องเช่า
5) วัด	6) อื่น ๆ (ระบุ)

17. ท่านเข้าศึกษาต่อโดย

1) ได้รับการคัดเลือกเรียนต่อ	2) สอบแข่งขันได้
3) อื่น ๆ (ระบุ)	

18. สาขาที่ท่านศึกษาต่อขณะนี้ / 35

1) การศึกษา เศรษฐศาสตร์ การเกษตรอุตสาหกรรม	2) เกษตร
3) พาณิช บัญชี บริหารธุรกิจ	4) วิศวกรรมศาสตร์ วิชาเทคนิค
5) นาฏศิลป์ ดนตรี	6) ศึกษาศาสตร์
7) พยาบาล	8) นิติศาสตร์
9) อื่น ๆ (ระบุ) ..	

19. ท่านเป็นนักศึกษา

/ / 36

1) ภาคปกติ (เช้า)

2) ภาคสมทบ (บ่าย)

20. จงระบุว่า ข้อใดมีอิทธิพลมากที่สุดในการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาในข้อ 18 / / 37

1) บิคาบารดา

2) เพื่อนฝูง

3) ครู อาจารย์

4) ความป็นนามีตาทางอาชีพ

5) ความยากง่ายในการเรียน

6) จำนวนผู้สอบกักเลือกเข้าสาขานี้

7) โอกาสในการหางาน

8) อื่น ๆ (ระบุ)